

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
Ι.Τ.Υ.Ε. «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

Ιωάννης Κολιόπουλος
Αθανάσιος Καλλιανιώτης

Ιάκωβος Μιχαηλίδης
Χαράλαμπος Μηνάογλου

BIBΛΙΟ ΜΑΘΗΤΗ

Ιστορία του νεότερου και σύγχρονου κόσμου

Στ' Δημοτικού

2ος τόμος

Ιστορία ΣΤ΄ Δημοτικού

**Ιστορία του νεότερου
και σύγχρονου κόσμου**

Βιβλίο μαθητή

Τόμος 2ος

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ιωάννης Κολιόπουλος, Ομότιμος Καθηγητής
Ιάκωβος Μιχαηλίδης, Επίκουρος Καθηγητής, ΑΠΘ
Αθανάσιος Καλλιανιώτης, Σχολικός Σύμβουλος
Δρ Νεότερης Ιστορίας
Χαράλαμπος Μηνάογλου, Εκπαιδευτικός, Δ.Ε.
Δρ Νεότερης Ιστορίας

ΚΡΙΤΕΣ - ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ

Ελένη Αγγελομάτη-Τσουγκαράκη, Καθηγήτρια,
Ιόνιο Πανεπιστήμιο
Ιωάννης Κάππος, Σχολικός Σύμβουλος
Αντώνης Σμυρναίος, Σχολικός Σύμβουλος

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Βασίλης Δημητριάδης, Φιλόλογος

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ
ΤΟΥ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ

Γεώργιος Σκαλιάπας, Σύμβουλος Παιδαγ/κού
Ινστιτούτου

Ιωάννης Παπαγρηγορίου*, Πρώην Σύμβουλος
Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

***συμμετείχε στο πρώτο μέρος του διδακτικού πακέτου**

ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ
University StudioPress
Εκδόσεις Επιστημονικών Βιβλίων & Περιοδικών

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ
ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ
Ομάδα εργασίας για το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής
Πολιτικής

Προσαρμογή: Μαρία Ατζάμπου, Εκπαιδευτικός
Επιμέλεια: Ελένη Ανδρέου, Ψυχολόγος

Επιστημονικός υπεύθυνος:
Βασίλης Κουρμπέτης, Σύμβουλος Α΄ του Υ.ΠΟ.ΠΑΙ.Θ

Υπεύθυνη του έργου: Μαρία Γελαστοπούλου,
M.Ed. Ειδικής Αγωγής

Τεχνική υποστήριξη: Κωνσταντίνος Γκυρτής,
Δρ. Πληροφορικής

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ
& ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»**

**Ιωάννης Κολιόπουλος
Ιάκωβος Μιχαηλίδης
Αθανάσιος Καλλιανιώτης
Χαράλαμπος Μηνάογλου**

Ιστορία ΣΤ΄ Δημοτικού

**Ιστορία του νεότερου
και σύγχρονου κόσμου**

Τόμος 2ος

Κεφάλαιο 4

Η επανάσταση στη Στερεά Ελλάδα

Η επανάσταση στη Στερεά Ελλάδα ξεκίνησε τον Μάρτιο του 1821. Από τις συγκρούσεις με τον οθωμανικό στρατό ξεχωρίζουν η μάχη στην Αλαμάνα, όπου βρήκε φρικτό θάνατο ο Αθανάσιος Διάκος και η μάχη στο χάνι της Γραβιάς, στην οποία διακρίθηκε ο Οδυσσέας Ανδρούτσος.

Διάφορες μάχες στην Ανατολική Ελλάδα. Στο κέντρο η Θήβα. Π. Ζωγράφος, υδατογραφία σε χαρτόνι

Μάρτιος 1821 23 Απριλίου 1821 8 Μαΐου 1821

Η επανάσταση στη Στερεά Ελλάδα

↓
Η
Επανάσταση
ξεκινά

↓
Μάχη της Αλαμάνας.
Θάνατος του
Αθανάσιου Διάκου

↓
Μάχη στο
χάνι της Γρα-
βιάς

Στη Στερεά Ελλάδα οι συνθήκες για εξέγερση ήταν δύσκολες, καθώς δεν ήταν ιδιαίτερα πυκνοκατοικημένη κυρίως στα δυτικά τμήματά της και οι πρόκριτοι του τόπου δεν είχαν μεγάλη πολιτική εμπειρία. Επίσης, υπήρχε σημαντική παρουσία οθωμανικού πληθυσμού και στρατιωτών στην Εύβοια και τη Λαμία, ενώ στην κοντινή Ήπειρο είχε εκστρατεύσει εναντίον του Αλή Πασά των Ιωαννίνων ο ικανότατος Χουρσίτ Πασάς. Τις ελλείψεις όμως αυτές αντιστάθμιζε η παρουσία στην περιοχή φημισμένων κλεφτών και αρματολών, με αποτέλεσμα οι επαναστάσεις να κινηθούν πιο συντονισμένα.

Η πρώτη σύσκεψη των οπλαρχηγών, που επισφραγίστηκε με δοξολογία και ορκωμοσία, πραγματοποιήθηκε στη Λευκάδα τον Ιανουάριο του 1821. Εκεί αναφέρθηκε η 25η Μαρτίου ως ημερομηνία της εξέγερσης. Παρόμοια τελετή έγινε παρουσία προκρίτων και οπλαρχηγών στη μονή του Οσίου Λουκά στη Βοιωτία, στα μέσα Μαρτίου του 1821.

Πρώτα εκδηλώθηκαν επαναστατικές ενέργειες στην Ανατολική Στερεά. Ο Πανουργιάς πολιορκήσε την πόλη των Σαλώνων (Άμφισσα) και την κατέλαβε με τη βοήθεια των κατοίκων του Γαλαξιδίου. Στη συνέχεια απελευθερώθηκαν και άλλες πόλεις και χωριά (Λιδωρίκι, Λιβαδιά, Αταλάντη, Θήβα), ενώ οι επαναστάτες έφτασαν μέχρι την Αθήνα περιορίζοντας τους Τούρκους στην Ακρόπολη.

Αλλά και η Χαλκίδα έπεσε στα χέρια των εξεγερμένων Ελλήνων, με την επέμβαση του Υδραίου πλοίαρχου Αντωνίου Κριεζή, ο οποίος από το καράβι του κανονιοβόλησε με επιτυχία τους Τούρκους υπερασπιστές της πόλης.

Λίγο αργότερα επαναστάτησε και η Δυτική Στερεά. Οι Έλληνες κατάφεραν να κυριεύσουν το Βραχώρι (Α-

γρίνιο), το Αιτωλικό και το Μεσολόγγι. Εκεί έφτασε σύντομα ο Φαναριώτης πολιτικός Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος, για να βοηθήσει στον Αγώνα.

Για να καταπνίξει την επαναστατική δραστηριότητα, ο Χουρσίτ Πασάς έστειλε από τα Ιωάννινα τους πασάδες Κιοσέ Μεχμέτ και Ομέρ Βρυώνη. Τον πολυάριθμο οθωμανικό στρατό περίμεναν στην Ηράκλεια και στις γέφυρες του Γοργοποτάμου και της Αλαμάνας οι οπλαρχηγοί Πανουργιάς, Ιωάννης Δυοβουνιώτης και Αθανάσιος Διάκος. Στις 23 Απριλίου του 1821 οι Τούρκοι εκδίωξαν τους υπερασπιστές των δύο πρώτων θέσεων, τραυματίζοντας σοβαρά τον Πανουργιά και σκοτώνοντας τον συμπολεμιστή του Ησαΐα, επίσκοπο των Σαλώνων (Άμφισσα). Έπειτα ενωμένοι στράφηκαν έναντίον των υπερασπιστών της Αλαμάνας.

Μετά από σκληρή μάχη, οι ελληνικές δυνάμεις οπισθοχώρησαν προς το όρος Καλλίδρομο, σε ύψωμα του οποίου βρισκόταν το επιτελείο του αρχηγού των αγωνιστών της Ανατολικής Στερεάς Ελλάδας, Αθανάσιου Διάκου. Παρόλο που ο Διάκος ειδοποιήθηκε να εγκαταλείψει τη θέση του, αυτός συνέχισε να πολεμά. Τραυματίστηκε όμως και πιάστηκε αιχμάλωτος. Εκτιμώντας την ανδρεία του ο Ομέρ Βρυώνης, του πρότεινε να του χαρίσει τη ζωή με αντάλλαγμα να προσχωρήσει στον στρατό του. Ο Διάκος αρνήθηκε και θανατώθηκε με φρικτό τρόπο.

Η θυσία του νεαρού οπλαρχηγού έδειξε ότι η Επανάσταση του 1821 δεν ήταν μια απλή εξέγερση, αλλά αποφασιστικός αγώνας για την αποτίναξη του οθωμανικού ζυγού. Επιπλέον ενέπνευσε τους Έλληνες αγωνιστές, που πήραν εκδίκηση για τον θάνατο του αντιμετωπίζοντας με επιτυχία τους Οθωμανούς στο χάνι της Γραβιάς στις 8 Μαΐου του 1821.

Ο παλιός αρματολός της περιοχής Οδυσσέας Ανδρούτσος κλείστηκε στο χάνι με 118 άνδρες, ενώ οι ο-

πλαρχηγοί Πανουργιάς και Δυοβουνιώτης οχυρώθηκαν στα γύρω υψώματα. Κατά τη διάρκεια της σύγκρουσης οι οχυρωμένοι στα υψώματα γρήγορα οπισθοχώρησαν. Όχι όμως και οι πολεμιστές στο χάνι, που συνέχισαν να αποκρούουν τις τουρκικές επιθέσεις.

Η μάχη σταμάτησε το βράδυ, με μεγάλες απώλειες για το οθωμανικό στράτευμα. Οι Τούρκοι είχαν χάσει περισσότερους από 800 στρατιώτες ενώ οι Έλληνες μόνο 6. Λίγο πριν ξημερώσει κι ενώ ο Ομέρ Βρυώνης περίμενε να έρθουν κανόνια από τη Λαμία, ο Ανδρούτσος και οι άνδρες του επιχείρησαν έξοδο και κατάφεραν να περάσουν ανάμεσα από τους Τούρκους, χωρίς να γίνουν αντιληπτοί.

Η μάχη στο χάνι της Γραβιάς ανέκοψε την πορεία του οθωμανικού στρατού προς την Πελοπόννησο και τόνωσε το ηθικό των εξεγερμένων Ελλήνων, παραμερίζοντας τους δισταγμούς που είχαν σχετικά με την έναρξη του Αγώνα σε ολόκληρη τη Στερεά Ελλάδα.

Γλωσσάρι

Αντισταθμίζω: Εξισορροπώ, αναπληρώνω.

Κανονιοβολώ: Καταφέρω χτυπήματα με κανόνι.

 Οι πηγές αφηγούνται...

1.Επιστολή του Οδυσσέα Ανδρούτσου προς τους κατοίκους του Γαλαξιδίου, 22 Μαρτίου 1821

«Αγαπημένοι μου Γαλαξιδιώτες, Ήταν βέβαια γραμμένα από τον Θεό να πάρουμε τα άρματα μια μέρα και να ορμήξουμε στους τυράννους μας, που τόσα χρόνια χωρίς έλεος μας τυραννούν. Τι τη θέλουμε, αδέλφια, αυτή την πολυπικραμένη ζωή, να ζούμε κάτω από τη σκλαβιά και το σπαθί του Τούρκου να ακονίζεται στα κεφάλια μας; Δεν βλέπετε που τίποτε δεν μας απόμεινε; Οι εκκλησίες μας έγιναν τζαμιά και στάβλοι των

Τούρκων. Κανένας δεν μπορεί να πει πως έχει κάτι δικό του, γιατί το πρωί βρίσκεται φτωχός σαν ζητιάνος στο δρόμο, οι οικογένειές μας και τα παιδιά μας βρίσκονται στα χέρια και στην κρίση των Τούρκων. Τίποτε, αδέρφια, δεν μας έμεινε, δεν είναι λοιπόν σωστό να σταυρώσουμε τα χέρια και να κοιτάμε τον ουρανό. Ο Θεός μας έδωσε χέρια, γνώση και νου· ας ρωτήσουμε την καρδιά μας και ας πράξουμε γρήγορα ό,τι μας απαιτήσει και ας είμαστε αδέρφια βέβαιοι πως ο πολυαγαπημένος μας Χριστός θα μας προστατεύσει. Ό,τι είναι να κάνουμε θα πρέπει να το κάνουμε μια ώρα γρηγορότερα, γιατί ύστερα θα χτυπάμε τα κεφάλια μας».
(Απόδοση στα νέα ελληνικά)

2.Επιστολή προκρίτων της νήσου Ύδρας προς τους κατοίκους της Εύβοιας

«Ο ιερός ούτος πόλεμος, αδελφοί, γίνεται υπέρ της πατρίδος...Αύτη η θεία εποχή, την οποίαν ο Θεός ευλόγησεν, είναι σωτηρία του χριστιανικού γένους».

Α. Λιγνού, Αρχεία της κοινότητος Ύδρας 1778-1832, Πειραιάς 1926, τ. 7, σσ. 280-281. Πηγή περιέχεται στη μελέτη του Απόστολου Βακαλόπουλου, Επίλεκτες βασικές ιστορικές πηγές της ελληνικής επανάστασεως, τόμ. 1, Θεσσαλονίκη

 Ματιά στο παρελθόν

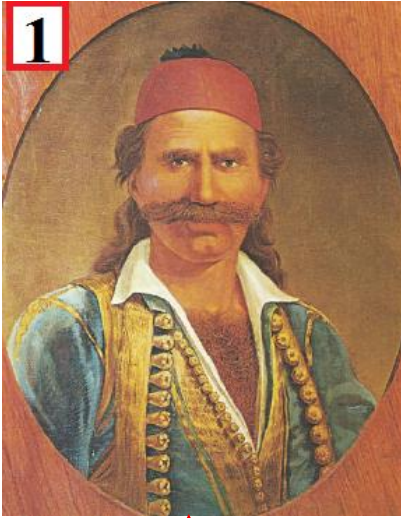
Το δημοτικό τραγούδι

Το δημοτικό τραγούδι είναι ένα λογοτεχνικό είδος, με το

οποίο άγνωστοι (σε μας) λαϊκοί ποιητές εξέφραζαν τους καημούς και τους πόθους των ανθρώπων. Ιδιαίτερη κατηγορία δημοτικών τραγουδιών αποτελούν τα

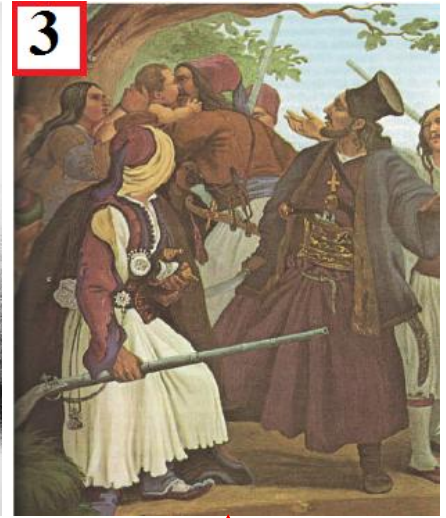
κλέφτικα τραγούδια, που δημιουργήθηκαν κυρίως κατά τον 18ο αιώνα, τις παραμονές της Μεγάλης Επανάστασης του 1821 και εμπνεύστηκαν από τη δράση των Κλεφτών και των Αρματολών.

1
Ο Οδυσσέας Ανδρούτσος

2
Ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος

3
Ο Αθανάσιος Διάκος συγκεντρώνει πολεμιστές

4
Ο Αθανάσιος Μασαβέτας, που έμεινε γνωστός ως Αθανάσιος Διάκος επειδή είχε χειροτονηθεί Διάκονος

5
Το μνημείο του Διάκου στη γέφυρα της Αλαμάνας, όπου σουβλίστηκε από τους Τούρκους

6
Ο Ομέρ Βρυώνης

7
Αλέξανδρος Ησαΐας, ζωγραφική απεικόνιση της μάχης της Αλαμάνας, Αθήνα, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο

8
Οι επαναστατικές εστίες στη Στερεά Ελλάδα

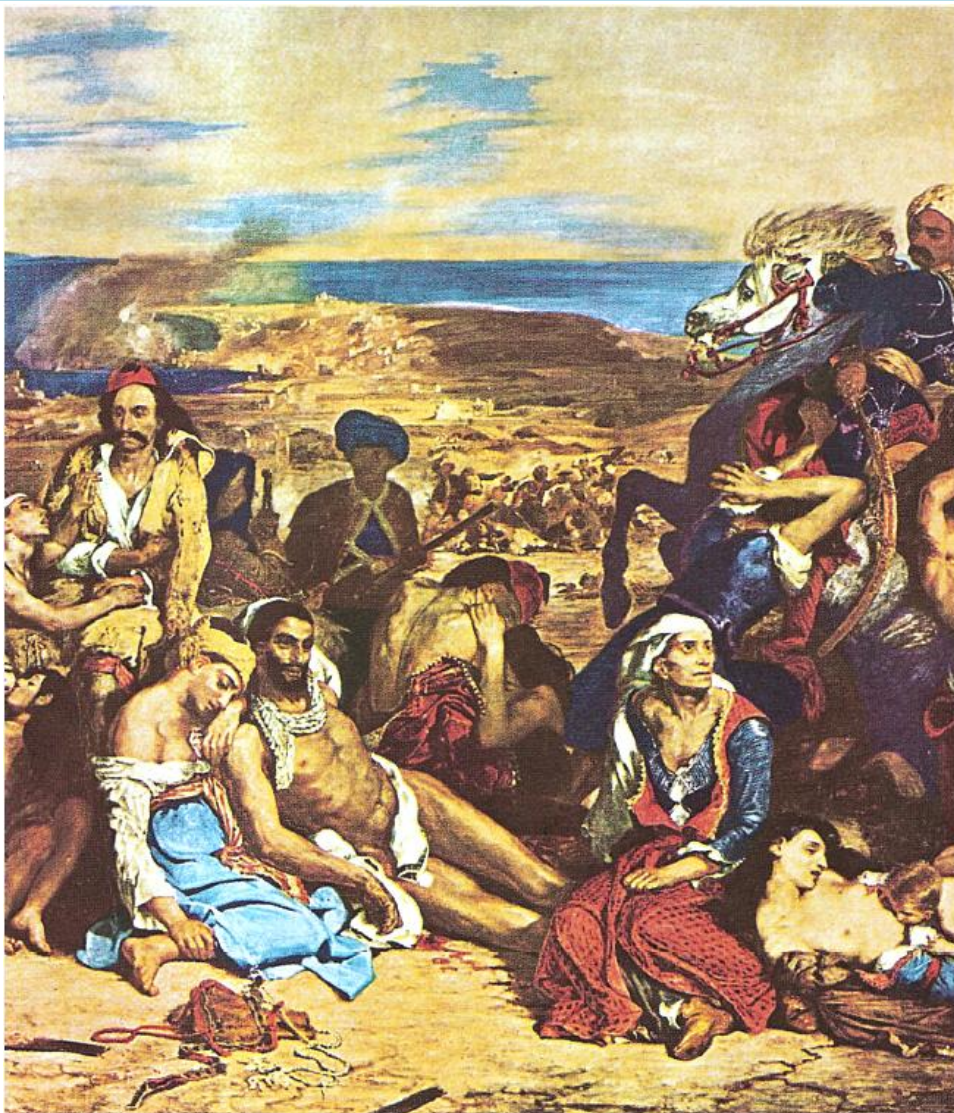
Ερωτήματα

- Ποιες ήταν οι σημαντικότερες μάχες που δόθηκαν στη Στερεά Ελλάδα στο ξεκίνημα της Επανάστασης; Να τις σημειώσετε στο χάρτη.
- Με βάση την Πηγή 1, ποια επιχειρήματα χρησιμοποιεί ο Οδυσσέας Ανδρούτσος στην προσπάθειά του να εμπυχώσει τους κατοίκους του Γαλαξιδίου;

Κεφάλαιο 5

Η επανάσταση στα νησιά του Αιγαίου

Η επανάσταση διαδόθηκε γρήγορα στα νησιά του Αιγαίου. Σπουδαίοι ναυτικοί, όπως ο Ανδρέας Μιαούλης και ο Δημήτριος Παπανικολής, προσέφεραν σημαντικές υπηρεσίες, είτε μεταφέροντας τρόφιμα και πολεμοφόδια στην Πελοπόννησο και τη Στερεά Ελλάδα είτε προστατεύοντας τις παραπάνω περιοχές από τις επιθέσεις του τουρκικού στόλου.

Ευγένιος Ντελακρουά, Η σφαγή της Χίου, Παρίσι, Μουσείο Λούβρου

Απρίλιος 1821 Απρίλιος 1822 Αύγουστος 1824

Η επανάσταση στα νησιά του Αιγαίου

Η επανάσταση
ξεκινά πρώτα
στις Σπέτσες

Καταστροφή
της Χίου

Ναυμαχία του
Γέροντα

Η επανάσταση από την Πελοπόννησο και τη Στερεά Ελλάδα μεταδόθηκε σύντομα στα νησιά του Αιγαίου. Πρώτα επαναστάτησαν οι κοντινές Σπέτσες με τη Μπουμπουλίνα, τον Απρίλιο του 1821 και ακολούθησε η Ύδρα, με πρωτοστάτη τον πλοίαρχο Αντώνιο Οικονόμου. Στη συνέχεια ξεσηκώθηκαν τα Ψαρά, η Σάμος, η Κάσος και τα Δωδεκάνησα. Επαναστατική δραστηριότητα εκδηλώθηκε και στην Κρήτη, ιδιαίτερα στα Σφακιά, ενώ οι κάτοικοι των Κυκλάδων φάνηκαν διστακτικοί.

Τα εξεγερμένα νησιά συμμετείχαν αποφασιστικά στον μεγάλο ξεσηκωμό του 1821. Τα ελληνικά καράβια, παρόλο που ήταν λιγότερα σε αριθμό και μικρότερα σε χωρητικότητα, κυριαρχούσαν στο Αιγαίο, καθώς ήταν ταχύτερα και διέθεταν πληρώματα με μεγάλη ναυτική εμπειρία.

Οι Έλληνες ναυτικοί διακρίθηκαν σε τρία είδη πολεμικών επιχειρήσεων: α) στην πολιορκία παραθαλάσσιων κάστρων, όπως η Μονεμβασιά και το Ναυαρίνο και στην υποστήριξη χερσαίων μαχών από τη θάλασσα, β) σε καταδρομές στα παράλια της Μικράς Ασίας, όπου αιχμαλώτιζαν ή κατέστρεφαν εχθρικά πλοία, με αποτέλεσμα να παρεμποδίζεται ο τουρκικός στόλος να πλεύσει προς την Πελοπόννησο και γ) σε ναυμαχίες στο ανοιχτό πέλαγος, στις οποίες συμμετείχαν και τα περιφημα πυρπολικά, σκάφη γεμάτα με εύφλεκτο υλικό που

προσδένονταν στα οθωμανικά πλοία και κατόπιν έπαιρναν φωτιά.

Σημαντική δράση στη θάλασσα ανέπτυξαν, ανάμεσα σε άλλους, οι Ψαριανοί Δημήτριος Παπανικολής και Κωνσταντίνος Κανάρης καθώς και ο Ανδρέας Μιαούλης από την Ύδρα.

Αντιδρώντας οι Τούρκοι, προχώρησαν σε αντίποινασε βάρος του ελληνικού πληθυσμού που κατοικούσε στα παράλια της Μικράς Ασίας αλλά και στα νησιά. Τον Απρίλιο του 1822 η Χίος καταστράφηκε ολοκληρωτικά από Τούρκους στρατιώτες και οι περισσότεροι από τους κατοίκους της σφαγιάσθηκαν. Ήταν ένα γεγονός που συγκλόνησε τους χριστιανικούς λαούς της Ευρώπης.

Οι αποτυχίες του τουρκικού στόλου κατά το 1821 ανάγκασαν τον Σουλτάνο να ζητήσει τη συνδρομή του πασά της Αιγύπτου Μεχμέτ Αλή, ο οποίος διέθετε ένοπλες δυνάμεις εκπαιδευμένες από Ευρωπαίους αξιωματικούς.

Τα επόμενα χρόνια οι συγκρούσεις στη θάλασσα εντάθηκαν. Τους μήνες Μάιο και Ιούνιο του 1824 ενωμένος ο τουρκοαιγυπτιακός στόλος επιτέθηκε στην Κάσο και τα Ψαρά, που αποτελούσαν τις κύριες ναυτικές βάσεις των επαναστατημένων Ελλήνων. Κι ενώ η διχόνοια ταλάνιζε τους Έλληνες, Τούρκοι και Αιγύπτιοι αποβιβάστηκαν στα δύο νησιά και μετά από σκληρές μάχες με τους υπερασπιστές τους, τα κατέστρεψαν.

Σε ναυμαχία που πραγματοποιήθηκε τέλη Αυγούστου του 1824 στον κόλπο του Γέροντα, στα παράλια της Μικράς Ασίας, ο ελληνικός στόλος κατάφερε να νικήσει τον ογκώδη τουρκοαιγυπτιακό. Ο ναύαρχος Μιαούλης προκάλεσε σύγχυση στα εχθρικά πλοία με τους ελιγμούς που πραγματοποίησε, ενώ με επιτυχία χρησιμοποιήθηκαν και τα πυρπολικά, καταστρέφοντας μία φρεγάτα με 1.000 στρατιώτες και ναύτες. Μετά τη

Ναυμαχία του Γέροντα, οι τουρκοαιγυπτιακές δυνάμεις διασκορπίστηκαν και υποχώρησαν αναζητώντας ασφαλές καταφύγιο.

Γλωσσάρι

Χερσαίες μάχες: Μάχες που γίνονται στην ξηρά.

Καταδρομές: Αιφνιδιαστικές επιθέσεις.

Αντίποινα: Πράξη που γίνεται σε εκδίκηση κάποιας άλλης.

Ταλανίζω: Βασανίζω, ταλαιπωρώ.

Φρεγάτα: Είδος πολεμικού πλοίου.

 Οι πηγές αφηγούνται...

1.Επιστολή κατοίκων της νήσου Ύδρας προς τους πλοιάρχους των ελληνικών πολεμικών, Ύδρα, 19 Απριλίου 1821 (απόδοση στα νέα ελληνικά)

«Εντιμότατοι κύριοι καπεταναίοι του ελληνικού στόλου, ο ξεσηκωμός του ελληνικού έθνους κατά των τυράννων του και η αποστολή του στόλου μας γίνεται με αποκλειστικό σκοπό να πλήξουμε τον κοινό εχθρό, ώσπου να αποκτήσουμε τα δίκαια και την ελευθερία μας. Όλες οι έννοιες μας πρέπει να είναι προσηλωμένες σ' αυτόν τον σκοπό, του οποίου την υλοποίηση επιθυμούμε και βέβαια θα επιτύχουμε εάν οδηγηθούμε με φρονήματα άξια ελευθέρων ανδρών».

Α. Λιγνού, Αρχεία της κοινότητας Ύδρας 1778-1832, Πειραιάς 1926, τ. 7, σ. 280. Η πηγή περιέχεται στη μελέτη του Απόστολου Βακαλόπουλου, Επίλεκτες βασικές ιστορικές πηγές της ελληνικής επανάστασεως, τόμ. 1, Θεσσαλονίκη 1990, σ. 196.

2. Προκήρυξη των τριών ναυτικών νησιών Ύδρας, Σπετσών και Ψαρών

«Ευσεβείς απόγονοι ανδρειοτάτων προγόνων, κάτοικοι των νήσων και της ξηράς, όσοι μένετε ακόμη εις τον τουρκικόν ζυγόν, σηκωθήτε, πιάσετε τα όπλα διά την κοινήν ελευθερίαν. όσοι έχετε καράβια μικρά και μεγάλα αρματώσατέ τα και ενωθήτε με τον ελληνικόν στόλον... μη δειλιάσετε απόγονοι του Μιλτιάδου και Θεμιστοκλέους. μη φανήτε ανάξιοι της ελευθερίας σας. Ο πόλεμος γίνεται διά την πίστιν και την πατρίδα».

Σ. Ομηρίδου, Συνοπτική ιστορία των τριών ναυτικών νήσων Ύδρας, Σπετσών και Ψαρών, Ναύπλιο 1831. Η πηγή περιέχεται στη μελέτη του Απόστολου Βακαλόπουλου, Επίλεκτες βασικές ιστορικές πηγές της ελληνικής επανάστασεως, τόμ. 1, Θεσσαλονίκη 1990, σ. 198.

3. Ο Μιαούλης στο Μεσολόγγι (απόδοση στα νέα ελληνικά)

«Στις 10 του μήνα αυτού, ήλθαν ο Μιαούλης και πολλοί άλλοι αξιωματικοί και ναύτες στο Μεσολόγγι. Ο Μιαούλης παρουσιάσθηκε στη Διευθυντική Επιτροπή. Αμέσως έτρεξαν όλοι οι Στρατηγοί και Οπλαρχηγοί να τον επισκεφθούν και να συγχαρούν ο ένας τους θριάμβους του άλλου. Αφού φιλήθηκαν με τον Μιαούλη, τον Σαχτούρη και τους υπόλοιπους καπετάνιους, έβλεπες την παρέα αυτών των νικητών της θάλασσας και της στεριάς να κάθονται μεγαλοπρεπώς σαν θεοί, να αναφέρουν τις συμφορές του παρελθόντος, ο ένας να διηγείται στον άλλο νίκες σαν θαύματα».

Νικολάου Κασομούλη, Ενθυμήματα Στρατιωτικά, εισαγωγή-σημειώσεις Γιάννης Βλαχογιάννης, τόμ. 2, Αθήνα 1998, σσ. 106-107.

👁 Ματιά στο παρελθόν

Γυναίκες στον Αγώνα

Στην Επανάσταση του 1821 εξίσου σημαντική υπήρξε και η συμβολή των γυναικών, οι οποίες βοήθησαν με κάθε τρόπο. Η Μαντώ Μαυρογένους διέθεσε την πατρική της περιουσία στον Αγώνα, ενώ η Σπετσιώτισσα καπετάνισσα Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα συμμετείχε με τα καράβια της σε διάφορες πολεμικές επιχειρήσεις εναντίον των Τούρκων.

Η Μαντώ Μαυρογένους Η Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα

1
Ο Δημήτριος Παπανικολής

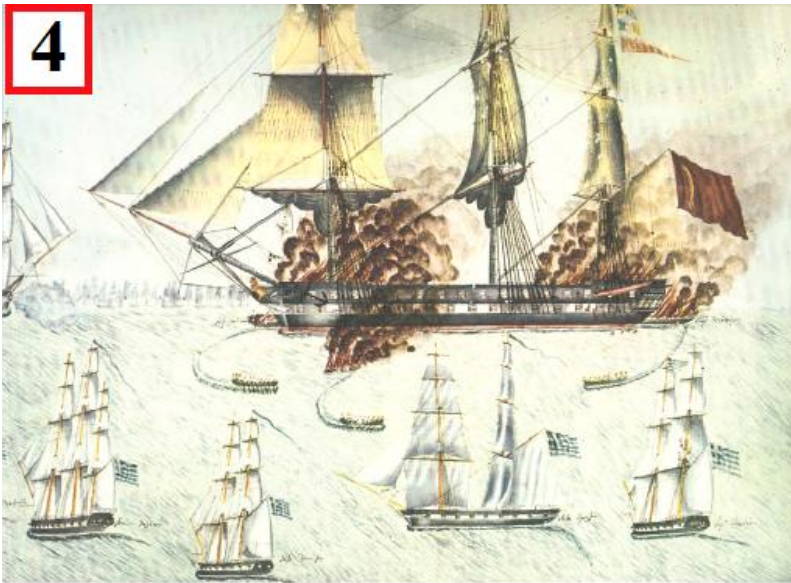

2
Ο Ανδρέας Μιαούλης

3
Ο Ανδρέας Μιαούλης

4

Γ.Κ. Μιχαήλ, Η Ναυμαχία του Γέροντα, Αθήνα, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο

5

▲ Η επανάσταση στα νησιά του Αιγαίου

👉 Ερωτήματα

- Σε τι είδους επιχειρήσεις συμμετείχαν τα ελληνικά πλοία;
- Με βάση τα κείμενα των πηγών, ποια επιχειρήματα χρησιμοποιούνται προκειμένου να πεισθούν οι Έλληνες να επαναστατήσουν εναντίον των Τούρκων;

Κεφάλαιο 6

Η επανάσταση στην Ήπειρο, τη Θεσσαλία και τη Μακεδονία

Ταυτόχρονα με την επανάσταση στη Νότια Ελλάδα εξεγέρθηκαν και οι Σουλιώτες στην Ήπειρο καθώς και οι Θεσσαλοί και οι Μακεδόνες. Ωστόσο, η έλλειψη οργάνωσης και η παρουσία ισχυρών οθωμανικών δυνάμεων στις περιοχές αυτές οδήγησε τις επαναστατικές κινήσεις σε αποτυχία.

◀ Ο Εμμανουήλ Παπάς

Μάρτιος 1821

Απρίλιος 1822

4 Ιουλίου 1822

Η επανάσταση στην Ήπειρο, τη Θεσσαλία και τη Μακεδονία

↓
Επανάσταση στη Μακεδονία

↓
Καταστροφή της Νάουσας

↓
Μάχη στο Πέτα

Στην Ήπειρο οι εμπειροπόλεμοι Σουλιώτες, οι οποίοι από τον Δεκέμβριο του 1820 βρίσκονταν ξανά στο Σούλι, επαναστάτησαν. Τον ίδιο μήνα χτύπησαν τους Τούρκους, αποκόπτοντας την επικοινωνία των Ιωαννίνων με την Άρτα και την Πρέβεζα. Κατόπιν επιτέθηκαν εναντίον της Πάργας και της Άρτας, που ήταν σημαντικές πόλεις της περιοχής, αλλά δεν μπόρεσαν να τις κυριεύσουν. Κατάφεραν, ωστόσο, να νικήσουν τον οθωμανικό στρατό στη θέση Πέντε Πηγάδια. Στα τέλη του 1821, οι Αλβανοί σύμμαχοι τους τούς εγκατέλειψαν και οι Σουλιώτες έμειναν αβοήθητοι. Υπέγραψαν τότε τρίμηνη ανακωχή με τους Οθωμανούς και επέστρεψαν αποκαρδιωμένοι στον ορεινό τόπο τους.

Μετά την εξόντωση του Αλή Πασά, ο Χουρσίτ Πασάς ετοιμαζόταν να περάσει με τα στρατεύματά του στην Πελοπόννησο, προκειμένου να καταπνίξει την Επανάσταση. Τότε Έλληνες και Φιλέλληνες αγωνιστές, με επικεφαλής τον Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο, προσπάθησαν να τον εμποδίσουν. Όμως ο οθωμανικός στρατός ήταν πολυάριθμος και οι ελληνικές δυνάμεις, χωρίς να έχουν την απαιτούμενη οργάνωση, νικήθηκαν στη μάχη του Πέτα στις 4 Ιουλίου του 1822. Περίπου το 1/3 των Ελλήνων αγωνιστών σκοτώθηκε, αρκετοί άλλοι αιχμαλωτίστηκαν, ενώ άνοιξε ο δρόμος για την κατάληψη της Δυτικής Ελλάδας καθώς και για την πρώτη πολιορκία του Μεσολογγίου από τους Τούρκους. Επίσης, 68 από τους 93 Φιλέλληνες μαζί με τον αρχηγό τους Ανδρέα Δάνια έπεσαν στο πεδίο της μάχης. Η βαριά ήττα έκανε τους Σουλιώτες να συνθηκολογήσουν τον Σεπτέμβριο του 1822, εγκαταλείποντας οριστικά το Σούλι.

Η Θεσσαλία εξεγέρθηκε το Μάιο του 1821. Υπό την ηγεσία των Φιλικών Άνθιμου Γαζή και Κυριάκου Μπασδέκη, επαναστάτησαν οι κάτοικοι του Πηλίου, ενθαρρυμένοι από την έλευση πλοίων από την Ύδρα. Πολιόρ-

κησαν τον Βόλο και το Βελεστίνο, αλλά διασκορπίστηκαν όταν κινήθηκε εναντίον τους ο Μαχμούτ ή Δράμαλης από την κοντινή Λάρισα, που ήταν ισχυρή οθωμανική στρατιωτική βάση.

Τον ίδιο μήνα εξεγέρθηκε και η Μακεδονία εναντίον των Τούρκων, με πρωτοστάτη τον Σερραίο μεγαλέμπορο Εμμανουήλ Παπά, που είχε οριστεί από τη Φιλική Εταιρεία αρχηγός του Αγώνα στη Χαλκιδική. Τον Μάρτιο του 1821 ο Εμμανουήλ Παπάς αναχώρησε με όπλα και πολεμοφόδια από την Κωνσταντινούπολη για το Άγιο Όρος, όπου σε γενική συνέλευση ανακηρύχθηκε «αρχηγός και υπερασπιστής» της Μακεδονίας και κήρυξε επίσημα την Επανάσταση. Με ορμητήριο το Άγιο Όρος, ξεσήκωσε τον Πολύγυρο και τη Σιθωνία, φτάνοντας μέχρι τα περίχωρα της Θεσσαλονίκης.

Οι Τούρκοι αντέδρασαν αφοπλίζοντας τους κατοίκους, συλλαμβάνοντας προεστούς και καταστρέφοντας χωριά των περιοχών αυτών. Οι επαναστάτες πολέμησαν με τα οθωμανικά στρατεύματα στα Βασιλικά και στην Κασσάνδρα, ηττήθηκαν όμως και διαλύθηκαν.

Τουρκικές δυνάμεις πολιορκήσαν τη Νάουσα, όπου είχαν καταφύγει αγωνιστές σμίγοντας με τον αρματολό Τσάμη Καρατάσο και τον πρόκριτο Ζαφειράκη Λογοθέτη. Οι Τούρκοι την κυρίευσαν τον Απρίλιο του 1822. Η πόλη καταστράφηκε και γυναίκες μαζί με τα παιδιά τους, για ν' αποφύγουν την αιχμαλωσία, έπεσαν στον γκρεμό της Αράπιτσας. Η εξέγερση στο Βορρά είχε κατασταλεί. Η επαναστατική δραστηριότητα περιορίστηκε στην Πελοπόννησο, τη Στερεά Ελλάδα και σε νησιά του Αιγαίου.

Γλωσσάρι

Ορμητήριο: Τόπος από τον οποίο εξορμά κανείς

🦋 Οι πηγές αφηγούνται...

1.Επιστολή του εικοσιτετράχρονου ξενιτεμένου Μακεδόνα Αναστασίου Εμμ. Παπά από τις Σέρρες.Γράφει στον αδελφό του Αθανάσιο: Βιέννη, 18 Απριλίου 1821:

«Μια γυναικεία μορφή στεκόταν πάντα μπροστά στα μάτια μου θλιμμένη, κλαμένη, πληγωμένη, βαριά αλυσοδεμένη. Πάντα με κοίταζε με βλέμμα ατενές χωρίς να μου μιλεί. Αλλά τέλος, πριν από λίγες μέρες, μου είπε θυμωμένα: Παιδί μου, πάψε να είσαι σκυθρωπός! Πάψε να είσαι μόνο ο Αναστάσιος Εμμ. Παπά, ο γιος του καλού σου πατέρα! Είσαι ένας Μακεδόνας και το καθήκον σε καλεί. Αίσχος κι' ανεξίτηλη ντροπή θα είναι για σένα, εάν μείνεις αδιάφορος σ' αυτήν την ευκαιρία. Εμπρός λοιπόν, αγαπημένο μου παιδί! Δείξε πως είσαι ένας Μακεδόνας! Γίνου ένας Αριστόδημος και κάτω απ' αυτό το όνομα πολέμα για την Πατρίδα! Μη φοβάσαι τι θα πουν οι συγγενείς σου. Η μητέρα σου, ο πατέρας σου, όλα τ' αδέρφια σου αντί να σε μοιρολογήσουν, αν πέσεις για την Πατρίδα, θα μιμηθούν το παράδειγμα του Ξενοφώντος, το παράδειγμα της Σπαρτιάτισσας μητέρας, και αν για μια στιγμή κλάψουν και πενθήσουν, πάντα θα τους παρηγορεί η αξιοθαύμαστη απόφασή σου, εφ' όσον εσύ χωρίς καμιά άλλη αιτία, παρά μέσα από την αγάπη, τη φιλία και κάθε ησυχία που σε περιβάλλουν, ξεκινάς εν τουτοις και τραβάς προς τον υπέροχο σκοπό! Αριστόδημε, ο φοίνιξ σου φωνάζει: Μάχου υπέρ πατρίδος! Μη διστάζεις, μη δειλιάζεις με τη σκέψη ότι μπορεί να είσαι ο τελευταίος. Όρμα απάνω στον εχθρό σαν ένας Μακεδόνας, φκιάξε αργυρές ασπίδες, ξαναζωντάνεψε την αήττητη φάλαγγα. Τι το όφελος να καλοζείς στα ξένα και να στερείσαι για πάντα την Πατρίδα σου!».

Γεωργίου Λαίου, Ανέκδοτες επιστολές και έγγραφα του 1821, Αθήνα 1958, σσ. 92-94. Η πηγή περιέχεται στη μελέτη του Απόστολου Βακαλόπουλου, Επίλεκτες βασικές ιστορικές πηγές της ελληνικής επανάστασεως, τόμ. 1, Θεσσαλονίκη 1990, σσ. 101-102.

2.Επιστολή του Μεχμέτ Εμίν Πασά προς τον Ιεροδίκη της Βέροιας(απόδοση στα νέα ελληνικά)

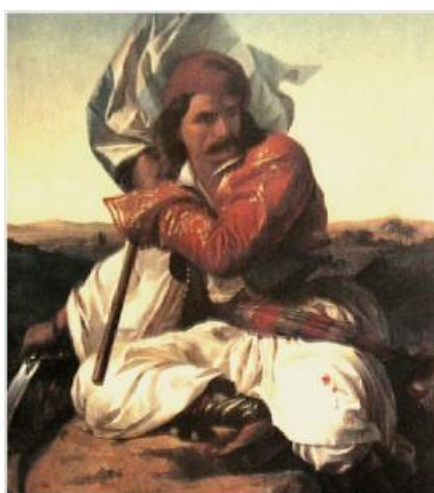
«Γνωστοποιείται ότι οι απαίσιοι άπιστοι της Νάουσας και των γύρω χωριών, αφού αποτίναξαν εδώ και δύο μήνες την υποτέλεια, εκτράπηκαν σε ανταρσία και επανάσταση. Για να πατάξω και να εξοντώσω την κίνηση αυτή εκστράτευσά αυτοπροσώπως, με εντολή του Σουλτάνου, στη Θεσσαλονίκη με πολυάριθμο στρατό και εδώ και εικοσιτέσσερις μέρες πολεμάμε τους επαναστάτες και τους έχουμε περικυκλώσει. Ήδη με τη βοήθεια του παντοδυνάμου Αλλάχ και την ευλογία του ισχυρότατου Σουλτάνου, οι στρατιώτες μας, κατά τις επιθέσεις τους εναντίον τους, βγήκαν απ' όλες τις μάχες νικητές και τροπαιούχοι, κατατροπώνοντας τους απαίσιους εχθρούς».

Ι.Κ. Βασδραβέλλη, Οι Μακεδόνες εις τους υπέρ ανεξαρτησίας αγώνας, 1796-1832, Θεσσαλονίκη 1950, δεύτερη έκδοση, σσ. 257-258. Η πηγή περιέχεται στη μελέτη του Απόστολου Βακαλόπουλου, Επίλεκτες βασικές ιστορικές πηγές της ελληνικής επανάστασεως, τόμ. 2, Θεσσαλονίκη 1990, σ. 416.

Ματιά στο παρελθόν

Η καθημερινή διαβίωση των αγωνιστών

Οι Έλληνες πολεμιστές τρέφονταν συνήθως φτωχικά. Το καθημερινό τους συσσίτιο ήταν λίγο ψωμί και λίγο αλεύρι από αλεσμένα όσπρια, που το έβραζαν με λάδι και κρεμμύδια για να το κάνουν κουρκούτι. Όταν ξεκινούσαν για μακρινές εκστρατείες, έπαιρναν μαζί τους λιγοστό φαγητό, τα όπλα, τα ρούχα και την κάπα τους. Ένα κομμάτι παξιμάδι ή ψωμί και ένα κρεμμύδι αποτελούσε συνήθως αρκετή τροφή για μια μέρα. Τα ελληνικά πλοία φρόντιζαν για τον εφοδιασμό των αγωνιστών με τρόφιμα από τα εύφορα νησιά του Αιγαίου Πελάγους. Ασύγκριτα δυσκολότερη ήταν η κατάσταση για τους τραυματίες, καθώς γιατροί σπανίως υπήρχαν και τα φάρμακα ήταν λιγοστά. Έτσι, τα γιατροσόφια αποδεικνύονταν πολλές φορές το μοναδικό μέσο θεραπείας.

1
Ο Τσάμης
Καρατάσος,
Αθήνα, Εθνικό
Ιστορικό

2
Ο Αναστάσιος
Καρατάσος

3
Φωτογραφία του
αγάλματος προς
τιμήν των γυναικό-
παιδων της Νάου-
σας που έχασαν τη
ζωή τους το 1822

4
Η Επανάσταση στις άλλες εστίες του Ελληνισμού ▲

Ερωτήματα

- Τι γνωρίζετε για τη μάχη στο Πέτα;
- Ποιο ήταν το όραμα του νεαρού Μακεδόνα, όπως περιγράφεται στην Πηγή 1;

Κεφάλαιο 7

Η άλωση της Τριπολιτσάς

Οι Έλληνες επαναστάτες στην Πελοπόννησο με επικεφαλής τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη αποφάσισαν να πολιορκήσουν την Τριπολιτσά, που ήταν η στρατιωτική έδρα των Τούρκων στην περιοχή. Η άλωση της, τον Σεπτέμβριο του 1821, τόνωσε το ηθικό των Ελλήνων.

Η ελληνική σημαία υψώνεται στην Τριπολιτσά, ζωγραφική αναπαράσταση από τον Πέτερ Φον Ες

Απρίλιος 1821

23 Σεπτεμβρίου 1821

Ξεκινά η άλωση της Τριπολιτσάς

Άλωση της Τριπολιτσάς

Με το ξέσπασμα της Επανάστασης του 1821 στην Πελοπόννησο, ο Χουρσίτ Πασάς έστειλε 3.500 στρατιώτες να υπερασπιστούν την Τριπολιτσά (Τρίπολη), όπου είχε και την οικογένειά του.

Οι επαναστατημένοι Έλληνες πάλι, αφού κατέλαβαν την Καλαμάτα, έκαναν σύσκεψη για τις παραπέρα ενέργειές τους. Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης πρότεινε να πολιορκήσουν την Τριπολιτσά, που ήταν η κεντρική διοικητική, εμπορική και στρατιωτική έδρα των Τούρκων στην Πελοπόννησο. Πίστευε πως αν οι Έλληνες κατόρθωναν να την κυριεύσουν, θα αποδυναμώνονταν και τα υπόλοιπα κάστρα της περιοχής. Έτσι, επαναστάτες με επικεφαλής τον Κολοκοτρώνη κινήθηκαν προς την Τριπολιτσά, έστησαν στρατόπεδα στα βουνά γύρω από αυτήν και η πολιορκία άρχισε. Μετά την ήττα των Τούρκων στο Βαλτέτσι, κοντά στην Τριπολιτσά, οι Έλληνες αγωνιστές μπόρεσαν να προωθηθούν πιο κοντά στην πόλη.

Στην πολιορκία συμμετείχε και ο Δημήτριος Υψηλάντης, που είχε αναλάβει την αρχηγία του Αγώνα, ενώ τα τέσσερα κεντρικά στρατόπεδα διηύθυναν ο Κολοκοτρώνης, ο Αναγνωσταράς (Αναγνώστης Παπαγεωργίου), ο Παναγιώτης Γιατράκος και ο Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης. Επίσης, είχαν σταλεί ελληνικές δυνάμεις στα Μέγαρα, για να εμποδίσουν τουρκικές ενισχύσεις να φτάσουν στην Τριπολιτσά από την Αθήνα.

Όσο περνούσε ο καιρός, η πολιορκία γινόταν πιο στενή. Στην πόλη τα τρόφιμα λιγόστεψαν και άρχισε η διχόνοια. Η Τριπολιτσά έπεσε στα χέρια των επαναστατών στις 23 Σεπτεμβρίου του 1821. Ακολούθησαν σφαγές και λεηλασίες. Οπλισμένοι οι Έλληνες, μπήκαν στην πόλη χτυπώντας τους Τούρκους, που οχυρώθηκαν στα σπίτια τους. Οι Οθωμανοί που κλείστηκαν στον

κεντρικό πύργο, τη Μεγάλη Τάπια, παραδόθηκαν έπειτα από τρεις ημέρες από έλλειψη νερού.

Η άλωση της Τριπολιτσάς, έξι μήνες από την έναρξη της Επανάστασης, ήταν ιδιαίτερα σημαντική, καθώς είχε συντριβεί η βασική στρατιωτική βάση του οθωμανικού στρατού στην Πελοπόννησο και χιλιάδες τουρκικά όπλα πέρασαν στην κατοχή των Ελλήνων, τονώνοντας το ηθικό τους. Οι εξεγερμένοι πίστεψαν πια πως οι Τούρκοι δεν ήταν ακατανίκητοι. Στη συνέχεια, οι νικητές της Τριπολιτσάς στράφηκαν στα περιφερειακά κάστρα της Πελοποννήσου, για να τα πολιορκήσουν.

Γλωσσάρι

Τριπολιτσά: Σημαντικό διοικητικό, στρατιωτικό και οικονομικό κέντρο της Πελοποννήσου. Η Τριπολιτσά αποτελούσε μεγάλη πόλη για τα δεδομένα της εποχής με χριστιανικό, μουσουλμανικό και εβραϊκό πληθυσμό. Σήμερα η πόλη ονομάζεται Τρίπολη

 Οι πηγές αφηγούνται...

1. Άφιξη του Άγγλου Φιλέλληνα Τόμας Γκόρντον στο ελληνικό στρατόπεδο της Τριπολιτσάς(μέσα Αυγούστου 1821)

«Τότε ο Ιγγλέζος, δακρύσας, εφώναξεν: Ευτυχής εγώ οπού είδον με τους οφθαλμούς μου, όσα ανεγίγνωσκον και ήκουον από τους προγόνους μου και από την ιστορίαν. Μακάριος και συ, Υψηλάντα, είπεν εις τον πρίγκιπα. Σύ είσαι ο Λεωνίδας επί της κεφαλής των Σπαρτιατών και ο Θεμιστοκλής και Μιλτιάδης και Περικλής επάνω των Αθηναίων».

Γ. Σακελλαρίου, Φιλική Εταιρεία, Οδησός 1909, σσ. 253-255. Η πηγή περιέχεται στη μελέτη του Απόστολου Βακαλόπουλου, Επίλεκτες βασικές ιστορικές πηγές της ελληνικής επαναστάσεως, τόμ. 1, Θεσσαλονίκη 1990, σ. 245.

2. Ο Κολοκοτρώνης μιλά για την Επανάσταση και τους αγωνιστές

«Μίαν φοράν, όταν επήραμεν το Ναύπλιον, ήλθε ο Άμιλτων να με ιδή, μου είπε ότι: "Πρέπει οι Έλληνες να ζητήσουν συμβιβασμόν, και η Αγγλία να μεσιτεύση". Εγώ του αποκρίθηκα, ότι: "Αυτό δεν γίνεται ποτέ, ελευθερία ή θάνατος. Εμείς καπιτάν Άμιλτων, ποτέ συμβιβασμόν δεν εκάμαμεν με τους Τούρκους. Άλλους έκοψε, άλλους εσκλάβωσε με το σπαθί και άλλοι, καθώς εμείς, εζούσαμε ελεύθεροι από γενεά σε γενεά. Ο βασιλεύς μας εσκοτώθη, καμμία συνθήκη δεν έκαμε, η φρουρά του είχε παντοτεινόν πόλεμον με τους Τούρκους και δύο φρούρια ήτον πάντοτε ανυπότακτα". Με είπε: "Ποια είναι η βασιλική φρουρά του, ποία είναι τα φρούρια;". "Η φρουρά του βασιλέως μας είναι οι λεγόμενοι Κλέφται, τα φρούρια η Μάνη και το Σούλι και τα βουνά". Έτσι δεν με ωμίλησε πλέον. Ο κόσμος μας έλεγε τρελλούς. Ημείς αν δεν είμεθα τρελλοί δεν εκάναμεν την επανάστασιν, διατί ηθέλαμεν συλλογισθή πρώτον διά πολεμοφόδια, καβαλαρία μας, πυροβολικό μας, πυριτοθήκαις μας, τα μαγαζιά μας, ηθέλαμεν λογαριάσει την δύναμιν την εδική μας, την τούρκικη δύναμη. Τώρα οπού ενικήσαμεν, οπού ετελειώσαμεν με καλά τον πόλεμο μας, μακαριζόμεθα, επαινώμεθα. Αν δεν ευτυχούσαμεν ηθέλαμεν τρώγει κατάραις, αναθέματα».

Κολοκοτρώνη Απομνημονεύματα, Καταγραφή Γ. Τερτσέτη, επιμέλεια Τάσος Βουρνάς, Αθήνα 1983, σ. 178.

👁️ Ματιά στο παρελθόν

Οι εφημερίδες στην Επανάσταση

Η έκδοση εφημερίδων γνώρισε μεγάλη άνθιση την περίοδο της Μεγάλης Επανάστασης του 1821. Συνθέθηκε, μάλιστα, με την υπεράσπιση των εθνικών δικαιώων και την ενημέρωση των ξένων για την ελληνική υπόθεση. Το πρώτο Εθνικό Τυπογραφείο λειτούργησε στην Αίγινα. Από την πλούσια εκδοτική δραστηριότητα της εποχής αξίζει να εστιάσουμε στην «Γενική Εφημερίδα της Ελλάδος», την πρώτη ουσιαστικά επίσημη ελληνική εφημερίδα καθώς και στα «Ελληνικά Χρονικά», τα οποία εξέδιδε στο Μεσολόγγι ο Ελβετός Φιλέλληνας Ιάκωβος Μάγερ. Η εφημερίδα του Μάγερ διέκοψε την κυκλοφορία της στις αρχές του 1826, λόγω της καταστροφής των εγκαταστάσεών της από τουρκικό βλήμα.

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

1

▲
Ο Θεόδωρος
Κολοκοτρώνης

2

▲
Ο Κολοκοτρώνης παρατη-
ρεί τους άνδρες του που
διασκεδάζουν, σύνθεση του
Πέτερ φον Ες

3

▲
Μνημείο της μάχης
στο Βαλτέτσι

4

▲
Μνημείο των Ηρώων στην
Πλατεία Άρεως στην
Τρίπολη

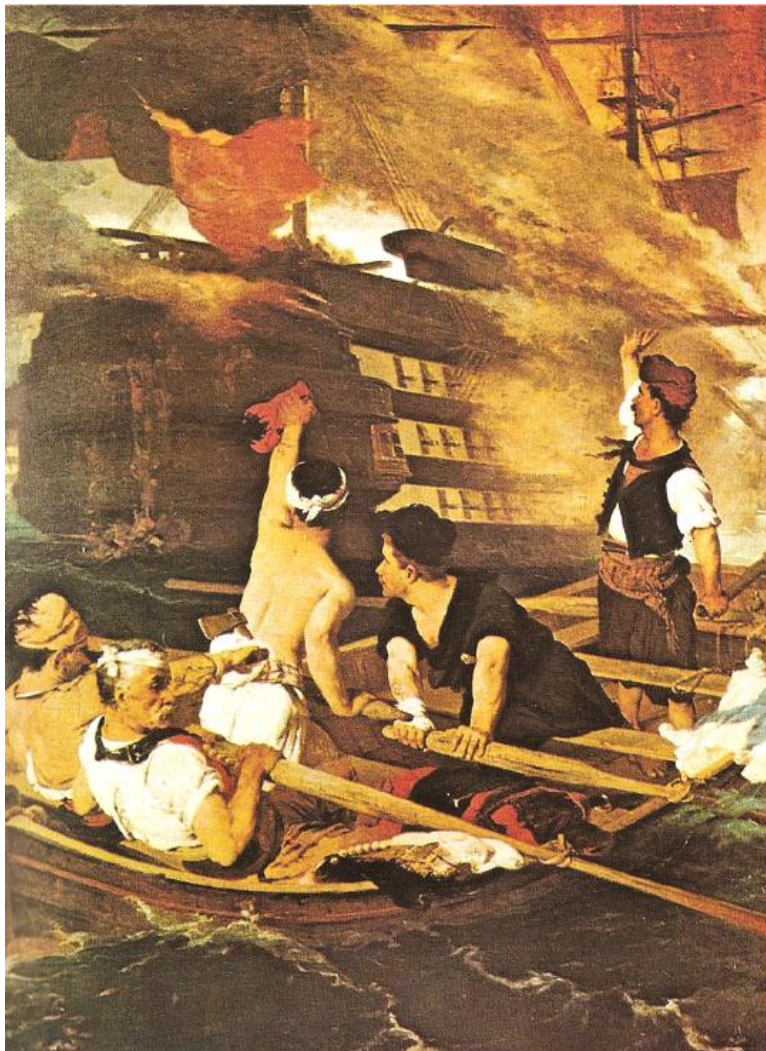
Ερωτήματα

- Για ποιους λόγους ήταν σημαντική η άλωση της Τριπολιτσάς από τους Έλληνες;
- Με βάση την Πηγή 2, γιατί ο κόσμος έλεγε τρελούς τους Έλληνες επαναστάτες;

Κεφάλαιο 8

Οι αγώνες του Κανάρη

Από τις ναυτικές επιχειρήσεις του ελληνικού στόλου ξεχωρίζουν οι καταδρομικές ενέργειες του Κωνσταντίνου Κανάρη. Ο μπουρλοτιέρης από τα Ψαρά πραγματοποίησε πολλές παράτολμες αποστολές, όπως η πυρπόληση της ναυαρχίδας του τουρκικού στόλου, η οποία μάλιστα ονομαζόταν «Μπουρλότα σαϊμάζι» (καταφρονήτρα των πυρπολικών).

Η πυρπόληση της τουρκικής ναυαρχίδας από τον Κανάρη, πίνακας του Νικηφόρου Λύτρα, Αθήνα, συλλογή Ι. Σερπιέρη

Ιούνιος 1822

1824-1825

Ανατίναξη τουρκικής ναυαρχίδας από τον Κανάρη

Οι επιχειρήσεις των ελληνικών πυρπολικών συνεχίζονται

Καθώς διέθεταν κυρίως εμπορικά πλοία, οι Έλληνες καπετάνιοι αντιμετώπιζαν τα μεγαλύτερα σε όγκο τουρκικά και αιγυπτιακά πολεμικά με τα πυρπολικά ή μπουρλότα. Επρόκειτο για μικρά σκάφη, γεμάτα με εκρηκτικά υλικά, που τα άναβαν και στη συνέχεια τα έσπρωχναν προς τα εχθρικά καράβια για να τα κάψουν.

Κατά την Επανάσταση του 1821, οι Έλληνες ναυτικοί τελειοποίησαν την κατασκευή των πυρπολικών και τα επάνδρωσαν με ριψοκίνδυνους εθελοντές, τους μπουρλοτιέρηδες. Στην αρχή το πυρπολικό πλησίαζε αθόρυβα το εχθρικό πλοίο τη νύχτα και το εμβόλιζε ή προσδενόταν επάνω του με γάντζους. Κατόπιν οι μπουρλοτιέρηδες το εγκατέλειπαν, ενώ ο κυβερνήτης έφευγε τελευταίος ανάβοντας το φιτίλι με δαυλό.

Αργότερα τα πυρπολικά χρησιμοποιήθηκαν και κατά τη διάρκεια της ημέρας σε ναυμαχίες. Συνήθως προπορεύονταν από τον υπόλοιπο στόλο, επέλεγαν το στόχο τους και πραγματοποιούσαν επιθέσεις με ελιγμούς. Η εμφάνισή τους προκαλούσε τρόμο στα εχθρικά καράβια. Από τις 59 συνολικά επιχειρήσεις πυρπόλησης, οι 39 είχαν επιτυχία.

Πρώτος χρησιμοποίησε πυρπολικό ο Ψαριανός Δημήτριος Παπανικολής, το Μάιο του 1821 στη ναυμαχία της Ερεσσού. Γνωστότερος όμως για τη δράση του έγινε ο Κωνσταντίνος Κανάρης από τα Ψαρά.

Όταν άρχισε η Επανάσταση, ο Κανάρης εγκατέλειψε το εμπορικό ναυτικό, όπου ήταν πλοίαρχος και πήρε μέρος σε καταδρομές εναντίον των Τούρκων. Τον Ιούνιο του 1822 ανατίναξε με το πυρπολικό του στο λιμάνι της κατεστραμμένης Χίου τη ναυαρχίδα του τουρκικού στόλου, στην οποία βρήκαν το θάνατο ο αρχιναύαρχος Καρά Αλής με περίπου 2.000 Οθωμανούς ναύτες και στρατιώτες που γιόρταζαν το Μπαϊράμι, τη μεγαλύτερη θρησκευτική γιορτή των Μουσουλμάνων. Ήταν η εκδίκηση των Ελλήνων για την καταστροφή της Χίου λίγους μήνες νωρίτερα.

Τον Οκτώβριο του ίδιου χρόνου ο Κανάρης πυρπόλησε στην Τένεδο την αντιναυαρχίδα του νέου Τούρκου ναυάρχου, με αποτέλεσμα ο οθωμανικός στόλος να κλειστεί στην έδρα του στα Δαρδανέλια. Το 1824 ο Κανάρης κατέστρεψε δύο ακόμη τουρκικά πολεμικά πλοία στη Σάμο και στη Μυτιλήνη, ενώ το 1826 τραυματίστηκε σε επίθεση εναντίον μιας τουρκικής φρεγάτας και κινδύνεψε να αιχμαλωτιστεί.

Ο Κανάρης είχε προτείνει, τον Αύγουστο του 1825, οι Έλληνες να πυρπολήσουν τον αιγυπτιακό στόλο μέσα στη βάση του, στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας. Σύμφωνα με το σχέδιο του, τρία πυρπολικά και δύο πολεμικά καράβια κατευθύνθηκαν προς την Αίγυπτο και πλησίασαν την Αλεξάνδρεια. Στο λιμάνι μπήκε μόνον αυτός με το πυρπολικό του αλλά αναγκάστηκε να του βάλει πρόωρα φωτιά, καθώς ο ευνοϊκός άνεμος είχε κοπάσει και η επιχείρηση είχε γίνει αντιληπτή από ένα γαλλικό πολεμικό, που άρχισε να τους κανονιοβολεί.

Μετά την Απελευθέρωση, ο Κανάρης διορίστηκε αρχηγός του στόλου των πυρπολικών. Αργότερα έγινε ναύαρχος, φτάνοντας μέχρι το αξίωμα του πρωθυπουργού. Το ελληνικό κράτος, για να τον τιμήσει, έδωσε το όνομά του σε τρία πολεμικά σκάφη.

Γλωσσάρι

Εμβολίζω: Χτυπώ και ανοίγω τρύπα σε εχθρικό καράβι με έμβολο.

Ερεσσός: Περιοχή της Λέσβου.

Δαρδανέλια: Έτσι ονομάζεται ο Ελλήσποντος, το στενό που χωρίζει τη Θράκη από τη Μικρά Ασία.

🗨️ Οι πηγές αφηγούνται...

1. Ύμνος στον Κανάρη

.....
«Στενόν, στενόν το πέλαγος
Ο τρόμος κάμνει. πέφτει
Ένα καράβι επάνω
Εις τ' άλλο και συντρίβονται.
Πνίγονται οι ναύται.

Ω! πως από τα μάτια μου
Ταχέως εχάθη ο στόλος.
Πλέον δεν ξανοίγω τώρα
Παρά καπνούς και φλόγας
Ουρανομήκεις.

Έξω από την θαλάσσιον
Πυρκαϊάν νικήτριαι
Ιδού πάλιν εκβαίνουν
Σωσμένοι η δύο κατάμαυροι
Θαυμάσιαι πώραι.

.....
ΚΑΝΑΡΙ! - και τα σπήλαια
της γης εβόουν, Κανάρι. -
Και των αιώνων τα όργανα
Ίσως θέλει αντηχήσουν
Πάντα Κανάρι».

Ανδρέα Κάλβου, Τα Ηφαίστεια, Άπαντα, εισαγωγή Κωνσταντίνου Τσάτσου, Οργανισμός Εκδόσεως Διδακτικῶν Βιβλίων, Αθήνα 1979, σσ. 179-180.

👁 Ματιά στο παρελθόν

Στις 21 Ιουνίου του 1824 η Επανάσταση γνώρισε μία από τις χειρότερες στιγμές της. Τούρκοι στρατιώτες αποβιβάστηκαν στο νησί των Ψαρών και το κατέστρεψαν ολοκληρωτικά. Περισσότεροι από τους μισούς κατοίκους του νησιού (συνολικός πληθυσμός 30.000) σκοτώθηκαν, ενώ οι υπόλοιποι αιχμαλωτίστηκαν η έγιναν πρόσφυγες. Ο εθνικός ποιητής Διονύσιος Σολωμός θρήνησε με το παρακάτω ποίημα τη μεγάλη καταστροφή:

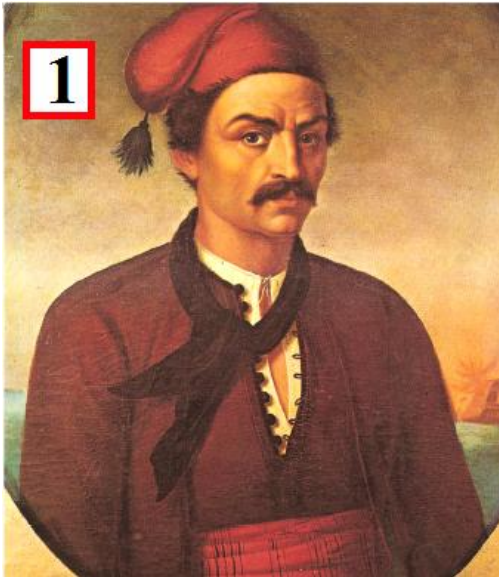
Η καταστροφή των Ψαρών

«Στων Ψαρών την ολόμαυρη ράχη
Περπατώντας η Δόξα μονάχη
Μελετά τα λαμπρά παλληκάρια
Και στην κόμη στεφάνι φορεί
Γεναμένο από λίγα χορτάρια
Που είχαν μείνει στην έρημη γη».

Διονυσίου Σολωμού. Άπαντα, τόμ. 1, Ποιήματα, Αθήνα 1993, στ' έκδοση, σ. 139.

Η καταστροφή των Ψαρών, έργο λαϊκού ζωγράφου, Αθήνα, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο

1

◀ Ο Κωνσταντίνος Κανάρης

2

◀ Ο Κανάρης πυρπολεί τον τουρκικό στόλο στη Χίο, λεπτομέρεια από την Αίθουσα των Τροπαίων, Βουλή των Ελλήνων

👉 Ερωτήματα

- Τι ήταν τα πυρπολικά και ποιος ο ρόλος τους στις ναυτικές επιχειρήσεις;
- Ποιες ήταν οι κυριότερες ναυτικές επιχειρήσεις, στις οποίες πήρε μέρος ο Κανάρης;

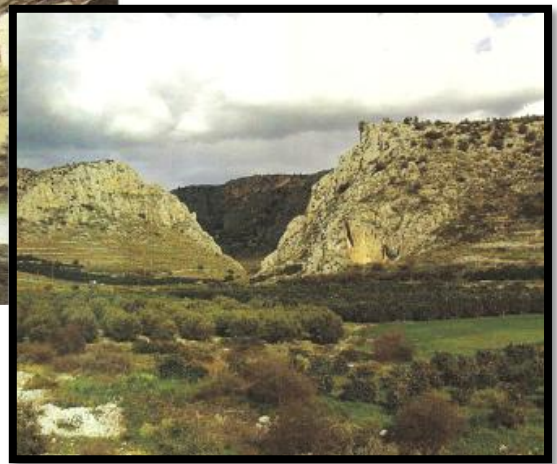
Κεφάλαιο 9

Η εκστρατεία του Δράμαλη – Δερβενάκια

Οι αρχικές επιτυχίες των Ελλήνων επαναστατών θορύβησαν την Υψηλή Πύλη. Την άνοιξη του 1822 στάλθηκε στη Στερεά Ελλάδα, επικεφαλής πολυάριθμης στρατιωτικής δύναμης, ο Δράμαλης με σκοπό να καταστείλει την Επανάσταση. Παγιδεύτηκε όμως και γνώρισε βαριά ήττα στα Δερβενάκια, στις 26 Ιουλίου του 1822.

Θεόδωρος Βρυζάκης,
Η μάχη στα Δερβενάκια

Τα Δερβενάκια σήμερα

Άνοιξη 1822

26 Ιουλίου 1822

Εκστρατεία Δράμαλη

Μάχη στα Δερβενάκια

Κατά τη διάρκεια του 1821, οι Τούρκοι επιχείρησαν να στείλουν στην Πελοπόννησο τρία ασκέρια, για να καταπνίξουν την Επανάσταση. Κανένα τους όμως δεν κατάφερε να φτάσει στον προορισμό του, λόγω της ένοπλης αντίστασης των Ελλήνων αγωνιστών της Στερεάς Ελλάδας. Το ένα από αυτά διοικούσε ο Μαχμούτ, που ονομαζόταν και Δράμαλης επειδή καταγόταν από τη Δράμα.

Ο Δράμαλης ήταν πασάς της Λάρισας και διέθετε στρατιωτική πείρα από προηγούμενες επιχειρήσεις στη Σερβία, στις οποίες συμμετείχε. Αφού κατέστειλε τα επαναστατικά κινήματα στο Πήλιο, στα Άγραφα και στον Ασπροπόταμο, διορίστηκε αρχηγός της εκστρατείας στην Πελοπόννησο.

Έτσι την άνοιξη του 1822, αφού συγκέντρωσε στην Υπάτη 18.000 στρατιώτες (πεζούς και ιππείς), πυροβόλα και εκατοντάδες μεταφορικά ζώα, κατευθύνθηκε νότια. Ο Δράμαλης πυρπόλησε τη Θήβα και μέσω των Μεγάρων πέρασε με τον πολυάριθμο στρατό του στην Κόρινθο. Από εκεί έφτασε μέχρι το Άργος χωρίς να συναντήσει αντίσταση.

Τότε ο Κολοκοτρώνης μαζί με άλλους αγωνιστές έθεσε υπό τον έλεγχο του τις διαβάσεις και τα περάσματα, απομονώνοντας τη στρατιά του Δράμαλη στην πεδιάδα της Αργολίδας. Ταυτόχρονα, μέσα στο φρούριο του Άργους κλείστηκαν ένοπλοι με αρχηγούς τον Δημήτριο Υψηλάντη και τον Πάνο, γιο του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη. Οι επαναστάτες, εφαρμόζοντας την τακτική της «καμένης γης, έκαψαν τα γεννήματα και τα αποθηκευμένα σιτηρά.

Εξαντλημένοι από την πολιορκία του κάστρου, από την έλλειψη τροφής και τις ασθένειες, οι Οθωμανοί απόφασισαν να επιστρέψουν στην Κόρινθο. Όμως οι τέσσερις οδοί διαφυγής είχαν καταληφθεί έγκαιρα από τις ελ-

ληνικές δυνάμεις, με εντολή του Κολοκοτρώνη. Ο ίδιος έπιασε το στενό των Δερβενακίων με 2.500 πολεμιστές, κρύβοντας μέσασε θάμνους 800 από αυτούς. Αλλά και άλλοι οπλαρχηγοί, όπως ο Νικηταράς (Νικήτας Σταματελόπουλος), ο Παπαφλέσσας και ο αδελφός του Νικήτας Φλέσσας, κατέφθασαν για να βοηθήσουν.

Στις 26 Ιουλίου του 1822 έγινε φονική μάχη στα Δερβενάκια, κατά την οποία οι Τούρκοι στρατιώτες παγιδεύτηκαν. Όσοι κατάφεραν να σωθούν, κατέφυγαν στην Κόρινθο. Στα χέρια των Ελλήνων έπεσαν πολλά λάφυρα, ενώ ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης ανακηρύχθηκε αρχιστράτηγος.

Έχοντας χάσει το 1/5 του στρατεύματος του, πολεμικό υλικό και πολλά ζώα, ο Δράμαλης πέθανε από τη λύπη του στην Κόρινθο. Η Επανάσταση για άλλη μια φορά είχε σωθεί.

Γλωσσάρι

Ασκέρι: Τμήματα στρατού (άτακτου).

Τακτική της «καμένης γης»: Η σκόπιμη καταστροφή των καλλιεργειών και ο αφανισμός των ζώων προκειμένου να εμποδιστεί ο ανεφοδιασμός του αντιπάλου.

Γεννήματα: Σιτηρά.

 Οι πηγές αφηγούνται...

1. Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης εμπυχώνει τους άνδρες του για ν' αντιμετωπίσουν τον Δράμαλη (απόδοση στα νέα ελληνικά)

«Έλληνες, τους είπε, σήμερα γεννηθήκαμε και σήμερα θα πεθάνουμε για τη σωτηρία της πατρίδας μας και για τη δική μας. Ακούστε τι πρέπει να κάνετε. Αμέσως να πάτε στα σπίτια σας να πάρετε το φαγητό σας· διέταξα να σας δοθεί όπως και τα φυσέκια, αλλά να είστε έτοιμοι όλοι οι δυνατοί, τους δε αδύνατους και πε-

ριττά πράγματα, τα ζώα και τις κάπες σας να τα στείλετε στο απέναντι βουνό του Αγίου Γεωργίου, όπου διέταξα να πάνε και τα δικά μου πράγματα. Εκεί θα είμαι και εκεί θα με βρείτε σε περίπτωση αποτυχίας, γεγονός που απεύχομαι. Αν ο εχθρός μας νικήσει εκεί θα μαζευτούμε, αυτό σας το λέω έτσι, για να γνωρίζετε τον τόπο, αλλά σας λέω και αυτό, ότι απόψε ήλθε στο όνειρο μου η τύχη της πατρίδας μας και μου είπε ότι θα πετύχουμε μεγαλύτερη νίκη από κάθε άλλη στο παρελθόν ή και στο μέλλον. Είμαι τόσο βέβαιος γι' αυτό που λέω, που σας συμβουλεύω να μην πάρετε ούτε τα άρματά σας, για να πάρουμε εκείνα των Τούρκων. Σήμερα ο καθένας από εμάς θα καταδιώξει πολλούς, θα πάρετε λάφυρα πολλά και τους θησαυρούς του Αλή Πασά θα τους μοιράσετε με το φέσι, τα φλουριά των Τούρκων είναι χρήματα χριστιανικά. Τα είχε ο τύραννος της Ηπείρου που τα πήρε από τους αδελφούς μας ο Άγιος Θωμάς μας τα έστειλε και είναι κέρδος δικό μας. Αύριο τέτοια ώρα θα σας δω όλους με τα άρματα των Τούρκων, με τα άλογά τους, λαμπροφορεμένους με τα ρούχα τους. Ο Θεός είναι μαζί μας και να μη σας νοιάζει τίποτε. Πηγαίνετε να ετοιμαστείτε όπως σας είπα και να έλθετε εδώ όλοι να ξεκινήσουμε μαζί».

Φώτιου Χρυσανθόπουλου ή Φωτάκου, Απομνημονεύματα περί της Ελληνικής Επανάστασεως, τόμ. 1, Αθήνα 1974, σσ. 356-357.

2. Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης εξιστορεί στον Γεώργιο Βαρνακιώτη τα γεγονότα σχετικά με τον αποκλεισμό και την καταστροφή της στρατιάς του Δράμαλη, 6 Αυγούστου 1822(απόδοση στα νέα ελληνικά)

«Τη στιγμή αυτή τους έχουμε στενά περιορισμένους

και βρίσκονται σε άθλια κατάσταση, στενοχωρημένοι και απελπισμένοι. Επειδή, αφού μπήκαν στα Δερβενάκια ανενόχλητοι, κατέλαβαν μόνον τον κάμπο της Κορίνθου, κάμπο μικρό και άκαρπο και κυρίως φέτος ολότελα γυμνό. Αμέσως εμείς εξαφανίσαμε απ' όλα τα περίχωρα τις προμήθειες και μέρος από τις σοδειές τις κάψαμε. Συνάμα καταλάβαμε όλες τις δυνατές θέσεις. Στους Τούρκους παραχωρήσαμε και τον κάμπο του Άργους, γυμνό και αυτό και τους πολεμούσαμε ώσπου ενδυναμωθήκαμε».

Απόστολος Βακαλόπουλος, Επίλεκτες βασικές ιστορικές πηγές της ελληνικής επανάστασης, τόμ. 2, Θεσσαλονίκη 1990, σσ. 453-454.

 Ματιά στο παρελθόν

Οι σημαίες του Αγώνα

Στη διάρκεια της Επανάστασης του 1821 δεν χρησιμοποιήθηκε ένα είδος σημαίας. Αντίθετα, κάθε καπετάνιος και κάθε περιοχή συνήθιζαν να έχουν τη δική τους σημαία. Σ' αυτές δέσποζε κατά κανόνα το σημείο του Σταυρού καθώς και το σύνθημα «Ελευθερία ή Θάνατος». Η σημερινή ελληνική σημαία καθιερώθηκε το 1822 από το Σύνταγμα της Επιδαύρου, έχοντας βεβαίως υποστεί με το πέρασμα του χρόνου ορισμένες τροποποιήσεις, λόγω των συνταγματικών αλλαγών στο πολίτευμα της χώρας.

Η πρώτη ελληνική επαναστατική σημαία (αριστερά), πολεμική σημαία των Σπετσών (μέση), πολεμική σημαία των Ψαρών (δεξιά)

▲
Αλέξανδρος Ησαΐας, Η εκστρατεία του Δράμαλη στην πεδιάδα του Άργους, Αθήνα, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο

▲
Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης

▲
Ο Νικηταράς

Ερωτήματα

- Ποιος ήταν ο σκοπός της στρατιάς του Δράμαλη;
- Με βάση τα κείμενα των πηγών, ποια επιχειρήματα χρησιμοποιεί ο Κολοκοτρώνης για να εμπυχώσει τους άνδρες του στα Δερβενάκια;

Κεφάλαιο 10

Ο Μάρκος Μπότσαρης

Στη διάρκεια του 1823 οι συγκρούσεις των Ελλήνων επαναστατών με τον οθωμανικό στρατό γενικεύτηκαν. Στη Στερεά Ελλάδα οι Έλληνες πολιορκήθηκαν από τους Τούρκους στο Μεσολόγγι. Εκεί ξεχώρισε για τη δράση του ο Μάρκος Μπότσαρης, ο οποίος σκοτώθηκε κατά τη διάρκεια νυκτερινής αιφνιδιαστικής επίθεσης που επιχείρησε τον Αύγουστο του 1823.

Ο θάνατος του Μάρκου Μπότσαρη, πίνακας του Αθ. Ιατρίδη, Αθήνα, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο

τέλη Φθινοπώρου 1822

8-9 Αυγούστου 1823

Πρώτη πολιορκία του Μεσολογγίου από τους Τούρκους

Μάχη στο Κεφαλόβρυσο-θάνατος του Μάρκου Μπότσαρη

Μετά την καταστροφή στη μάχη του Πέτα, στις 4 Ιουλίου του 1822, μέρος των αποδεκατισμένων ελληνικών δυνάμεων κατάφερε να φτάσει στο Μεσολόγγι και βάλθηκε να το οχυρώνει, ώστε να καθυστερήσουν οι Τούρκοι πολιορκώντας το.

Η ελληνική επαναστατική Κυβέρνηση, για ν' αντιμετωπίσει την κρίσιμη κατάσταση, διόρισε στρατηγό τον Μάρκο Μπότσαρη, ο οποίος καταγόταν από ονομαστή οικογένεια του Σουλίου. Ο Μπότσαρης, στα τέλη του φθινοπώρου του 1822 ήρθε σ' επαφή με τον Τούρκο πασά Ομέρ Βρυώνη, που πολιορκούσε το Μεσολόγγι και άρχισε διαπραγματεύσεις μαζί του για την παράδοση της πόλης. Κέρδισε έτσι χρόνο, αναγκάζοντας τα οθωμανικά στρατεύματα όταν ήρθε ο χειμώνας να απόχωρήσουν προσωρινά.

Το καλοκαίρι του 1823 ο Σουλτάνος έστειλε στη Στερεά Ελλάδα τον Μουσταφά Πασά με πολυάριθμο στρατό και στόχο την άλωση του Μεσολογγίου. Οι τουρκικές δυνάμεις στρατοπέδευσαν στη θέση Κεφαλόβρυσο, κοντά στο Καρπενήσι. Την ίδια στιγμή οι Έλληνες οπλαρχηγοί ήταν διχασμένοι μεταξύ τους για την αρχιστρατηγία.

Μπροστά στον κίνδυνο που τους απειλούσε, ο Μπότσαρης κάλεσε τους οπλαρχηγούς να συμφιλιωθούν και ενωμένοι ν' απωθήσουν τους Τούρκους. Δίνοντας ο ίδιος το παράδειγμα, έσκισε το δίπλωμα της στρατηγίας του και τη νύχτα στις 8 Αυγούστου του 1823 έκανε αιφνιδιαστική επίθεση (γιουρούσι) στο οθωμανικό στρατόπεδο με λιγοστούς Σουλιώτες και γυμνές σπάθες.

Κατά τη διάρκεια όμως της επίθεσης ο Μπότσαρης έπεσε νεκρός από ένα εχθρικό βόλι και μεταφέρθηκε από παλικάρια του στο Μεσολόγγι, όπου και τάφηκε με τιμές. Στη μάχη αυτή οι Σουλιώτες εξόντωσαν εκατοντά-

δες Οθωμανούς στρατιώτες και κέρδισαν πολλά λάφυρα, επιβεβαιώνοντας τη φήμη τους ως γενναίων και αδάμαστων πολεμιστών. Η μάχη στο Κεφαλόβρυσο θεωρείται ως το σημαντικότερο πολεμικό γεγονός στη διάρκεια του 1823 στην περιοχή της Στερεάς Ελλάδας. Ωστόσο, ένας από τους γενναίότερους και τιμιότερους αγωνιστές της Επανάστασης, ο Μάρκος Μπότσαρης, είχε θυσιαστεί στον αγώνα για την ελευθερία.

Γλωσσάρι

Αποδεκατισμός: Μεγάλη καταστροφή.

Απωθώ: Απομακρύνω, αποκρούω.

Βόλι: Σφαίρα όπλου.

 Οι πηγές αφηγούνται...

1. Εις Μάρκο Μπότσαρη

.....
«Στην πλάκα του Μάρκου καθίζει
η Δόξα λαμπράδες γιομάτη·
Κλεισμένο για πάντα το μάτι,
Οπούχε πολέμου φωτιά·
Ελάτε ν' ακούστε παιδιά!»

.....
Διονυσίου Σολωμού, Άπαντα, τόμ. 1, Ποιήματα, Επιμέλεια-σημειώσεις Λίνου Πολίτη, Αθήνα 1993 έκτη ανατύπωση, σ. 137.

2. Του Μάρκου Μπότσαρη (Δημοτικό Τραγούδι)

«Θρήνος μεγάλος γένεται μέσα στο Μεσολόγγι
τον Μάρκο παν στην εκκλησιά, το Μάρκο παν στον τάφο
΄ξηντα παπάδες παν μπροστά και δέκα δεσποτάδες
κι από μεργιά Σουλιώτισσες τότε μοιργιολογάνε».

.....

👁 Ματιά στο παρελθόν

Ο θάνατος του Μάρκου Μπότσαρη

Ο ηρωισμός και η ανιδιοτέλεια του Μάρκου Μπότσαρη συγκίνησαν πολλούς Φιλέλληνες. Ο αμερικανός ποιητής Fitz-Greene Halleck για να τον τιμήσει έγραψε στα αγγλικά το ποίημα με τίτλο «Marco Bozzaris», ενώ ανάλογο ποίημα του αφιέρωσε και ο Ελβετός ποιητής Just Olivier. Επίσης, ο Επτανήσιος μουσικοσυνθέτης Παύλος Καρρέρ έγραψε το 1858 την όπερα «Μάρκος Μπότσαρης».

Ο τάφος του Μάρκου Μπότσαρη στον «Κήπο των Ηρώων» στο Μεσολόγγι

◀ Ο Μάρκος Μπότσαρης

2
▲
Ο θάνατος του Μάρκου Μπότσαρη, λιθογραφία του Πέτερ φον Ες

3
▲
Ο θάνατος του Μάρκου Μπότσαρη, πίνακας του λαϊκού ζωγράφου Θεόφилου

4
◀
Ο Μπότσαρης επιτίθεται στο στρατόπεδο των Τούρκων, λεπτομέρεια, Αίθουσα των Τροπαίων, Βουλή των Ελλήνων

👉 Ερώτημα

- Ποια είναι, κατά τη γνώμη σας, η αξία της θυσίας του Μάρκου Μπότσαρη;

Κεφάλαιο 11

Ο Ιμπραήμ στην Πελοπόννησο - ο Παπαφλέσσας

Τον χειμώνα του 1824-1825 ο Ιμπραήμ Πασάς αποβιβάστηκε στην Πελοπόννησο. Η Επανάσταση περνούσε δύσκολες στιγμές. Τότε ο Παπαφλέσσας με τους άνδρες του οχυρώθηκαν στο Μανιάκι. Στην άνιση μάχη που ακολούθησε, ο Παπαφλέσσας έχασε τη ζωή του.

Ο Ιμπραήμ ασπάζεται τον νεκρό Παπαφλέσσα, ελαιογραφία του Α. Γεωργιάδη, Αθήνα, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο

1824-1825, χειμώνας

τέλη Μαΐου 1825

Ο Ιμπραήμ Πασάς αποβιβάζεται στη Μεθώνη

Μάχη στο Μανιάκι- θάνατος Παπαφλέσσα

Αφού κατέστειλαν την επανάσταση στην Κρήτη και κατέστρεψαν την Κάσο και τα Ψαρά, οι αιγυπτιακές δυνάμεις κινήθηκαν προς την Πελοπόννησο. Τον χειμώνα του 1824-1825 ο γιος του Μεχμέτ Αλή, **Ιμπραήμ Πασάς**, αποβιβάστηκε στη Μεθώνη με πολύ στρατό και εφόδια.

Την ίδια στιγμή οι Έλληνες επαναστάτες είχαν διχαστεί από τις εμφύλιες διαμάχες για την εξουσία, με αποκορύφωμα τη φυλάκιση του Κολοκοτρώνη και άλλων γνωστών οπλαρχηγών. Καθώς ήταν απροετοίμαστοι, δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν τα τουρκοαιγυπτιακά στρατεύματα.

Με ορμητήριο τη Μεθώνη, ο Ιμπραήμ και οι Γάλλοι σύμβουλοι και επιτελείς του επιχείρησαν να καταλάβουν τον όρμο του Ναυαρίνου, για την ασφάλεια των πλοίων τους. Στη συνέχεια, τα τουρκοαιγυπτιακά στρατεύματα περικύκλωσαν τα κάστρα χρησιμοποιώντας κανόνια και ανάγκασαν τους πολιορκημένους να τα παραδώσουν.

Μπροστά στον κίνδυνο να σβήσει η Επανάσταση, ο υπουργός των Εσωτερικών Παπαφλέσσας ζήτησε από την κυβέρνηση την αποφυλάκιση των οπλαρχηγών. Ο ίδιος πήγε στη Μεσσηνία και οχυρώθηκε με τους άνδρες του στο ορεινό χωριό Μανιάκι, αποφασισμένος να μην αφήσει τον Ιμπραήμ να περάσει στο εσωτερικό της Πελοποννήσου. Δίνοντας άνιση μάχη, στα τέλη Μαΐου του 1825, ο Παπαφλέσσας και οι συμπολεμιστές του πολέμησαν γενναία και έχασαν τη ζωή τους.

Μετά τη μάχη στο Μανιάκι, η κυβέρνηση αποφάσισε γενική αμνηστία. Οι φυλακισμένοι οπλαρχηγοί ελευθερώθηκαν και ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης διορίστηκε αρχιστράτηγος. Ο Ιμπραήμ, ανεμπόδιστος, έφτασε στην Τριπολιτσά και δύο ημέρες μετά προχώρησε εναντίον

του Ναυπλίου, της πρωτεύουσας των επαναστατών. Συγκρούστηκε όμως στους Μύλους της Αργολίδας με ελληνικές στρατιωτικές δυνάμεις, που είχαν επικεφαλής τον Υψηλάντη και τον Μακρυγιάννη, και επέστρεψε στην Τριπολιτσά.

Ο Κολοκοτρώνης για ν' αντιμετωπίσει τον στρατό του Ιμπραήμ, που ήταν οργανωμένος σύμφωνα με ευρωπαϊκά πρότυπα, επέλεξε την τακτική του κλεφτοπόλεμου. Έλληνες ένοπλοι έκαναν αιφνιδιαστικές επιθέσεις κατά τις νυχτερινές κυρίως ώρες και προκαλούσαν στον εχθρό μεγάλες φθορές. Όμως είχε γίνει φανερό πως ο τρόπος αυτός του πολέμου δεν ήταν πλέον απότελεσματικός. Έτσι, η επαναστατική Κυβέρνηση ανέθεσε την οργάνωση τακτικού στρατού στον Γάλλο συνταγματάρχη Κάρολο Φαβιέρο.

Γλωσσάρι

Αμνηστία: Η παραγραφή ποινικού ή πολιτικού αδικήματος με ειδικό νόμο.

Ναύπλιο: Παραθαλάσσια πόλη της Πελοποννήσου, πρωτεύουσα των επαναστατημένων Ελλήνων.

Κλεφτοπόλεμος: Πολεμική τακτική που βασιζόταν σε αιφνιδιαστικές επιθέσεις και χρησιμοποιήθηκε από τους κλέφτες στα χρόνια της Τουρκοκρατίας πολεμώντας εναντίον τακτικού στρατού.

 Οι πηγές αφηγούνται...

1.«Ο Ιμπραήμ μου έστειλε μήνυμα κάποτε ρωτώντας γιατί δεν μένω να πολεμήσουμε. Εγώ του απάντησα να πάρει πεντακόσιους ή και χίλιους άνδρες και να πάρω κι εγώ άλλους τόσους και τότε να πολεμήσουμε, ή αν θέλει ας έλθει να μονομαχήσουμε οι δυο μας. Αυτός δεν μου έστειλε καμία απάντηση. Και αν δεχό-

ταν την πρότασή μου θα το έκανα με όλη μου την καρδιά διότι έλεγα ας χανόμουν, ας πήγαινα, αν τον σκότωνα θα έσωζα το έθνος μου».

Κολοκοτρώνη Απομνημονεύματα, Καταγραφή Γ. Τερτσέτη, επιμέλεια Τάσος Βουρνάς, Αθήνα 1983, σ. 202. (Απόδοση στα νέα ελληνικά)

2.«Πριν φτάσει ο Κολοκοτρώνης, ο Γρηγόριος Δικαίος Παπαφλέσσας και ο Παναγιώτης Κεφάλας είχαν καταλάβει μία θέση, το Μανιάκι, στην Αρκαδία με 600 περίπου άνδρες. Σ' αυτούς επιτέθηκε ο Ιμπραήμ και αφού πολέμησαν ανδρεία, όπως άλλοι Λεωνίδες και Σπαρτιάτες, σκοτώθηκαν όλοι στη θέση αυτή, ακλόνητοι, σφάζοντας και σφαζόμενοι. Και κοντά σε αυτά και άλλο δυστύχημα συνέβη: σκοτώθηκε και ο γιος του Εμμανουήλ Παπά».

Νικολάου Κασομούλη, Ενθυμήματα Στρατιωτικά, εισαγωγή-σημειώσεις Γιάννης Βλαχογιάννης, τόμ. 2, Αθήνα 1998, σ. 68. (Απόδοση στα νέα ελληνικά)

 Ματιά στο παρελθόν

Εμφύλιες διαμάχες

Από το φθινόπωρο του 1823 έως τις αρχές του 1825 η Επανάσταση δοκιμάστηκε σκληρά από τις διαμάχες και τις έριδες ανάμεσα στους Έλληνες επαναστάτες. Προσωπικά συμφέροντα, τοπικές διενέξεις και μικροψυχίες απείλησαν να καταστρέψουν όσα με τόσες θυσίες και κόπους είχαν κερδηθεί στα πεδία των μαχών τα δύο πρώτα χρόνια. Χρειάστηκε να αποβιβαστεί στην Πελοπόννησο ο Ιμπραήμ Πασάς, για να διαπιστώσουν οι Έλληνες πόσο κακό είχαν κάνει μονάχοι τους στην εθνική υπόθεση. Οι παρακάτω στροφές από τον «Ύμνο εις την Ελευθερία» του Διονύσιου Σο-

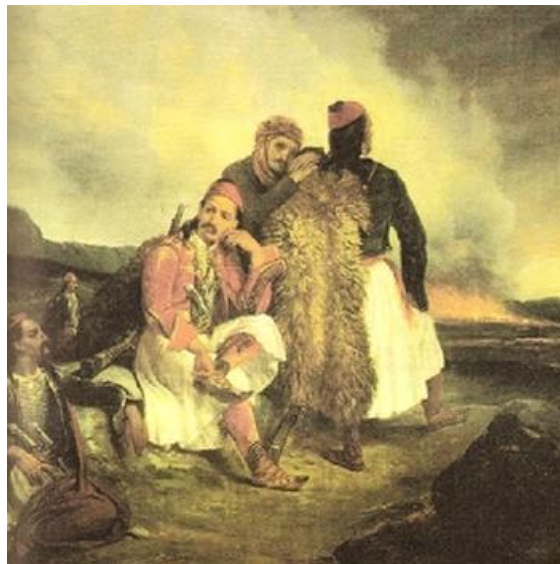
λωμού εκφράζουν τα αισθήματά του για τις εμφύλιες διαμάχες των Ελλήνων:

Ύμνος εις την Ελευθερία, στροφές 144-145

«η Διχόνοια που βαστάει
Ένα σκήπτρο η δολερή.
Καθενός χαμογελάει,
Πάρ' το, λέγοντας και σύ.

Κειό το σκήπτρο που σας δείχνει
Έχει αλήθεια ωραία θωριά.
Μην το πιάστε, γιατί ρίχνει
Εισέ δάκρυα θλιβερά».

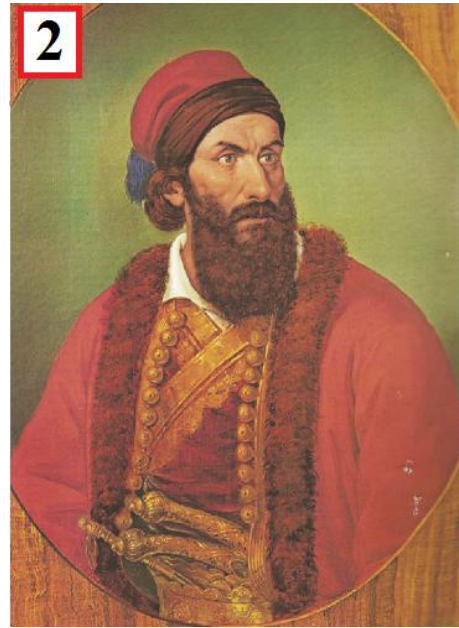
**Διονυσίου Σολωμού. Άπαντα, τόμ. 1, Ποιήματα, Αθή-
να 1993, στ' έκδοση, σ. 95.**

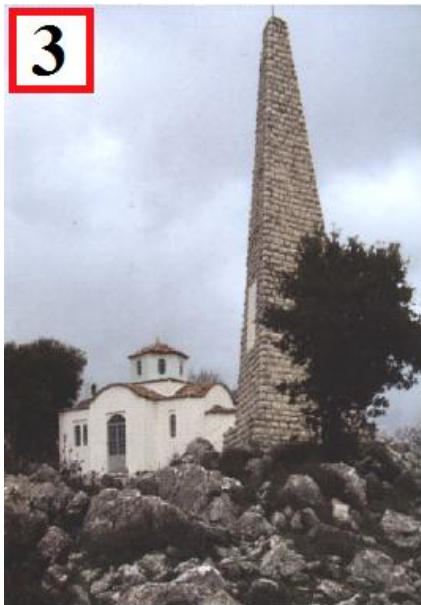
Οι εμφύλιες διαμάχες σκόρπισαν την απόγνωση
στους Έλληνες, ελαιογραφία του 19ου αιώνα,
Αθήνα, Μουσείο Μπενάκη

1
Ο Ιμπραήμ Πασάς

2
Ο Γρηγόριος Δικαίος
(Παπαφλέσσας)

3
Μνημείο στο Μανιάκι
προς τιμήν των νεκρών
Ελλήνων

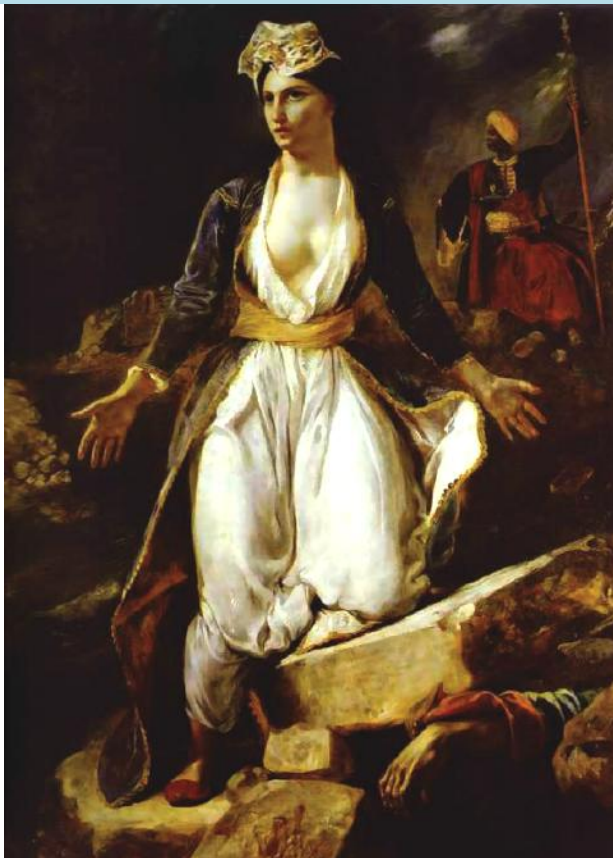
Ερωτήματα

- Ποια ήταν τα αποτελέσματα της μάχης στο Μανιάκι;
- Με βάση τα κείμενα των πηγών, ποιο ήταν το ηθικό των Ελλήνων αγωνιστών που πολέμησαν τον Ιμπραήμ στο Μανιάκι;

Κεφάλαιο 12

Η δεύτερη πολιορκία του Μεσολογγίου - ο Διονύσιος Σολωμός

Τον Απρίλιο του 1825 ξεκίνησε η δεύτερη πολιορκία του Μεσολογγίου αρχικά από τον Κιουταχή και στη συνέχεια από τον Ιμπραήμ Πασά. Παρά την ηρωική αντίσταση των Μεσολογγιτών, η πόλη κυριεύθηκε τον Απρίλιο του 1826. Π έξοδος του Μεσολογγίου σταθηκε μια από τις κορυφαίες στιγμές της ελληνικής Επανάστασης, προκαλώντας βαθιά συγκίνηση σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Ευγένιος Ντελακρουά,
Η Ελλάδα στα ερείπια
του Μεσολογγίου,
Αθήνα, Εθνική Πινα-
κοθήκη / Μουσείο Α-
λεξάνδρου Σούτζου

Απρίλιος 1825 Δεκέμβριος 1825 10 Απριλίου 1826

↓
Ο Κιουταχής
πολιορκεί το
Μεσολόγγι

↓
Ο Ιμπραήμ
φτάνει στο
Μεσολόγγι

↓
Έξοδος του
Μεσολογγίου

Τον Απρίλιο του 1825 ο Κιουταχής, ξεκινώντας με πολυάριθμο στρατό από τη Λάρισα και υποτάσσοντας στο πέρασμά του πολλές περιοχές της Στερεάς, έφτασε στο Μεσολόγγι και το πολιορκήσε. Η κατάληψή του είχε μεγάλη στρατηγική σημασία, καθώς από εκεί περνούσε ο ένας από τους δύο δρόμους που οδηγούσαν στην Πελοπόννησο.

Το Μεσολόγγι βρισκόταν σε μια θέση με πολλά φυσικά πλεονεκτήματα. Το μεγαλύτερο μέρος της πόλης περιβαλλόταν από ρηχή λιμνοθάλασσα, ενώ το υπόλοιπο τμήμα της προστατευόταν με τάφρους και τείχος. Το Μεσολόγγι είχε επιλέξει ως έδρα του ο Φαναριώτης Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος, προσκαλώντας εκεί τον Άγγλο ποιητή λόρδο Μπάιρον και άλλους Φιλέλληνες. Στην πόλη λειτουργούσε Νοσοκομείο, πλήρες μηχανουργείο για την κατασκευή πολεμικού υλικού και τυπογραφείο που εξέδιδε δύο εφημερίδες. Εκεί επίσης είχαν καταφύγει πολλοί πρόσφυγες από τις γύρω περιοχές καθώς και αρκετοί ένοπλοι, κυρίως Σουλιώτες.

Η πολιορκία του Μεσολογγίου κράτησε σχεδόν ένα χρόνο. Τον πρώτο καιρό οι πολιορκημένοι απέκρουσαν με επιτυχία τους Τούρκους, ενώ ο Μιαούλης τους εφοδίαζε με τρόφιμα και πολεμοφόδια σπάζοντας τον τουρκικό αποκλεισμό από τη θάλασσα. Οι πολιορκημένοι αγωνιστές μάλιστα, με τη στήριξη του Καραϊσκάκη και άλλων οπλαρχηγών της Ανατολικής Στερεάς, επιτέθηκαν συντονισμένα στον στρατό του Κιουταχή, που αναγκάστηκε να υποχωρήσει.

Τον Δεκέμβριο του 1825 ο Ιμπραήμ έφτασε στο Μεσολόγγι για να ενισχύσει τα οθωμανικά στρατεύματα και ανέλαβε την αρχηγία της πολιορκίας. Η πολιορκία οργανώθηκε καλύτερα και ο αποκλεισμός της πόλης έγινε πιο στενός.

Χωρίς οργάνωση και οικονομικούς πόρους, οι ελληνικές δυνάμεις αδυνατούσαν να κινηθούν από ξηράς εναντίον των πολιορκητών, ενώ τα ελληνικά καράβια που επιχείρησαν να πλησιάσουν, απέτυχαν παρά τις προσπάθειές τους. Οι πολιορκημένοι, εξαντλημένοι από τις μάχες, τις ασθένειες και την έλλειψη τροφής και πολεμοφοδίων, αποφάσισαν να εγκαταλείψουν την πόλη με μυστική βραδινή έξοδο.

Η έξοδος έγινε τη νύχτα της 10ης Απριλίου του 1826, ξημερώνοντας Κυριακή των Βαΐων. Χωρισμένοι σε τρεις ομάδες, οι ένοπλοι θα προστάτευαν ανάμεσά τους τα γυναικόπαιδα, ενώ όσοι δεν μπορούσαν να ακολουθήσουν, θ' αντιστέκονταν μέσα στην πόλη ανατινάζοντας πυριτιδαποθήκες. Καθώς όμως οι πολιορκητές επαγρυπνούσαν, μόνο ένα μέρος της φρουράς κατόρθωσε να διαφύγει, ενώ οι περισσότεροι άμαχοι επάνω στη σύγχυση οπισθοχώρησαν στο Μεσολόγγι, χάνοντας τη ζωή τους. Η πόλη κυριεύθηκε και κατάστράφηκε ολοσχερώς. Τα γυναικόπαιδα που αιχμαλωτίστηκαν, πουλήθηκαν ως σκλάβοι.

Η αντίσταση και η πτώση του Μεσολογγίου διαδόθηκαν στην Ευρώπη μέσα από έργα Ελλήνων και ξένων καλλιτεχνών. Ένας από αυτούς, ο εθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός από τη Ζάκυνθο, έγραψε το έργο «Ελεύθεροι Πολιορκημένοι».

Γλωσσάρι

Τάφος: Βαθύ αυλάκι που έχει ανοιχτεί μέσα στο έδαφος.

🦋 Οι πηγές αφηγούνται...

1. Οι συνθήκες διαβίωσης στο πολιορκημένο Μεσολόγγι

«Ερευνώντας με τη σειρά όλα τα σπίτια, βρήκαμε αρκετές ποσότητες αλεύρι. Αυτό μοιράστηκε μ' ένα φλιτζάνι ως μέτρο. Εμοίρασαν κι από ένα φλιτζάνι κουκιά. Άρχισαν λοιπόν να σμίγουν αυτό το λίγο κουκί και αλεύρι στον τέντζερη και να βάνουν μέσα και καβούρια... Ένας γιατρός εμαγείρευσε το σκύλο του με λάδι, από το οποίο είχαμε αρκετό και επαινούσε το φαγί του ότι ήταν το πιο νόστιμο. Οι στρατιώτες τότε πια άρπαζαν οποιονδήποτε σκύλο ή γάτα έβρισκαν στο δρόμο. Όμως, από τις 15 του Μάη αρχίσαμε τις πικραλήθρες, χορτάρι της θάλασσας. Το βράζαμε πέντε φορές ως ότου έβγαινε η πικράδα και το τρώγαμε με ξίδι και λάδι σαν πατάτα αλλά και με ζουμί από καβούρια. Επιδοθήκαμε και στους ποντικούς και ήταν τυχερός αυτός που μπορούσε να πιάσει έναν. Βατράχια, δυστυχώς δεν βρίσκαμε. Από την έλλειψη τροφής αύξαιναν οι αρρώστιες: πονόστομος και αρθρίτιδα».

Νικολάου Κασομούλη, Ενθυμήματα Στρατιωτικά, εισαγωγή-σημειώσεις Γιάννης Βλαχογιάννης, τόμ. 2, Αθήνα 1998, σσ. 241-243. (Ελεύθερη απόδοση στα νέα ελληνικά)

2. Διονύσιος Σολωμός. Οι Ελεύθεροι Πολιορκημένοι. Σχεδιάσμα Β'

«Άκρα του τάφου σιωπή στον κάμπο βασιλεύει·
Λαλεί πουλί, παίρνει σπυρί, κι η μάνα το ζηλεύει.
Τα μάτια η πείνα εμαύρισε Στα μάτια η μάνα μνέει*
Στέκει ο Σουλιώτης ο καλός παράμερα και κλαίει:

"Έρμο τουφέκι σκοτεινό, τι σ' έχω γω στο χέρι;
Οπού συ μούγινες βαρύ κι ο Αγαρηνός* το ξέρει"».

**Διονυσίου Σολωμού. Άπαντα, τόμ. 1, Ποιήματα, Αθή-
να 1993, στ' έκδοση, σ. 215.**

* μνέει = ορκίζεται

* Αγαρηνός = Τούρκος

 Ματιά στο παρελθόν

Ο λόρδος Μπάιρον

Ο Άγγλος ποιητής λόρδος Μπάιρον (1788-1824) από-
τελεί αναμφίβολα την πιο σημαντική μορφή των Φι-
λελλήνων, που, εμπνεόμενοι από τον αγώνα της, έ-
φτασαν στην επαναστατημένη Ελλάδα για να τη βοη-
θήσουν. Καταγόταν από αριστοκρατική οικογένεια.
Επισκέφθηκε την Ελλάδα το 1823. Αμέσως πήγε στο
Μεσολόγγι, όπου ασχολήθηκε με την οργάνωση
στρατιωτικών σωμάτων δαπανώντας μάλιστα για
τον σκοπό αυτό μεγάλο μέρος της περιουσίας του.
Όμως οι σκληρές συνθήκες διαβίωσης επιβάρυναν
την ήδη κλονισμένη υγεία του. Πέθανε στο Μεσολόγ-
γι από υψηλό πυρετό στις 19 Απριλίου του 1824. Ο
Διονύσιος Σολωμός του αφιέρωσε το παρακάτω ποί-
ημα:

Εις το θάνατο του Λορδ Μπάιρον

«Λευτεριά, για λίγο πάψε
Να χτυπάς με το σπαθί.
Τώρα σίμωσε και κλάψε
Εις του Μπάιρον το κορμί».

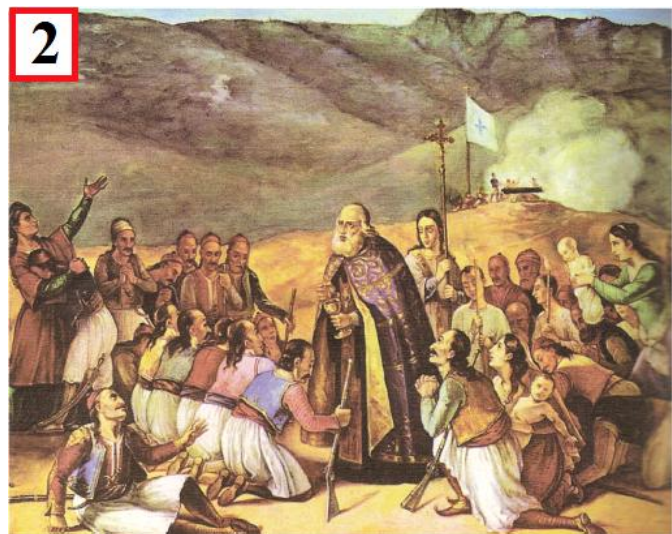
.....
**Διονυσίου Σολωμού. Άπαντα, τόμ. 1, Ποιήματα, Αθή-
να 1993, στ' έκδοση, σ. 101.**

Ο θάνατος τον λόρδον Μπάιρον, πίνακας του Joseph-Denis, Odevaere, Μπρυζ, Μουσείο Groenige

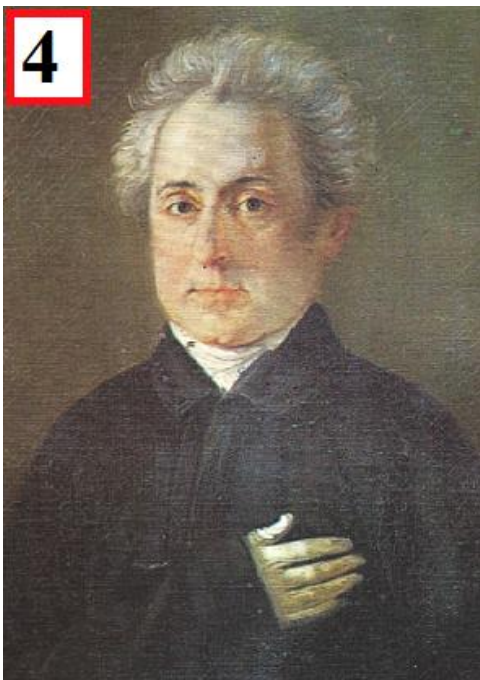
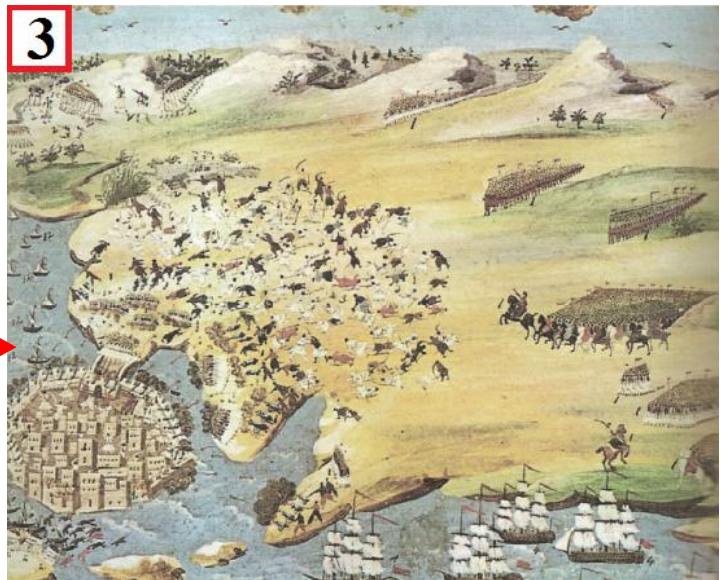

Θ. Βρυζάκης, Η Έξοδος του Μεσολογγίου, Πινακοθήκη Δήμου Μεσολογγίου

Η μετάληψη των αγωνιστών, αντίγραφο της Πινακοθήκης του Δήμου Μεσολογγίου

Π. Ζωγράφος, Η πολιορκία του Μεσολογγίου, Αθήνα, Γεννάδειος Βιβλιοθήκη

Ο Διονύσιος Σολωμός (1798-1857)

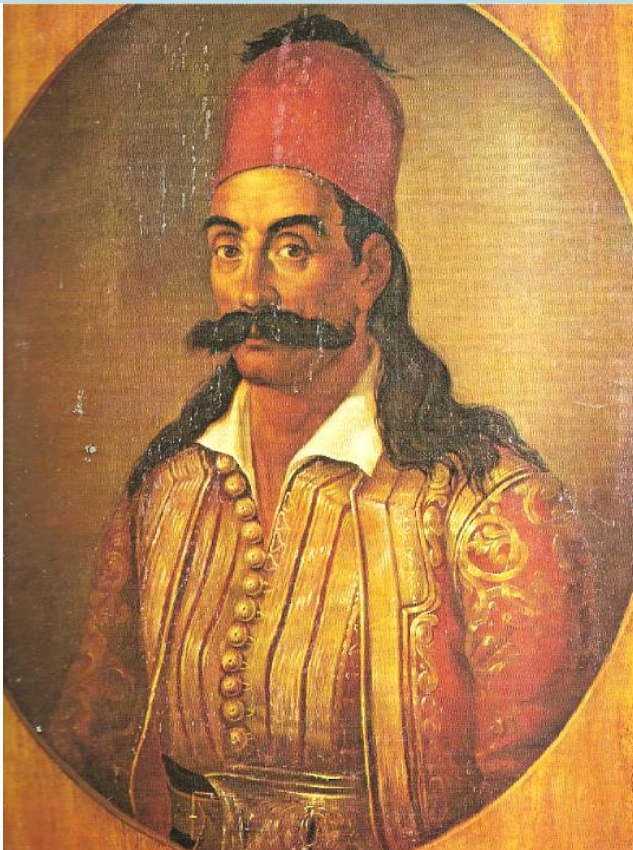
Ερωτήματα

- Ποιο ήταν το σχέδιο των πολιορκημένων Μεσολογγιτών κατά την έξοδο τους από την πόλη και τι έγινε τελικά;
- Με βάση την Πηγή 1, ποιες ήταν οι συνθήκες διαβίωσης των πολιορκημένων στο Μεσολόγγι;

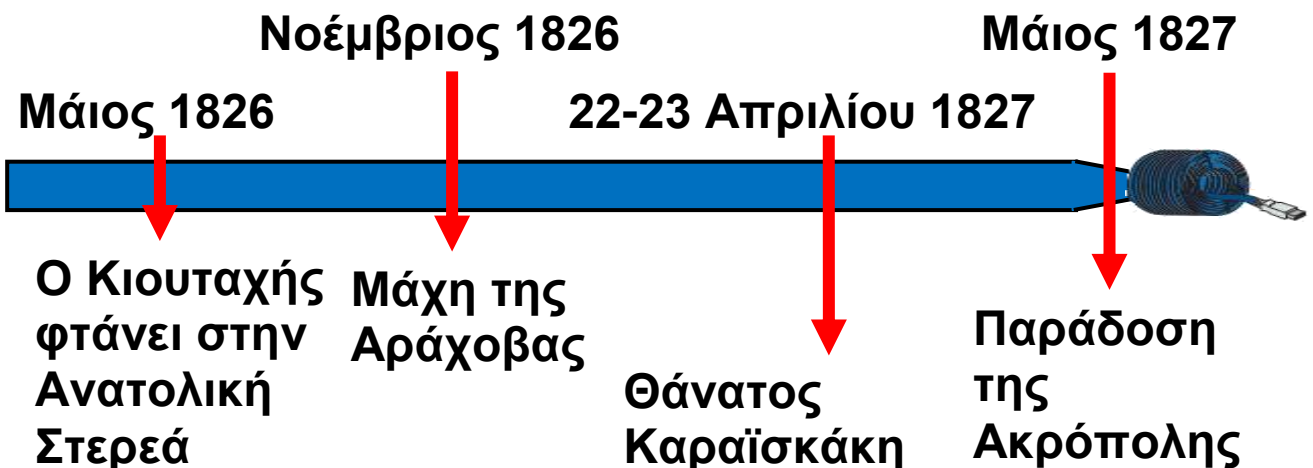
Κεφάλαιο 13

Οι αγώνες του Καραϊσκάκη

Η πτώση του Μεσολογγίου άνοιξε το δρόμο για την πολιορκία της Ακρόπολης από τον Κιουταχή. Αντιμέτωπος του βρέθηκε ο Γεώργιος Καραϊσκάκης, ο οποίος το φθινόπωρο του 1826 πέτυχε σημαντικές νίκες. Ο θάνατος του όμως, τον Απρίλιο του 1827, οδήγησε στην παράδοση της Ακρόπολης στους Οθωμανούς Τούρκους.

Ο Γεώργιος Καραϊσκάκης, Αθήνα, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο

Μετά την πτώση του Μεσολογγίου, τον Απρίλιο του 1826, ο Κιουταχής με τον στρατό του προχώρησε προς την Αττική, για να καταστείλει εντελώς την επανάσταση στη Ρούμελη. Κυρίευσε την πόλη των Αθηνών και πολιορκήσε στενά την Ακρόπολη, που την υπερασπιζόταν η φρουρά της με αρχηγό τον στρατηγό Γιάννη Γκούρα.

Τότε διορίστηκε από την επαναστατική Κυβέρνηση αρχιστράτηγος στη Στερεά Ελλάδα ο οπλαρχηγός Γεώργιος Καραϊσκάκης και στάλθηκε ν' αντιμετωπίσει τον Κιουταχή. Ο Καραϊσκάκης, πρώην κλέφτης και έπειτα αρματολός στην περιοχή αυτή, είχε μεγάλη πολεμική πείρα. Για αντιπερισπασμό κατευθύνθηκε τον Οκτώβριο του 1826 στην περιοχή της Στερεάς, προκειμένου να ξεσηκώσει τα μέρη που είχαν υποταχθεί και να παρεμποδίσει τον ανεφοδιασμό των Τούρκων από τη Θεσσαλία, αναγκάζοντάς τους να αποσύρουν στρατεύματα από την πολιορκία της Ακρόπολης.

Ο Καραϊσκάκης νίκησε τις οθωμανικές δυνάμεις στο Δίστομο καθώς και σε επταήμερη μάχη που έδωσε εναντίον τους στην ορεινή Αράχοβα, το Νοέμβριο του 1826. Έως τις αρχές του 1827 είχε κατορθώσει να εκδιώξει τα οθωμανικά στρατεύματα από το μεγαλύτερο μέρος της Στερεάς Ελλάδας. Έσπευσε τότε στην Αττική για να βοηθήσει τους πολιορκημένους αγωνιστές και στρατοπέδευσε στο Κερασίни. Οι Άγγλοι αξιωματικοί Τσωρτς και Κόχραν, στους οποίους η κυβέρνηση είχε αναθέσει την αρχηγία των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων της στεριάς και της θάλασσας, αποφάσισαν να επιτεθούν αμέσως εναντίον των Τούρκων, για να σωθεί η Ακρόπολη.

Ωστόσο, την παραμονή της επίθεσης μια μικρή συμπλοκή στα ακριανά φυλάκια δυνάμωσε απρόσμενα και εξελίχθηκε σε μάχη. Ο Καραϊσκάκης, που ήταν άρ-

ρωστος στη σκηνή του με πυρετό, όρμησε με το άλογο του στον τόπο της σύγκρουσης αλλά τραυματίστηκε θανάσιμα και ξεψύχησε την επόμενη μέρα. Ήταν 23 Απριλίου του 1827. Λίγο πριν πεθάνει, συνέστησε στους συγκεντρωμένους οπλαρχηγούς να έχουν ομόνοια και να συνεχίσουν τον αγώνα για την ελευθερία της Ελλάδας.

Ο απρόσμενος θάνατος του Καραϊσκάκη, που ήταν εξαιρετικά αγαπητός στους στρατιώτες του, έριξε το ηθικό των πολεμιστών. Η σύγκρουση κατέληξε σε μεγάλη καταστροφή του ελληνικού στρατεύματος. Σημαντικοί Έλληνες οπλαρχηγοί, όπως ο Γεώργιος Δράκος και ο Λάμπρος Βέικος αλλά και πάνω από χίλιοι αγωνιστές έχασαν τη ζωή τους ενώ η Ακρόπολη παραδόθηκε το Μάιο του 1827 στους Τούρκους πολιορκητές της.

Γλωσσάρι

Ρούμελη: Έτσι ονομαζόταν η Στερεά Ελλάδα, από την τουρκική λέξη Rumili (=χώρα των Ρωμιών)

Αντιπερισπασμός: Πολεμική ενέργεια που πραγματοποιείται για να αποσπαστεί η προσοχή του αντιπάλου σε άλλο σημείο απ' αυτό που επιδιώκουμε να πλήξουμε.

Δίστομο, Αράχοβα: Χωριά της Βοιωτίας.

Τσωρτς και Κόχραν: Πρόκειται για τον σερ Ρίτσαρντ Τσωρτς και τον λόρδο Τόμας Κόχραν.

 Οι πηγές αφηγούνται...

1. «Επιστολή του Γεωργίου Σισίνη προς τον εξοχώτατον Α' Στόλαρχον, προς τον εξοχώτατον Αρχιστράτηγον, και προς τους γενναιοτάτους Οπλαρχηγούς και στρατιώτας, τους συγκροτούντας το Στρατόπεδον της Αττικής

Η αγαπημένη μας πατρίδα θρηνεί απαρηγόρητα εξαιτίας της απώλειας του γνησιότατου παιδιού της, οδύρεται επειδή στερήθηκε τον θερμό υπερασπιστή των ιερών δικαίων της. Θρηνεί αυτόν, που θρυμμάτισε τα νέα δεσμά της Στερεάς Ελλάδας, τον ένδοξο νικητή της Αράχωβας, τον εξολοθρευτή των τυράννων, θρηνεί τον σαν τον θεό Άρη τολμηρό, γενικό αρχηγό Καραϊσκάκη, ο οποίος έπεσε δοξασμένος υπέρ των ένδοξων Αθηναίων και αφήνοντας την τελευταία του πνοή, τίποτε άλλο δεν παρήγγειλε από τη διάσωση της Αθήνας. Ελλάδα! Πένθησε τον πολύτιμο σου Καραϊσκάκη. Ελληνίδες! Μαυροφορέστε για τον υπερασπιστή της τιμής σας! Φιλέλληνες! Έλληνες στρατιώτες! Γογγύξτε για τον ανδρείο συστρατιώτη σας και καταβρέχοντας την ιερή γη των ένδοξων Αθηναίων με τα από καρδιάς δάκρυά σας, λάβετε εκδίκηση για το αίμα του! Τιμωρήστε τους ασεβεστάτους φονείς του και σώστε την Αθήνα! Ευτυχισμένη Καραϊσκάκη! Αφού ορκίστηκες να ζήσεις ή να πεθάνεις ελεύθερος, τήρησες τον όρκο σου ως χρηστός πολίτης, ως ευσεβής χριστιανός, ως τίμιος άνθρωπος».

Διονυσίου Σουρμελή, Ιστορία των Αθηνών κατά τον υπέρ ελευθερίας αγώνα αρχομένη από της επαναστάσεως μέχρι της αποκαταστάσεως των πραγμάτων, Αθήνα 1853, β' έκδοση, σ. 214.(Απόδοση στα νέα ελληνικά)

2. Ο θάνατος του Καραϊσκάκη(απόδοση στα νέα ελληνικά)

«Άναψε πολύ ο πόλεμος. Ήρθε και ο Καραϊσκάκης και του λέω: "Τραβήξου πίσω να σταματήσει ο πόλεμος διότι το βράδυ θα κινηθούμε. Μου λέει, μείνε εδώ με τους άνδρες κι εγώ φεύγω". Τότε, σε λίγο μαθαίνω

ότι ο Καραϊσκάκης χτυπήθηκε. Πηγαίνω εκεί. Μαζευτήκαμε όλοι εκεί. Μας είπε με χωρατά: "Εγώ πεθαίνω όμως εσείς να είστε μονιασμένοι και να στηρίζετε την πατρίδα". Τον μετέφεραν στο καράβι. Τη νύχτα ξεψύχησε και τον πήγαν στην Κούλουρη και τον έθαψαν». Μακρυγιάννη, Απομνημονεύματα, σσ. 270-271.

3. Δημοτικό τραγούδι που αναφέρεται στον θάνατο του Καραϊσκάκη

«Σαν τα σαΐνια ρίχτηκαν στα τούρκικα ταμπούρια.
Δέκα ταμπούρια έπηραν, στα δώδεκα πηγαίνουν.
Κακό μαντάτο ακούσθηκε μεσ' από τα ταμπούρια.
Τον Αρχηγό μας λάβωσαν, πικρά φαρμακωμένα
Κι απ' τ' άλογό του έπεσε και πάλ' οπίσ' ανέβη.
Ψηλή φωνίτσα εφώναξε ν' ακούση το ασκέρι.

- Έλληνες μην κιοτεύετε*, Έλληνες μη σκορπάτε,
- Εγώ δεν έχω τίποτε, μόν' είμαι λαβωμένος.

Για πάρτε με και σύρτε με στο έρημο τσαντήρι,
Να πλύνω τη λαβωματιά, και πάλ' οπίσω νάρθω.
Τον κλαίει η μαύρη Ρούμελη, τον κλαίει ο κόσμος,
Τον κλαίουν όλ' οι Έλληνες και οι καπιταναίοι».

Δημήτρη Σταμέλου, Ο θάνατος του Καραϊσκάκη, Αθήνα 1985, σ. 88.

*μην κιοτεύετε = μην δειλιάζετε

 Ματιά στο παρελθόν

Πολύπαθη Ακρόπολη

Μία από τις πιο μελανές σελίδες στην ιστορία της Μεγάλης Επανάστασης γράφηκε τη διετία 1826-1827, κατά την πολιορκία της Ακρόπολης. Τόσο οι συνεχείς βομβαρδισμοί των πολιορκητών Τούρκων όσο και οι αμυντικές ανάγκες των πολιορκημένων Ελλήνων

προξένησαν ανεπανόρθωτες ζημιές στον ιερό βράχο. Τα γεγονότα αυτά συνέβησαν δύο αιώνες μετά τον καταστροφικό βομβαρδισμό από τον Βενετό Μοροζίνι και την κατάρρευση του Παρθενώνα, στις 26 Σεπτεμβρίου του 1687 και δύο δεκαετίες ύστερα από τη λεηλασία του μνημείου από τον Βρετανό λόρδο Έλγιν.

Η Ακρόπολη, έγχρωμο χαρακτηριστικό από το βιβλίο τον περιηγητή J.C. Hobhouse, Αθήνα, Γεννάδειος Βιβλιοθήκη

1
Π. Ζωγράφος, Η πολιορκία των Αθηνών

2
Θ. Βρυζάκης, Το στρατόπεδο του Καραϊσκάκη, Αθήνα, Εθνική Πινακοθήκη

3

◀ Ο θάνατος του
Καραϊσκάκη,
Αθήνα, Εθνικό
Ιστορικό Μουσείο

4

◀ Ο Μακρυγιάννης

Ερωτήματα

- Ποιο ήταν το σχέδιο του Καραϊσκάκη για να νικήσει τον Κιουταχή;
- Ποια είναι τα συναισθήματα που κυρίευσαν τους Έλληνες μόλις πληροφορήθηκαν τον θάνατο του Καραϊσκάκη; Στην απάντηση θα σας βοηθήσουν και οι πηγές.

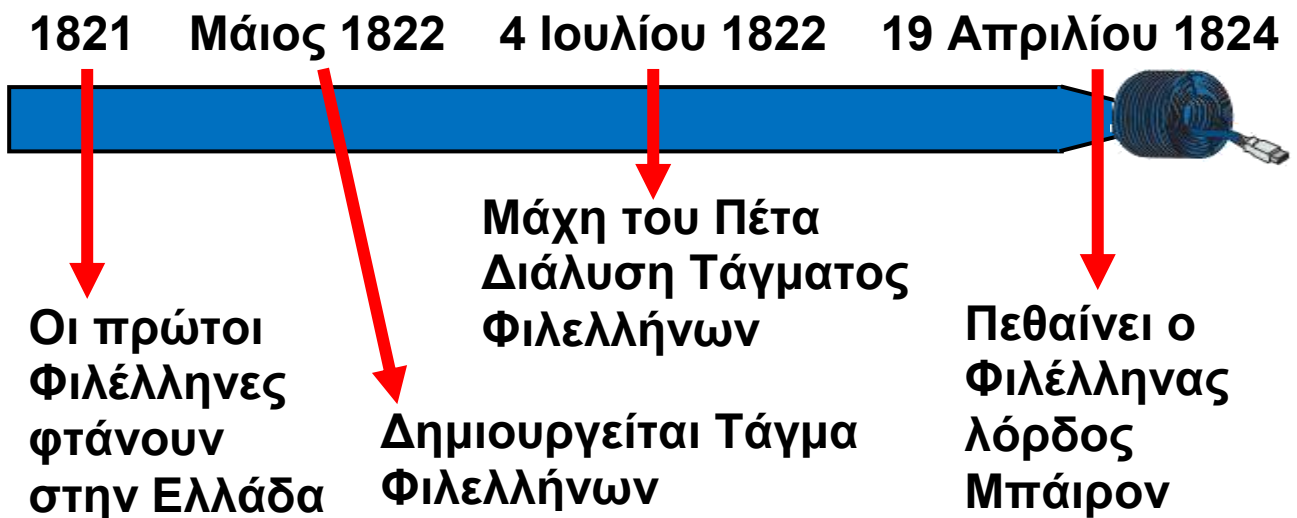
Κεφάλαιο 14

Ο Φιλελληνισμός

Φιλέλληνες ονομάζονται οι ξένοι που εμπνεύσθηκαν από την Επανάσταση του 1821 και υποστήριξαν τον αγώνα των εξεγερμένων Ελλήνων με διάφορους τρόπους.

Δ. Ζωγράφος, Κατάλογος Φιλελλήνων, λιθογραφία, Αθήνα, Πολεμικό Μουσείο

Η προσφορά των Φιλελλήνων στην ελληνική Επανάσταση ήταν ποικίλη. Περισσότεροι από 1.200 Ευρωπαίοι (Γερμανοί, Γάλλοι, Ιταλοί, Πολωνοί, Ελβετοί, Άγγλοι) συμμετείχαν ενεργά στον ένοπλο αγώνα, παίρνοντας μέρος σε μάχες εναντίον των Τούρκων. Παράλληλα σχηματίστηκαν Φιλελληνικές Επιτροπές σε μεγάλες πόλεις του εξωτερικού, με σκοπό την ενίσχυση του αγωνιζόμενου λαού είτε με υλικά μέσα, στέλνοντας χρήματα, τροφές και πολεμοφόδια είτε παρέχοντας ηθική υποστήριξη με δημοσιεύσεις σε έντυπα και εφημερίδες, καλλιτεχνικά έργα και συναυλίες.

Στους Φιλέλληνες συγκαταλέγονταν ρομαντικοί ιδεαλιστές (ιδίως φοιτητές), λάτρεις της αρχαίας Ελλάδας, πολιτικοί, άνεργοι πρώην στρατιωτικοί και διωκόμενοι για τη δράση τους επαναστάτες, όπως ο Ιταλός κόμης Σανταρόζα. Αλλά και έμποροι, τραπεζίτες και μέλη εκπαιδευτικών ή θρησκευτικών ιδρυμάτων ανέπτυξαν φιλελληνική δράση.

Η ενθουσιώδης δραστηριότητα φοιτητών και εμπόρων οδήγησε στη δημιουργία, ήδη από το 1821, των Φιλελληνικών Επιτροπών (Κομιτάτων) στην Ελβετία και τη Γερμανία, με κύριο στόχο την περίθαλψη Ελλήνων προσφύγων. Πρωτοστάτες υπήρξαν πανεπιστημιακοί καθηγητές που αρθρογραφούσαν υπέρ της Επανάστασης, όπως ο Κρουγκ αλλά και τραπεζίτες σαν τον οικονομολόγο Ιωάννη Εϋνάρδο, που αργότερα συνέβαλε στην ίδρυση της Εθνικής Τράπεζας.

Η πρώτη αποστολή Φιλελλήνων έφτασε στην επαναστατημένη Ελλάδα τον Ιούνιο του 1821 με έξοδα του Δημήτριου Υψηλάντη και η δεύτερη δύο μήνες αργότερα με επικεφαλής τον Τόμας Γκόρντον, εύπορο αξιωματικό του βρετανικού στρατού. Εξαιτίας όμως της έλλειψης συντονισμού μεταξύ των εθελοντών και των Ελλήνων αγωνιστών, το πρώτο Τάγμα των Φιλελλήνων

συγκροτήθηκε το Μάιο του 1822. Υιοθετώντας τους γαλλικούς στρατιωτικούς κανονισμούς, το τάγμα αυτό συμμετείχε στη μάχη στο χωρίο Πέτα της Άρτας, όπου όμως διαλύθηκε έχοντας μεγάλες απώλειες.

Δύο χρόνια αργότερα, παρόμοιες επιτροπές ιδρύθηκαν στη Γαλλία και την Αγγλία, το Βέλγιο και την Ολλανδία. Μέλη των επιτροπών αυτών ήταν και σημαντικοί Φιλέλληνες: ο Γάλλος συγγραφέας Βίκτωρ Ουγκώ και ο Άγγλος νεαρός ποιητής λόρδος Μπάιρον, ο οποίος επισκέφθηκε το Μεσολόγγι στα τέλη του 1823, όπου μάλιστα αρρώστησε και πέθανε.

Στην Αμερική, παρά το διάγγελμα του προέδρου της Μονρόε το 1822 υπέρ του αγώνα των Ελλήνων για την Ανεξαρτησία τους, το φιλελληνικό ενδιαφέρον περιορίστηκε κυρίως στη συγκέντρωση και αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας.

Γλωσσάρι

Ιδεαλιστής: Ο διαπνεόμενος από ανώτερες ηθικές αρχές, ο οπαδός κάποιας ιδεολογίας.

Ανθρωπιστική βοήθεια: Η βοήθεια σε τρόφιμα και υλικά σε ανθρώπους που έχουν ανάγκη

 Οι πηγές αφηγούνται...

1. «Είμαστε όλοι Έλληνες»

Ο Φιλέλληνας Άγγλος ποιητής Πέρσι Σέλλεϋ στον πρόλογο του λυρικού ποιήματος του με τον τίτλο «Ελλάς» έγραψε: «Όλοι είμαστε Έλληνες. Οι νόμοι μας, η φιλολογία μας, η θρησκεία μας, οι τέχνες μας, έχουν τις ρίζες τους στην Ελλάδα. Γιατί, χωρίς την Ελλάδα η Ρώμη, η οδηγήτρα, η κατακτήτρα, δεν θα μπορούσε

να σκορπίσει κανένα φως κι εμείς θα είμαστε ειδωλολάτρες και άγριοι. Η μορφή και το πνεύμα του ανθρώπου έφτασαν την τελειότητά τους στην Ελλάδα...».

Πέρσι Σέλλεϋ, Ελλάς, μετάφραση Αναστάσιος-Μιλάνος Στρατηγόπουλος, Αθήνα 1932, σσ. 18-20.

2. Επιστολή του Τόμας Τζέφερσον στον Αδαμάντιο Κοραή, Μοντιτσέλο, Βιρτζίνια, 31 Οκτωβρίου 1823

«Κανένας λαός δεν αισθάνεται ζωηρότερη συμπάθεια από μας για τα δεινά που υποφέρουν οι συμπατριώτες σας, κανένας δεν απευθύνει στο Θεό πιο θερμές και πιο ειλικρινείς παρακλήσεις για την επιτυχία των σκοπών τους. Και πραγματικά, τίποτε άλλο παρά η κεφαλαιώδης αρχή της κυβερνήσεώς μας να μην μπλεκόμαστε στις έριδες της Ευρώπης δεν θα μπορούσε ν' αναχαιτίσει τη φιλελεύθερη νεολαία μας από το να συμμετάσχει με κάποιο τρόπο στον ιερό αυτόν αγώνα».

Χρήστου Λάζου, Η Αμερική και ο ρόλος της στην επανάσταση του 1821, Αθήνα 1983, σσ. 92-93.

 Ματιά στο παρελθόν

Η πρώτη αναγνώριση της «ανεξαρτησίας του ελληνικού έθνους» ήρθε από το Τάγμα των Ιωαννιτών ιπποτών. Ωστόσο, για διάφορους λόγους, η σχετική συνθήκη δεν υπογράφηκε τελικά από την επαναστατική ελληνική Κυβέρνηση κι έτσι η αναγνώριση παρέμεινε χωρίς ουσιαστικό αντίκρισμα. Στις 4 Δεκεμβρίου του 1822, με διάγγελμά του, ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής Τζέιμς Μονρόε εξέφρασε τη συγκίνησή του για τον αγώνα των επαναστατημένων Ελλήνων καθώς και την ελπίδα του πως αυτοί θα κέρ-

διζαν σύντομα την ελευθερία τους. Παρά την έκφραση συμπάθειας όμως, οι ΗΠΑ ενημέρωσαν την ελληνική επαναστατική Κυβέρνηση, τον Αύγουστο του 1823, πως είχαν επιλέξει την ουδετερότητα στην ελληνοτουρκική σύγκρουση και κατά συνέπεια, δεν ήταν διατεθειμένες να παράσχουν οποιαδήποτε ένοπλη βοήθεια.

Ο θυρεός του Τάγματος Ο Πρόεδρος των ΗΠΑ
των Ιωαννιτών ιπποτών Τζέιμς Μονρόε

1

Ευρωπαίοι αξιωματικοί και Φιλέλληνες, έγχρωμη λιθογραφία, Αθήνα, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο

2

Ο Ιταλός Φιλέλληνας Σανταρόζα, Αθήνα, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο

3

Πορτρέτο του Γάλλου Φιλέλληνα Σατωμπριάν

4

Η υποδοχή του λόρδου Βύρωνα από τους Έλληνες, πίνακας του θ. Βρυζάκη

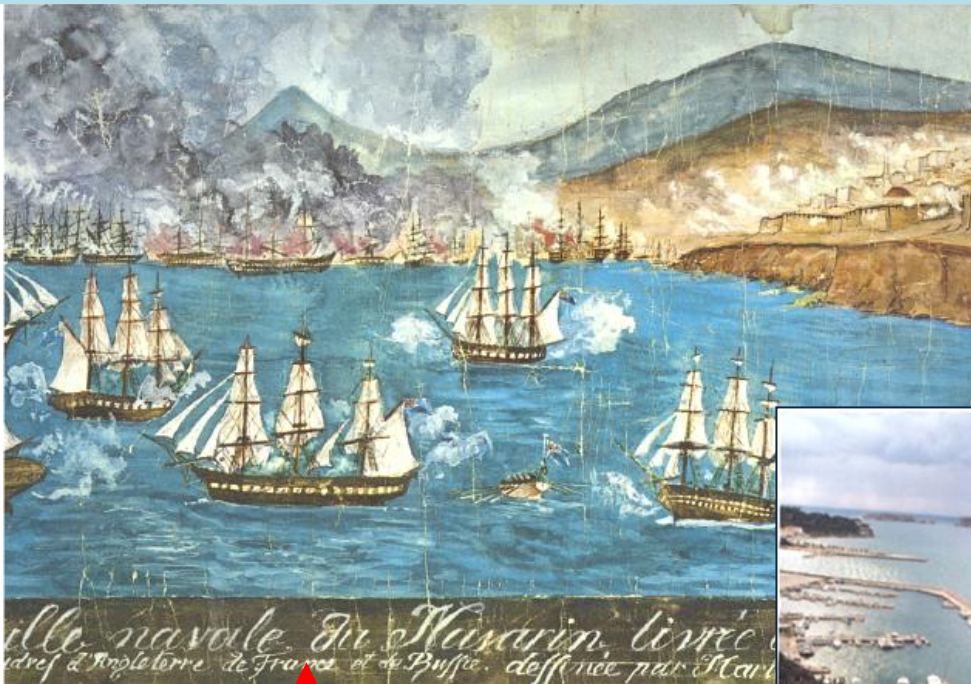
Ερωτήματα

- Ποια ήταν η προσφορά των Φιλελλήνων στην ελληνική Επανάσταση;
- Τι εννοεί ο Φιλέλληνας Άγγλος ποιητής Πέρσι Σέλλεϋ με τη φράση «Όλοι είμαστε Έλληνες»;

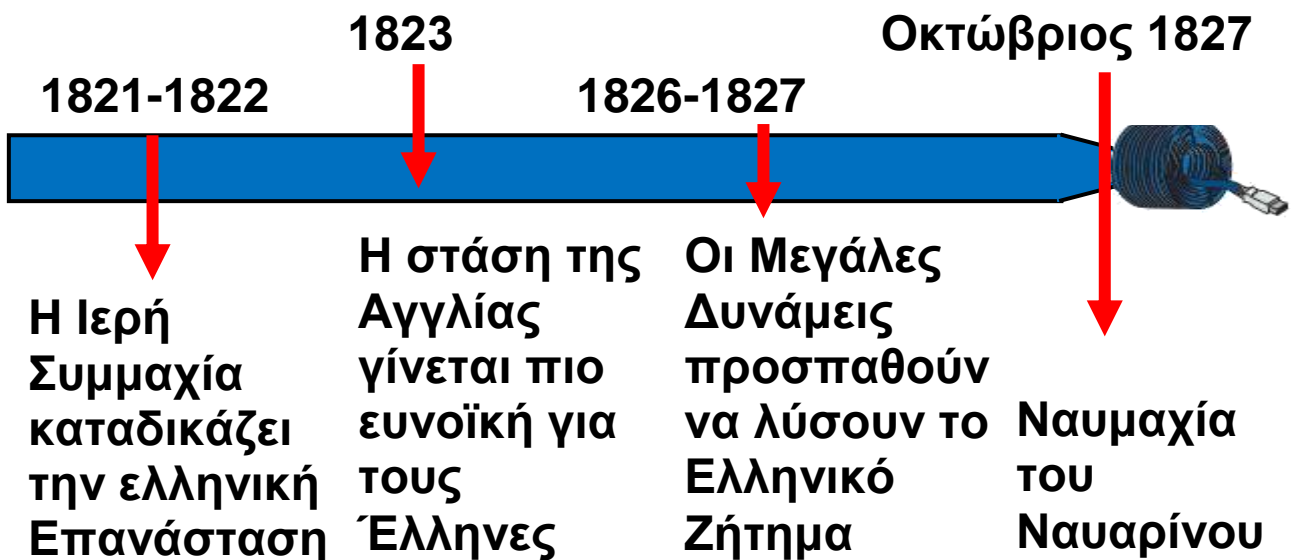
Κεφάλαιο 15

Η παρέμβαση των Μεγάλων Δυνάμεων και η Ναυμαχία του Ναυαρίνου

Στη Ναυμαχία του Ναυαρίνου, τον Οκτώβριο του 1827, αγγλικά, γαλλικά και ρωσικά πολεμικά πλοία ήρθαν αντιμέτωπα με το στόλο των Τούρκων και των Αιγυπτίων. Η νίκη των ναυτικών συμμαχικών δυνάμεων συνέβαλε αποφασιστικά στην απελευθέρωση της Ελλάδας.

Η Ναυμαχία του Ναυαρίνου

Το ξέσπασμα της ελληνικής Επανάστασης, τον Μάρτιο του 1821, αρχικά καταδικάστηκε από τις Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής. Η Ιερή Συμμαχία, που συγκροτήθηκε το 1815 μεταξύ της Ρωσίας, της Πρωσίας, της Αυστρίας, της Αγγλίας και της Γαλλίας, με κοινές αποφάσεις που έλαβε σε συνέδριά της το 1821 και το 1822 ήταν αντίθετη απέναντι σε οποιαδήποτε επαναστατική κίνηση.

Όμως, μετά τον απαγχονισμό του Οικουμενικού Πατριάρχη Γρηγορίου του Ε' την ημέρα του Πάσχα του 1821 και τις διώξεις των Ελλήνων υπηκόων της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, ο Ρώσος πρεσβευτής αναχώρησε από την Κωνσταντινούπολη το καλοκαίρι του 1821 και οι σχέσεις των δύο χωρών επιδεινώθηκαν.

Από τον τρίτο χρόνο της Επανάστασης και καθώς ο αγώνας των επαναστατημένων Ελλήνων συνεχιζόταν, τα συμφέροντά τους στην περιοχή και ο αυξανόμενος ανταγωνισμός ανάμεσά τους έκαναν τις Μεγάλες Δυνάμεις να μεταβάσουν σταδιακά τη στάση τους απέναντι στο Ελληνικό Ζήτημα, αντιμετωπίζοντάς το πιο ευνοϊκά. Έτσι, το 1823 η αγγλική πολιτική έγινε φιλική προς τους αγωνιζόμενους Έλληνες, με αποτέλεσμα να αλλάξει και η στάση της Ρωσίας, που δεν ήθελε ν' αφήσει στους Άγγλους την πρωτοβουλία των διπλωματικών κινήσεων.

Οι Μεγάλες Δυνάμεις αποφάσισαν να μεσολαβήσουν από κοινού για την επίλυση του Ελληνικού Ζητήματος. Το 1827 η Αγγλία, η Γαλλία και η Ρωσία υπέγραψαν στο Λονδίνο συνθήκη που καλούσε τις δύο εμπόλεμες πλευρές να κάνουν ανακωχή και ν' αρχίσουν διαπραγματεύσεις για τη δημιουργία αυτόνομου ελληνικού κράτους. Η Υψηλή Πύλη όμως, ενθαρρυμένη από τις στρατιωτικές της επιτυχίες, αντέδρασε απορρίπτοντας τη μεσολάβηση.

Τότε αγγλικά, γαλλικά και ρωσικά πολεμικά πλοία με αρχηγούς τους ναυάρχους Κόδριγκτον, Δεριγνύ και Χέυδεν κατέπλευσαν στην Πύλο, για να εφαρμόσουν τις αποφάσεις των Μεγάλων Δυνάμεων. Στη Ναυμαχία του Ναυαρίνου, τον Οκτώβριο του 1827, ενωμένες οι ναυτικές συμμαχικές δυνάμεις αντιμετώπισαν με επιτυχία τον τουρκοαιγυπτιακό στόλο, καταστρέφοντάς τον ολοκληρωτικά. Η νίκη του στόλου των συμμαχικών δυνάμεων στο Ναυαρίνο ήταν καθοριστική και επιτάχυνε τις εξελίξεις, οδηγώντας τελικά στην απελευθέρωση της Ελλάδας.

Γλωσσάρι

Ελληνικό Ζήτημα: Η συζήτηση και οι ενέργειες σχετικά με το μέλλον της επαναστατημένης Ελλάδας και γενικά των Ελλήνων.

Εμπόλεμος: Αυτός που εμπλέκεται σε πόλεμο.

 Οι πηγές αφηγούνται...

1. Η Ναυμαχία του Ναυαρίνου

«Ενώ μελετούσα αυτά και ετοιμαζόμουν για το ταξίδι στην Αίγινα μαζί με τους οπλαρχηγούς κι ήμαστε μαζεμένοι, ο αέρας έφερε στ' αυτιά μου μεγάλο κρότο, δυνατότερο κι από κανόνια. Λίγο αργότερα ήρθε και η είδηση ότι ο στόλος των τριών Δυνάμεων κατανίκησε το στόλο του εχθρού στο λιμάνι του Νεόκαστρου. Είναι αδύνατο να περιγράψει κάποιος τη χαρά εκείνης της ημέρας. Δεν ξέραμε τι να κάνουμε, πώς να δείξουμε τη χαρά μας και συγχαίραμε ο ένας τον άλλο... Αυτή την ημέρα περίμεναν όλοι οι γέροντες και οι πατέρες μας, αυτοί που πέθαναν απελπισμένοι, αυτοί που

αυτοί που έπεσαν στο Μεσολόγγι, στην Αθήνα... Ο ήχος των πυροβόλων απλώθηκε και πέρασε τα φαράγγια και τα βουνά και πάνω από τον Όλυμπο κι έφθασε στην Ήπειρο και σε όλη τη Μεσόγειο».

Νικολάου Κασομούλη, Ενθυμήματα Στρατιωτικά, εισαγωγή-σημειώσεις Γιάννης Βλαχογιάννης, τόμ. 2, Αθήνα 1998, σσ.670-671. (Ελεύθερη απόδοση στα νέα ελληνικά)

2. Είμαστε εις το "εμείς"

«Γράφουν σοφοί άντρες πολλοί, γράφουν τυπογράφοι ντόπιοι και ξένοι διαβασμένοι για την Ελλάδα, ένα πράμα μόνον με παρακίνησε κι' εμένα να γράψω, ότι τούτην την πατρίδα την έχομεν όλοι μαζί, και σοφοί κι' αμαθείς και πλούσιοι και φτωχοί και πολιτικοί και στρατιωτικοί και οι πλέον μικρότεροι άνθρωποι. όσοι αγωνιστήκαμεν, αναλόγως ο καθείς, έχομεν να ζήσωμεν εδώ. Το λοιπόν δουλέψαμεν όλοι μαζί, να την φυλάμεν κι' όλοι μαζί και να μην λέγη ούτε ο δυνατός "εγώ", ούτε ο αδύνατος. Ξέρετε πότε να λέγη ο καθείς "εγώ"; Όταν αγωνιστή μόνος του και φκιάση, ή χαλάση, να λέγη "εγώ". Όταν όμως αγωνίζονται πολλοί και φκιάνουν, τότε να λένε "εμείς". Είμαστε εις το "εμείς" κι' όχι εις το "εγώ"».

Μακρυγιάννη, Απομνημονεύματα, σ. 547.

 Ματιά στο παρελθόν

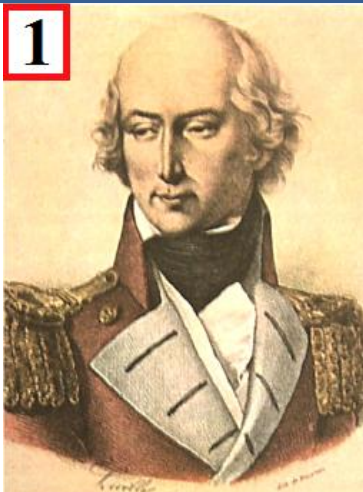
Πρόσφυγες

Μία από τις σκληρότερες συνέπειες των πολεμικών επιχειρήσεων ήταν η προσφυγοποίηση μεγάλου μέρους του ντόπιου πληθυσμού. Χιλιάδες πρόσφυγες, Χριστιανοί αλλά και Μουσουλμάνοι, υποχρεώθηκαν

να εγκαταλείψουν τον τόπο τους φοβούμενοι για τη ζωή τους και να αναζητήσουν αλλού μια καλύτερη τύχη. Γράφει ενδεικτικά ο Μακρυγιάννης για τους πρόσφυγες από την Άρτα: «Τότε πήγα στην Αγιά, όπου είχα στείλει τις ειδήσεις μου κι εκεί βρήκα τους δυστυχείς Αρτινούς, που έφταναν ξυπόλυτοι, γυμνοί και νηστικοί. Και έπεσαν όλοι στο λαιμό μου για να τους σώσω. Ήταν όλες οι σημαντικές προσωπικότητες της Άρτας εκεί και πλήθος γυναικόπαιδα, περίπου πεντακόσιες οικογένειες...». «Με την άφιξη της οικογένειάς μας στο Άργος αρρωστήσαμε όλοι από επιδημική αρρώστια και ενώ ήμασταν μία δεκαμελής οικογένεια αποτελούμενη από πέντε αγόρια, τρία κορίτσια και τους γονείς μας, δεν ήταν κανείς από εμάς υγιής για να φροντίσει τους άλλους», σημείωνε ένας πρόσφυγας από τη Χίο.

Πρόσφυγες μετά την καταστροφή των Ψαρών, έργο τον Νικολάου Γύζη, Αθήνα, Εθνική Πινακοθήκη.

Ο ναύαρχος Εδουάρδος Κόδριγκτον (αριστερά) και οι αντιναύαρχοι Ερρίκος Δεριγνύ (μέση) και Λογγίνος Χέυδεν (δεξιά) αρχηγοί της αγγλικής, γαλλικής και ρωσικής ναυτικής μοίρας, αντίστοιχα, κατά τη διάρκεια της Ναυμαχίας του Ναυαρίνου

4

Η ναυμαχία του Ναυαρίνου, ελαιογραφία του Κωνσταντίνου Βολανάκη, Ναυτικό Μουσείο

5

Η Ναυμαχία του Ναυαρίνου, Αθήνα, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο

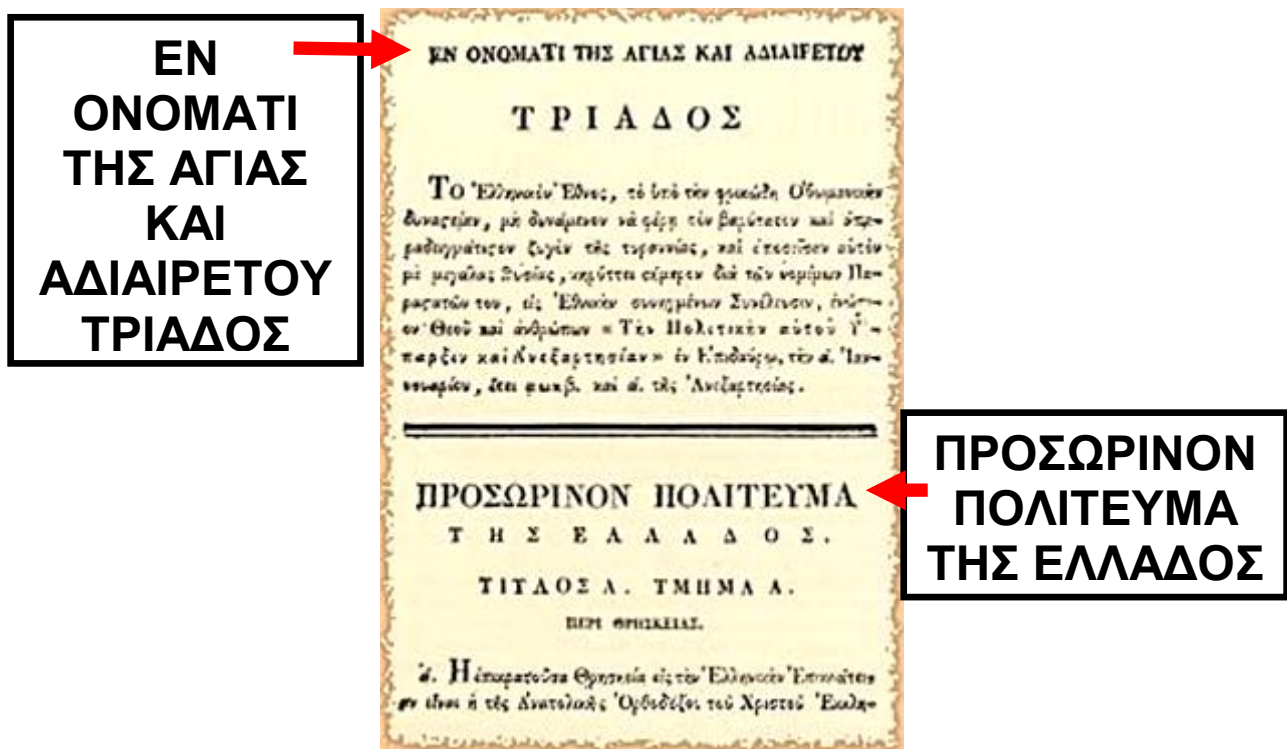
Ερωτήματα

- Από πότε άρχισε να αλλάζει η στάση των Μεγάλων Δυνάμεων απέναντι στους Έλληνες και για ποιους λόγους;
- Τι εννοεί ο Μακρυγιάννης με τη φράση «Είμαστε στο εμείς»; (Πηγή 2)

Κεφάλαιο 16

Οι Εθνοσυνελεύσεις και η πολιτική οργάνωση του Αγώνα

Κατά τη διάρκεια της Επανάστασης οι Έλληνες προσπάθησαν να σχηματίσουν κεντρική διοίκηση για να συντονίσει τον αγώνα τους. Πραγματοποίησαν έτσι Εθνοσυνελεύσεις και ψήφισαν Συντάγματα για την πολιτική τους οργάνωση.

Το Προσωρινό Πολίτευμα της Επιδαύρου

Δεκέμβριος 1821 -
Ιανουάριος 1822

Μάρτιος -
Απρίλιος 1823

Ιανουάριος -
Μάιος 1827

Α' Εθνοσυνέλευση,
Επίδαυρος

Β' Εθνοσυνέλευση,
Ἄστρος

Γ' Εθνοσυνέλευση,
Τροιζήνα

Με την έναρξη της Επανάστασης του 1821, συγκροτήθηκαν τοπικές κυβερνήσεις ή αλλιώς «Τοπικοί Οργανισμοί» για την οργάνωση του Αγώνα: η Πελοποννησιακή Γερουσία στην Πελοπόννησο, η Γερουσία στη Δυτική Στερεά και ο Άρειος Πάγος στην Ανατολική Στερεά Ελλάδα. Επειδή όμως οι τοπικές κυβερνήσεις αδυνατούσαν να συντονίσουν συνολικά την Επανάσταση, κρίθηκε απαραίτητη η ύπαρξη κεντρικής πολιτικής διοίκησης.

Έτσι, τα τρία πρώτα χρόνια της Επανάστασης πραγματοποιήθηκαν δύο Εθνοσυνελεύσεις, με τη συμμετοχή παραστατών (αντιπροσώπων) από τις επαναστατημένες περιοχές. Η Α' Εθνοσυνέλευση πραγματοποιήθηκε στην Επίδαυρο τον Δεκέμβριο του 1821. Κατά τη διάρκειά της ψηφίστηκε για πρώτη φορά Σύνταγμα. Το πρώτο Σύνταγμα της Επανάστασης, περισσότερο γνωστό ως «Προσωρινό Πολίτευμα της Ελλάδος», ήταν βασισμένο σε αμερικανικά και γαλλικά πρότυπα. Διακηρύχθηκε επίσης η ανεξαρτησία των Ελλήνων και σχηματίσθηκαν δύο σώματα, το Βουλευτικό και το Εκτελεστικό, για την άσκηση της κεντρικής διοίκησης. Πρωτεύουσα του νέου κράτους ορίστηκε η Κόρινθος. Οργανώθηκαν επίσης Υπουργεία και ρυθμίστηκε η απονομή δικαιοσύνης με διαφορετικό τρόπο από ό,τι συνέβαινε κατά την Τουρκοκρατία. Παρά τα προβλήματα, το κράτος απέκτησε σταδιακά μια διοικητική δομή ανάλογη περίπου με τη σημερινή.

Η Β' Εθνοσυνέλευση (1823) συνήλθε στο Άστρος της Αρκαδίας. Στην Εθνοσυνέλευση αυτή ψηφίστηκε νέο Σύνταγμα και αποφασίστηκε να καταργηθούν τα τοπικά κέντρα εξουσίας, προκειμένου να ενισχυθεί η κεντρική διοίκηση. Οι διαμάχες ανάμεσα στους προκρίτους και τους στρατιωτικούς για τον έλεγχο της εξουσίας οδήγησαν στη δημιουργία τριών πολιτικών κομμάτων:

του Αγγλικού, που το υποστήριζαν ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος και οι Υδραίοι, του Γαλλικού, με τον Ηπειρώτη γιατρό Ιωάννη Κωλέττη και τους Ρουμελιώτες και του Ρωσικού, υπό την επιρροή του Κολοκοτρώνη και των οπλαρχηγών της Πελοποννήσου.

Το 1827, καθώς οι πολιτικές αντιπαραθέσεις συνεχίζονταν και οι στρατιωτικές επιχειρήσεις βρίσκονταν σε κρίσιμο σημείο, συγκλήθηκε νέα Εθνοσυνέλευση στην Τροιζήνα. Η Γ' Εθνοσυνέλευση ψήφισε καινούργιο Σύνταγμα, δημοκρατικότερο από τα προηγούμενα και όρισε το Ναύπλιο πρωτεύουσα του ελληνικού κράτους. Ο Ιωάννης Καποδίστριας εκλέχθηκε Κυβερνήτης της Ελλάδας, ενώ για την αποτελεσματική αντιμετώπιση των τουρκοαιγυπτιακών στρατευμάτων ορίστηκαν αρχηγοί των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων οι Άγγλοι αξιωματικοί σερ Ρίτσαρντ Τσωρτς στην ξηρά και ο λόρδος Τόμας Κόχραν στη θάλασσα.

Γλωσσάρι

Σύνταγμα: Το σύνολο των θεμελιωδών νόμων κάθε κράτους, οι οποίοι ορίζουν τη μορφή του πολιτεύματος.

Βουλευτικά: Σώμα αντιπροσώπων που ετοιμάζουν και ψηφίζουν τους νόμους, αντίστοιχο με το σημερινό Κοινοβούλιο (Βουλή).

Εκτελεστικά: Η Κυβέρνηση, αυτοί που κυβερνούν

 Οι πηγές αφηγούνται...

1. Η σύγκληση της Α' Εθνοσυνέλευσης στην Επίδαυρο

«Συγκεντρώθηκαν στην Επίδαυρο οι πρώτοι νομοθέτες της Ελλάδας. Οι νεώτεροι, οι οποίοι ευτύχησαν να στρέψουν τα μάτια τους σε ήλιο απαλλαγμένο από τα νέφη της δουλείας, να πατήσουν γη ελεύθερη, να ανα-

πνεύσουν αέρα ελεύθερο, αυτοί που κληρονόμησαν το ανεκτίμητο δικαίωμα του συνέρχεσθαι και συνδιαλέγεσθαι και συζητείν, αδυνατούν να φανταστούν τον έξαλλο ενθουσιασμό του έθνους, όταν μετά από τυραννία τετρακοσίων σχεδόν χρόνων συνερχόταν με αντιπροσώπους για να αποφασίσει ως κυρίαρχο έθνος για τα συμφέροντά του. Οι επιζήσαντες αντιπρόσωποι διηγούνταν ότι δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια όλων, και πως φιλούσαν ο ένας τον άλλο, όπως γίνεται την ημέρα της Αναστάσεως».

Νικόλαος Δραγούμης, Ιστορικά Αναμνήσεις, Αθήνα 1973, τόμ. 1, σσ. 30-31.(Απόδοση στα νέα ελληνικά)

2. Απόσπασμα από τον «Οργανικό Νόμο», το πρώτο Σύνταγμα της επαναστατημένης Ελλάδας, που ψηφίστηκε την 1η Ιανουαρίου του 1822 από την Εθνοσυνέλευση της Επιδαύρου

«Όλοι οι Έλληνες είναι όμοιοι ενώπιον των νόμων χωρίς καμία εξαίρεση βαθμού, κλάσης ή αξιώματος... όλοι οι Έλληνες έχουν το ίδιο δικαίωμα σε όλα τα αξιώματα... Η ιδιοκτησία, η τιμή και η ασφάλεια κάθε Έλληνα προστατεύονται από τους νόμους».

Απόστολος Βακαλόπουλος, Επίλεκτες βασικές ιστορικές πηγές της ελληνικής επανάστασης, τόμ. 2, Θεσσαλονίκη 1990, σ. 390.

 Ματιά στο παρελθόν

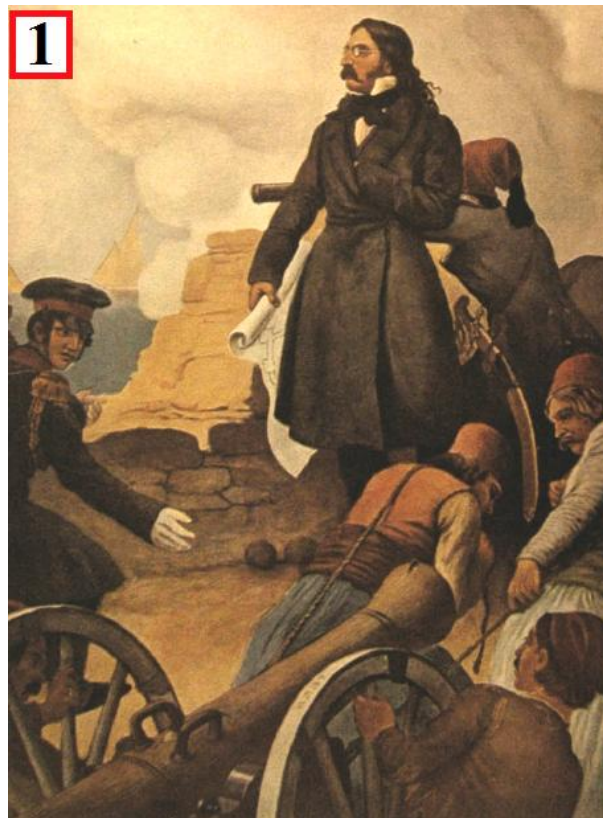
Ύμνος εις την Ελευθερία

Ο «Ύμνος εις την Ελευθερίαν» γράφηκε από τον ποιητή Διονύσιο Σολωμό το 1823, στη Ζάκυνθο. Αποτελείται από 159 τετράστιχες στροφές και μελοποιήθηκε το 1828 από τον Νικόλαο Μάντζαρο. Το 1864 οι δύο πρώ-

τες στροφές του καθιερώθηκαν ως ο εθνικός ύμνος της Ελλάδας από τον βασιλιά Γεώργιο τον Α':

«Σε γνωρίζω από την κόψη του σπαθιού την τρομερή, σε γνωρίζω από την όψη που με βια μετράει τη γη.

Απ' τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά, και σαν πρώτα ανδρειωμένη, χαίρε, ω χαίρε, Ελευθεριά!».

Ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος,
λιθογραφία του Πέτερ φον Ες

Ο Ιωάννης Κωλέττης

3
▲
Η Εθνική Συνέλευση στην Επίδαυρο, Αίθουσα των Τροπαίων, Βουλή των Ελλήνων

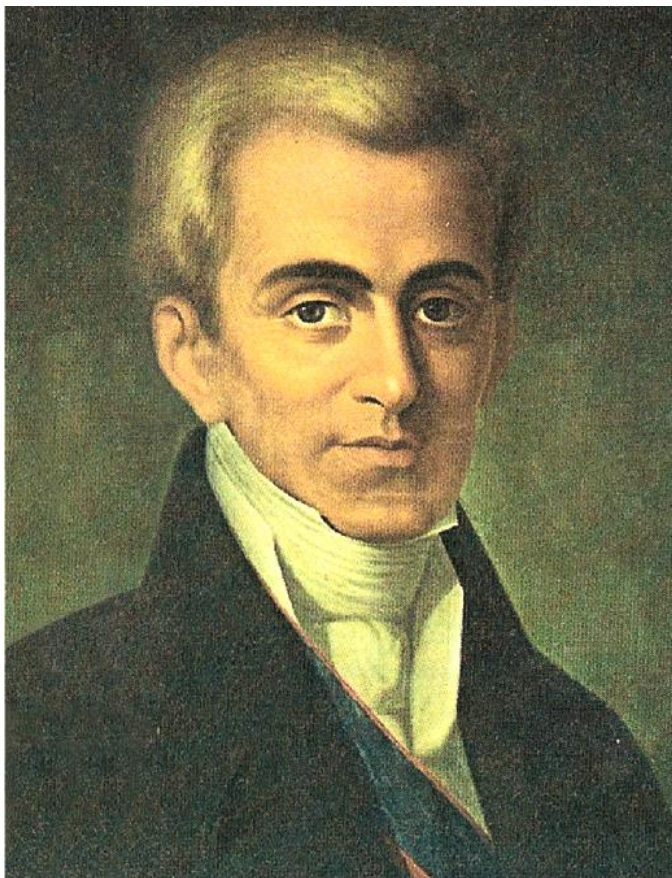
👉 Ερωτήματα

- Ποιες ήταν οι πιο σημαντικές αποφάσεις των τριών Εθνοσυνελεύσεων;
- Με βάση την Πηγή 1, ποια ήταν η ατμόσφαιρα που επικρατούσε κατά την Α' Εθνοσυνέλευση;

Κεφάλαιο 17

Ο Ιωάννης Καποδίστριας και το έργο του

Ο Ιωάννης Καποδίστριας καταγόταν από αριστοκρατική οικογένεια της Κέρκυρας. Διετέλεσε υπουργός των Εξωτερικών της Ρωσίας μέχρι το 1822, οπότε απομακρύνθηκε από τη θέση του και εγκαταστάθηκε στην Ελβετία. Πέντε χρόνια αργότερα, το 1827, η Γ' Εθνοσυνέλευση της Τροιζήνας τον εξέλεξε Κυβερνήτη της Ελλάδας.

◀ Ο Ιωάννης Καποδίστριας

1827

1831

↓
Ο Καποδίστριας εκλέγεται Κυβερνήτης της Ελλάδας

↓
Ο Καποδίστριας δολοφονείται στο Ναύπλιο

Ο Καποδίστριας έφτασε στο Ναύπλιο, την πρώτη πρωτεύουσα του ελληνικού κράτους, αναλαμβάνοντας τη διακυβέρνηση μιας χώρας που έβγαινε από πολύχρονο αγώνα ενώ οι κάτοικοι της και ιδιαίτερα οι πρόσφυγες ήταν εξαθλιωμένοι.

Ο Κυβερνήτης επιχείρησε να οργανώσει το κράτος, βελτιώνοντας τη διοίκηση και την οικονομία του. Προκειμένου να πετύχει το στόχο του, συγκέντρωσε όλες τις εξουσίες στο πρόσωπο του αναβάλλοντας για δύο χρόνια τη σύγκληση της Δ' Εθνοσυνέλευσης, που τελικά πραγματοποιήθηκε στο Άργος. Επίσης, για να διευκολύνει τις συναλλαγές, ίδρυσε Εθνική Τράπεζα και έκοψε νομίσματα (φοίνικας) που αντικατέστησαν τα τουρκικά γρόσια.

Ο Καποδίστριας, επειδή πίστευε ότι η πρόοδος της χώρας στηριζόταν στη γεωργία, ίδρυσε Γεωργική Σχολή στην Τίρυνθα για την εκπαίδευση των Ελλήνων αγροτών, εισήγαγε την καλλιέργεια της πατάτας και στηριξε την παραγωγή μεταξιού. Παράλληλα, αναπτύχθηκαν το εμπόριο και η ναυτιλία και οργανώθηκε τακτικός στρατός.

Ιδιαίτερη βαρύτητα δόθηκε στη βασική εκπαίδευση των Ελλήνων. Αρμόδια Επιτροπή ανέλαβε τη σύνταξη βιβλίων και τη δημιουργία αλληλοδιδασκτικών σχολείων, στα οποία οι καλύτεροι μαθητές των μεγαλύτερων τάξεων μάθαιναν στους μικρότερους με τη βοήθεια του δασκάλου γραφή και ανάγνωση. Ιδρύθηκε επίσης το πρώτο ελληνικό Γυμνάσιο, ενώ στο Ορφανοτροφείο της Αίγινας λειτούργησαν αλληλοδιδασκτικά, ελληνικά και χειροτεχνικά σχολεία. Στην Αίγινα λειτούργησε και το Κεντρικό Σχολείο.

Καθώς οι διαπραγματεύσεις με τις Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής (Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία) συνεχίζονταν, η χώρα δεν είχε ακόμη καθορισμένα σύνορα. Ο Κυβερ-

νήτης χρησιμοποίησε το κύρος και την εμπειρία του στη διεθνή διπλωματία για να πετύχει την κατοχύρωση όσο το δυνατόν περισσότερων εδαφών στο ελληνικό κράτος, προτείνοντας να είναι εντελώς ανεξάρτητο και με δικό του ηγεμόνα. Προσπάθησε επίσης να κρατά επαναστατημένη την Κρήτη και τη Στερεά Ελλάδα, προκειμένου οι περιοχές αυτές να συμπεριληφθούν στο νέο κράτος. Στην τελευταία μάχη της Επανάστασης, που δόθηκε στην Πέτρα της Βοιωτίας τον Σεπτέμβριο του 1829, οι εξεγερμένοι Έλληνες με επικεφαλής τον Δημήτριο Υψηλάντη νίκησαν τους Τούρκους και τους ανάγκασαν να συνθηκολογήσουν. Μετά τη σημαντική αυτή νίκη, η Λειβαδιά και ουσιαστικά ολόκληρη η Στερεά Ελλάδα παραδόθηκε στους επαναστάτες.

Η συγκεντρωτική διακυβέρνηση του Καποδίστρια και η σύγκρουσή του με πολλά τοπικά συμφέροντα προκάλεσαν τη δυσaréσκεια πολιτικών ομάδων, που αντέδρασαν στην πολιτική του. Στις 27 Σεπτεμβρίου του 1831 ο Καποδίστριας δολοφονήθηκε στο Ναύπλιο, με αποτέλεσμα στη χώρα να επικρατήσει αναρχία.

Γλωσσάρι

Φοίνικας: Το πρώτο αργυρό νόμισμα του ελληνικού κράτους. Κόπηκε το 1828 στην Αίγινα, την πρώτη πρωτεύουσα του ελληνικού κράτους, από τον Καποδίστρια.

Παραγωγή μεταξιού: Ονομάζεται μεταξοσκωληκοτροφία. Πρόκειται για εκτροφή μεταξοσκωλήκων, οι οποίοι παράγουν μετάξι που χρησιμοποιείται κυρίως στην υφαντική.

Κεντρικό Σχολείο: Σε αυτό φοιτούσαν μαθητές που θα ακολουθούσαν ανώτερες σπουδές.

🦉 Οι πηγές αφηγούνται...

1.Επιστολή του Ιωάννη Καποδίστρια προς τον Αδαμάντιο Κοραή, Αγκώνα, 2 Δεκεμβρίου 1827

«Να είσαι βέβαιος ότι πάω στην Ελλάδα με σκοπούς σαφείς οι οποίοι, εάν λάβουν τη βοήθεια των ομογενών μας και σε κάποιο βαθμό των περιστάσεων, μπορούν να αποδείξουν, ελπίζω, ορθή την καλή σου γνώμη για μένα. Σου εύχομαι λοιπόν, άνδρα σεβάσμιε, υγεία και μακροβιότητα για να κρίνεις τους σκοπούς μου αυτούς, και - τολμώ να πω - για να χαρείς τους καρπούς τους. Ωστόσο, πρόσφερε τη βοήθειά σου στα σχολεία, τα οποία εδρεύουν προσωρινά στην Τεργέστη, τη Βενετία και την Αγκώνα, προς όφελος των Ελληνοπαίδων, τα οποία έριξαν στα παράλια της Αδριατικής οι συμφορές της πατρίδας».

Αδαμάντιος Κοραής, Αλληλογραφία, επιμέλεια Κ.Θ. Δημαράς, τόμ. 6, Αθήνα 1984, σσ. 64-65. (Απόδοση στα νέα ελληνικά)

2. Η αγροτική τάξη στο πρώτο ελληνικό κράτος

«Ο Έλληνας χωρικός που κάπως τα βολεύει διαθέτει συνήθως για να οργώσει τη γη ένα άροτρο και ένα "ζευγάρι" από βόδια, με μερικά γαϊδούρια για τη μεταφορά των προϊόντων από τα χωράφια του. Η μορφή του αρότρου αντιστοιχεί ακόμα και σήμερα ακριβώς με τις περιγραφές που έκανε ο Ησίοδος. Εδώ και τρεις χιλιάδες χρόνια τίποτα δεν άλλαξε. Είναι το σιδερένιο υνί που δεν σκίζει παρά την επιφάνεια της γης σε βάθος σχεδόν τριών δακτύλων. Για να χρησιμοποιηθεί το άροτρο χρειάζονται δυο βόδια. Αλλά η κατάσταση αθλιότητας που βρίσκονται οι Έλληνες χωρικοί εξ' αιτίας του πολέμου είναι τέτοια που κατά το θάνατο του Κυβερνήτη μονάχα το ένα τρίτο των

αγροτών διαθέτανε ένα ζευγάρι».

Φρειδερίκου Τιρς, Η Ελλάδα τον Καποδίστρια, τόμ. 1, Αθήνα, χχ. σ. 290.

👁 Ματιά στο παρελθόν

Καποδίστριας και Μέτερνιχ

Από τη διπλωματική καριέρα του Ιωάννη Καποδίστρια στην τσαρική αυλή, αλησμόνητες θα μείνουν οι αντιπαραθέσεις που είχε με τον Αυστριακό Καγκελάριο Μέτερνιχ. Ο Μέτερνιχ πάντοτε υποψιαζόταν τον Καποδίστρια για σχέσεις με ανατρεπτικά ευρωπαϊκά κινήματα. Έτσι, όταν εκείνος παραιτήθηκε από το αξίωμά του στα τέλη του 1822, ο Μέτερνιχ πίστεψε πως οι ιδέες του είχαν θριαμβεύσει. Δεν είχε αντιληφθεί πως οι περιστάσεις ήταν τελείως διαφορετικές από το συντηρητικό κλίμα της Ιερής Συμμαχίας.

Ο Μέτερνιχ

1

Η δολοφονία του Καποδίστρια, ελαιογραφία του Διονυσίου Τσόκου, Αθήνα, Μουσείο Μπενάκη

2

Η δολοφονία του Καποδίστρια, έργο αγνώστου ζωγράφου, Αθήνα, Μουσείο Μπενάκη

3

Το Κυβερνείο στο Ναύπλιο, το οποίο έγινε πρωτεύουσα του ελληνικού κράτους το 1828

Η Αίγινα την εποχή του Καποδίστρια, λιθογραφία του Fr. Hohe

4

Ερωτήματα

- Ποιες ήταν οι πιο σημαντικές ενέργειες του Καποδίστρια την εποχή που ήταν κυβερνήτης της Ελλάδας;
- Με βάση την Πηγή 2, ποια ήταν η κατάσταση της γεωργίας την εποχή του Καποδίστρια;

Κεφάλαιο 18

Το τέλος της Επανάστασης και η ελληνική ανεξαρτησία

Μετά τη Ναυμαχία του Ναυαρίνου, οι διπλωματικές ενέργειες για την τύχη της ελληνικής Επανάστασης αυξήθηκαν. Τελικά, τον Φεβρουάριο του 1830 υπογράφηκε στο Λονδίνο Πρωτόκολλο, με το οποίο η Ελλάδα αποκτούσε την ανεξαρτησία της.

Τα σύνορα του πρώτου ανεξάρτητου ελληνικού κράτους (1830 και 1832)

1827

1830

Ναυμαχία Ναυαρίνου
Ανοίγει ο δρόμος για
την επίλυση του
Ελληνικού Ζητήματος

Υπογραφή Πρωτοκόλλου
Λονδίνου
Η Ελλάδα γίνεται ανεξάρτη-
το κράτος

Η παράδοση της Ακρόπολης στους Τούρκους πολιορκητές της, το Μάιο του 1827, ολοκλήρωσε την τουρκική κυριαρχία στη Στερεά Ελλάδα. Δυσοίωνη ήταν η κατάσταση και στην Πελοπόννησο, όπου παρέλυσε κάθε αντίσταση στην Ηλεία, ερημώθηκε η Μεσσηνία και καταστράφηκε εντελώς η Τριπολιτσά.

Μετά τη ναυμαχία του Ναυαρίνου όμως, τον Οκτώβριο του 1827, οι Έλληνες κατάλαβαν ότι η απελευθέρωσή τους δεν θα αργούσε. Παρόλο που οι στρατιωτικές ενέργειες απαγορεύονταν από τις Μεγάλες Δυνάμεις, ο Αγώνας αναζωπυρώθηκε: ο Γάλλος συνταγματάρχης Κάρολος Φαβιέρους με τακτικό στρατό αποβιβάστηκε στη Χίο. Δυνάμωσε η επαναστατική δραστηριότητα στην Κρήτη, ενώ πόλεις και χωριά της Στερεάς Ελλάδας, όπως η Θήβα, η Λιβαδιά, η Άμφισσα, το Καρπενήσι ακόμη και το ίδιο το Μεσολόγγι, απελευθερώθηκαν από τον Δημήτριο Υψηλάντη, τον Κίτσο Τζαβέλα και άλλους οπλαρχηγούς.

Οι νίκες του ελληνικού στρατού καθώς και η προσπάθεια του Καποδίστρια να μη δυσαρεστήσει καμιά από τις Μεγάλες Δυνάμεις, βοήθησαν στη διεύρυνση των συνόρων του ελληνικού κράτους. Καθώς αναμενόταν να φτάσουν στην Πελοπόννησο Γάλλοι στρατιώτες για ν' αποχωρήσουν τα αιγυπτιακά στρατεύματα, ο Κυβερνήτης έστειλε πολεμικά πλοία στον Αμβρακικό κόλ-

πο, ώστε να συμπεριληφθεί και η περιοχή αυτή στα όρια του νέου κράτους.

Η Υψηλή Πύλη, από την πλευρά της, κρατούσε αδιάλλακτη στάση απορρίπτοντας κάθε συζήτηση για αυτονομία ή ανεξαρτησία της Ελλάδας. Ωστόσο, η ήττα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στον Ρωσοτουρκικό Πόλεμο του 1828-1829 ανάγκασε τον Σουλτάνο να δεχτεί να αρχίσουν διαπραγματεύσεις. Οι Άγγλοι και οι Γάλλοι, για να περιορίσουν τις επιδιώξεις της Ρωσίας και την αυξημένη επιρροή της στους επαναστατημένους Έλληνες, πρότειναν την ανεξαρτησία της Ελλάδας.

Έτσι, τον Φεβρουάριο του 1830 υπογράφηκε στο Λονδίνο από τις τρεις συμμαχικές Δυνάμεις (Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία) η πολιτική ανεξαρτησία της Ελλάδας, με τα σύνορά της στη γραμμή Αχελώου - Σπερχειού ποταμού. Δυο χρόνια αργότερα, το 1832, τα σύνορα του ελληνικού κράτους διευρύνθηκαν στη γραμμή Αμβρακικού κόλπου – Παγασητικού κόλπου. Τα νέα σύνορα αναγνωρίστηκαν και από την Υψηλή Πύλη. Έπειτα από δέκα χρόνια συγκρούσεων η ύπαρξη ανεξάρτητου ελληνικού κράτους, αναγνωρισμένου από τις Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής, ήταν πλέον γεγονός.

Γλωσσάρι

Αδιάλλακτος: Ανένδοτος, άκαμπτος, αυτός που αρνείται κάθε συμβιβασμό.

Αυτονομία: Η διακυβέρνηση μιας χώρας ή μιας περιοχής με δικούς της νόμους, χωρίς ξένες επιρροές και επεμβάσεις. Η αυτονομία συνήθως συνδέεται με οικονομικά ανταλλάγματα.

Αυτόνομο κράτος: Αυτοδιοικούμενο και αυτοτελές, αλλά εξαρτώμενο σε κάποιο βαθμό από άλλο κράτος.

Ανεξάρτητο κράτος: Ελεύθερο, που δεν εξαρτάται από κανέναν.

👁️ Οι πηγές αφηγούνται...

1. Ο χαρακτήρας της Επανάστασης

«Η επανάστασις η εδική μας δεν ομοιάζει με καμμιάν απ' όσαις γίνονται την σήμερον εις την Ευρώπην. Της Ευρώπης αι επαναστάσεις εναντίον των διοικήσεων των είναι εμφύλιος πόλεμος. Ο εδικός μας πόλεμος ήτον ο πλέον δίκαιος, ήτον έθνος με άλλο έθνος... Ούτε ο Σουλτάνος ηθέλησε ποτέ να θεωρήση τον ελληνικόν λαόν ως λαόν, αλλ' ως σκλάβους». Κολοκοτρώνη Απομνημονεύματα, Καταγραφή Γ. Τερτσέτη, επιμέλεια Τάσος Βουρνάς, Αθήνα 1983, σ. 178.

2. Η πατρίδα

«Αφού τελείωσε ο ζωγράφος από τα κάδρα, έστρωσα ένα μέρος του περιβολιού μου με άσπρα και μαύρα πετραδάκια της θάλασσας. Ζωγράφισα πρώτα έναν κύκλο τριγυρισμένο από λόγχες. Αυτός ο κύκλος ήταν η πατρίδα, που ήταν τριγυρισμένη με τις λόγχες της τυραννίας τόσους αιώνες. Πιο κάτω ζωγράφισα ένα σκυλί. Είναι ο πιστός ο Έλληνας που προστάτευε την ελευθερία της πατρίδας του τόσους αιώνες νησιτικός και γυμνός στα χάνια, όπως εκείνο το καλό σκυλί που φυλάει τα πρόβατα από το λύκο. Πιο κάτω είναι δύο τραγόπουλα και πολεμούν. Έτσι έμαθαν να πολεμούν και οι Έλληνες για να ελευθερώσουν την πατρίδα τους. Πιο κάτω είναι μία ελαφίνα και βυζαίνει το ελαφάκι της. Όταν έχουμε ομόνοια, έτσι μας βυζαίνει κι εμάς η πατρίδα μας».

Μακρυγιάννη, Απομνημονεύματα, σσ. 411-412.(Απόδοση στα νέα ελληνικά)

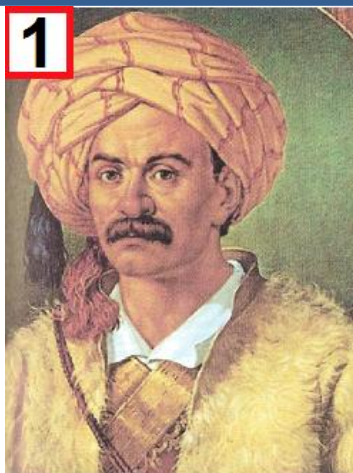
👁 Ματιά στο παρελθόν

Επαναστάσεις στην Ευρώπη

Το 1830 ήταν μια χρονιά σημαντικών εξελίξεων, όχι μόνο σε ελληνικό αλλά και σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Τον Ιούλιο στη Γαλλία ο λαός ξεσηκώθηκε λόγω της βαθύτατης οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κρίσης. Οι μνήμες της Γαλλικής Επανάστασης του 1789 ξύπνησαν και οδήγησαν σε καθεστωτική αλλαγή και σε δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις. Ο απόηχος της επανάστασης στο Παρίσι έφτασε σε πολλά σημεία της Ευρώπης. Την ίδια χρονιά η Σερβία κέρδισε την αυτονομία της.

Ευγένιος Ντελακρουά, Η Ελευθερία οδηγεί το λαό, Παρίσι, Μουσείο Λούβρου

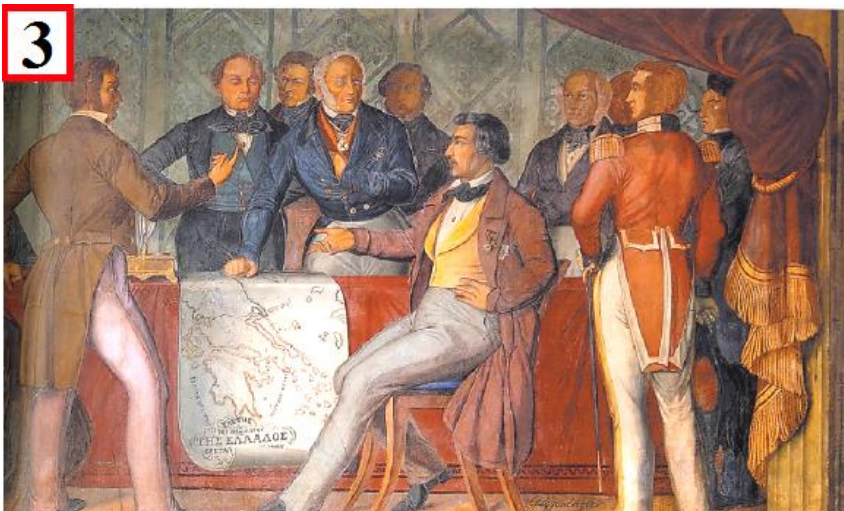
◀ Ο Γάλλος συνταγματάρχης Κάρολος Φαβιέρος

2

Το Ναύπλιο την εποχή της Απελευθέρωσης, γερμανική λιθογραφία, Αθήνα, Μουσείο της Ιστορικής και Εθνολογικής Εταιρείας

3

Η Συνθήκη του Λονδίνου. Αίθουσα των Τροπαίων, Βουλή των Ελλήνων

Ερωτήματα

- Ποιες ήταν οι περιοχές που συμπεριλαμβάνονταν στο πρώτο ανεξάρτητο ελληνικό κράτος; Θα σας βοηθήσει και ο χάρτης.
- Ποιος ήταν ο χαρακτήρας της ελληνικής Επανάστασης σύμφωνα με τον Κολοκοτρώνη; (Πηγή 1)

ΤΡΙΤΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

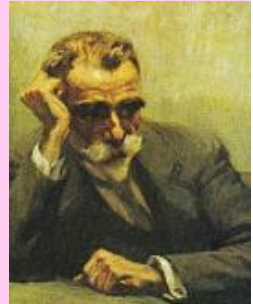
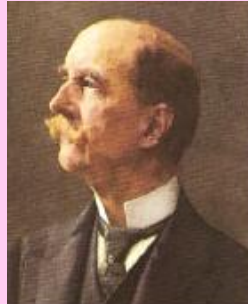
Η Μεγάλη Επανάσταση (1821-1830)

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ

- Η ελληνική Επανάσταση οργανώθηκε από τη Φιλική Εταιρεία.
- Η Επανάσταση ξεκίνησε από τις Παραδουνάβιες Ηγεμονίες τον Φεβρουάριο του 1821 και σύντομα διαδόθηκε στη Νότια Ελλάδα.
- Οι επαναστατημένοι Έλληνες πέτυχαν σπουδαίες νίκες εναντίον των Τούρκων, ιδιαίτερα τα πρώτα δύο χρόνια της Επανάστασης.
- Η Επανάσταση συγκίνησε πολλούς μορφωμένους ανθρώπους σ' όλο τον κόσμο. Δημιουργήθηκε, έτσι, το κίνημα του Φιλελληνισμού.
- Η Επανάσταση είναι γεμάτη από στιγμές ηρωισμού και αυτοθυσίας. Κατά τη διάρκειά της αναδείχθηκαν σπουδαίοι ήρωες της ελληνικής Ιστορίας.
- Ταυτόχρονα με τις μάχες, οι Έλληνες φρόντισαν και για την πολιτική οργάνωση τους, πραγματοποιώντας Εθνοσυνελεύσεις και ψηφίζοντας Συντάγματα.
- Η πορεία της Επανάστασης επηρεάστηκε και από τη στάση των Μεγάλων Δυνάμεων της εποχής, οι οποίες στην αρχή ήταν αρνητικές απέναντι στους Έλληνες, ενώ αργότερα έδειξαν πιο ευνοϊκή διάθεση.
- Η Επανάσταση έφτασε στο τέλος της το 1830. Η Ελλάδα κέρδισε την ανεξαρτησία της, με περιορισμένα όμως σύνορα.

ΕΝΟΤΗΤΑ Δ

Η Ελλάδα στον 19ο αιώνα

Η Ελλάδα στον 19ο αιώνα

Προσωποποίηση της Ελλάδας, τοιχογραφία, Αθήνα, Μέγαρο Βουλής, Αίθουσα Ελευθερίου Βενιζέλου

Εισαγωγή

Η συγκρότηση του ελληνικού κράτους, το 1830, ήταν κορυφαίο ιστορικό γεγονός για τους Έλληνες. Το νεοσύστατο ελληνικό κράτος έπρεπε να οργανωθεί κατά τα πρότυπα των προηγμένων κρατών της Δυτικής Ευρώπης, να αποκτήσει αξιόλογη εκπαίδευση, ισχυρό στρατό και υγιή οικονομία. Ταυτόχρονα είχε να αντιμετωπίσει το ζήτημα των Ελλήνων που ζούσαν ακόμη έξω από τα σύνορά του.

Η τέταρτη ενότητα αποτελείται από έξι κεφάλαια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1. Η βασιλεία του Όθωνα - ο Ιωάννης Κωλέττης

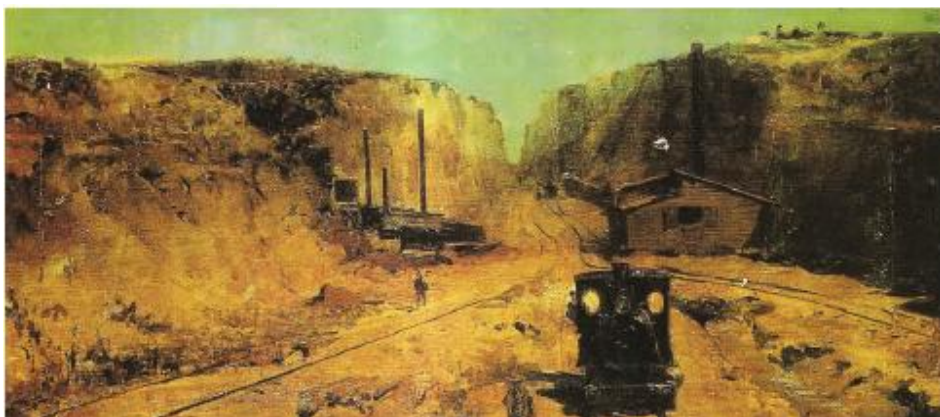
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2. Η βασιλεία του Γεωργίου Α' - ο Χαρίλαος Τρικούπης

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3. Επαναστατικά κινήματα στη Μακεδονία και την Κρήτη

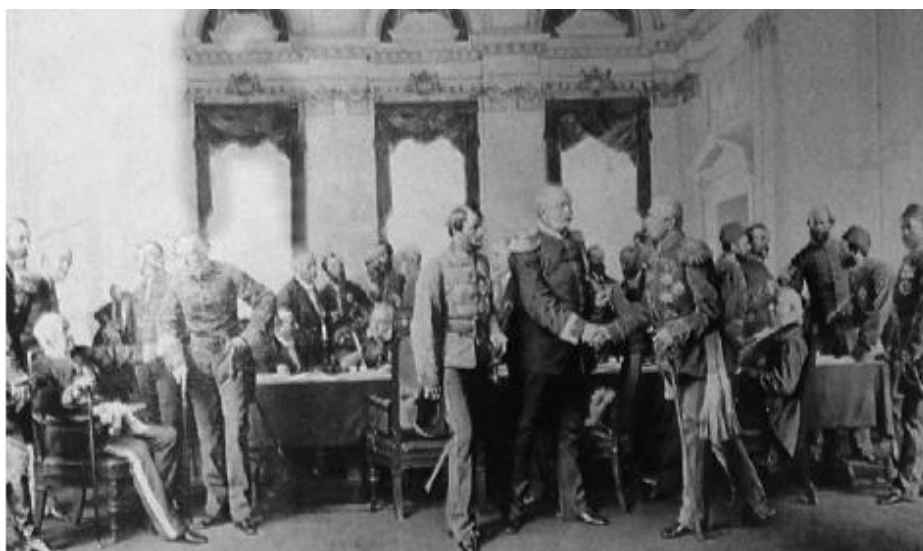
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4. Η Ελλάδα στα τέλη του 19ου αιώνα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5. Η Θράκη, η Μικρά Ασία και ο Πόντος, ακμαία ελληνικά κέντρα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6. Η κρίση στα Βαλκάνια

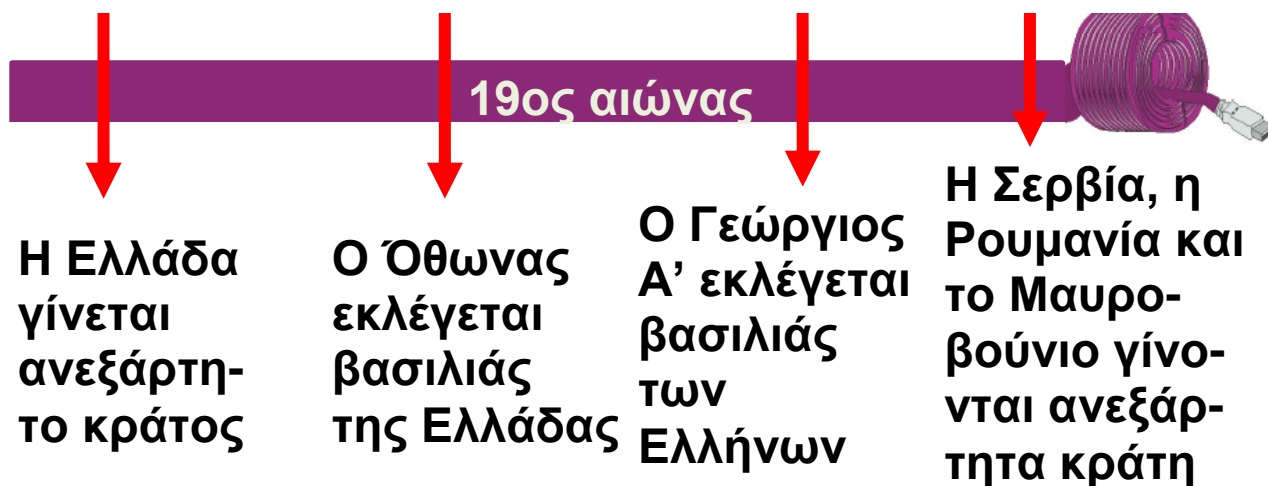

1832

1878

1830

1863

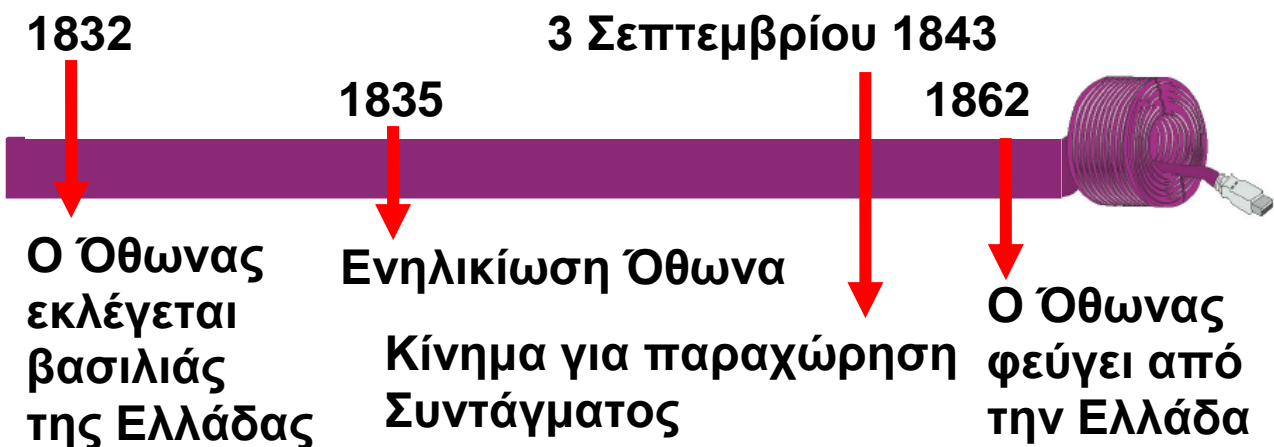
Κεφάλαιο 1

Η βασιλεία του Όθωνα - ο Ιωάννης Κωλέττης

Μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια επιλέχθηκε από τις Μεγάλες Δυνάμεις ως βασιλιάς της Ελλάδας ο νεαρός Βαυαρός πρίγκιπας Όθωνας, ο οποίος βασίλευσε έως το 1862. Το 1844 ο Όθωνας υποχρεώθηκε να παραχωρήσει Σύνταγμα. Την ίδια χρονιά ο Ιωάννης Κωλέττης ανέλαβε πρωθυπουργός της χώρας.

◀ Ο Όθωνας

Μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια, η Αγγλία, η Γαλλία και η Ρωσία επέλεξαν το 1832 για το αξίωμα του βασιλιά της Ελλάδας τον 17χρονο πρίγκιπα Όθωνα, γιο του βασιλιά της Βαυαρίας Λουδοβίκου. Οι τρεις Μεγάλες Δυνάμεις εγγυήθηκαν επίσης για το πολίτευμα της χώρας, την ανεξαρτησία της και τα σύνορά της. Ο νεαρός βασιλιάς έφτασε στην Ελλάδα τον Ιανουάριο του 1833. Επειδή όμως δεν είχε ενηλικιωθεί ακόμα, ανέλαβαν τη διακυβέρνηση για δυο χρόνια τρεις συμπατριώτες του, οι οποίοι αποτέλεσαν τη λεγόμενη Αντιβασιλεία.

Οι Βαυαροί, με τον ερχομό τους στην Ελλάδα, πήραν δραστικά μέτρα για την ανασυγκρότηση του κράτους. Προσπάθησαν να οργανώσουν τη διοίκηση, τη δικαιοσύνη και το εκπαιδευτικό σύστημα, να ενδυναμώσουν την οικονομία και να κατοχυρώσουν την πρόσφατη ανεξαρτησία. Το ελληνικό κράτος χωρίστηκε σε νόμους, επαρχίες και δήμους ενώ η πρωτεύουσα μεταφέρθηκε τον Δεκέμβριο του 1834 από το Ναύπλιο στην Αθήνα. Ιδρύθηκαν σχολεία για όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης (Δημοτικά, Ελληνικά και Γυμνάσια), Διδασκαλείο καθώς και Πανεπιστήμιο στην Αθήνα, που άρχισε να λειτουργεί το 1837.

Ο στρατός στελεχώθηκε και με Βαυαρούς αξιωματικούς και η Εκκλησία της Ελλάδας ανακηρύχθηκε αυτόκέφαλη, δηλαδή ανεξάρτητη διοικητικά από το Οικουμενικό Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης.

Οι σχέσεις του ελληνικού κράτους με την Υψηλή Πύλη διαταράσσονταν από το ζήτημα των υπόδουλων Ελλήνων, που ζούσαν έξω από τα σύνορά του. Παρά τις δυσκολίες, το 1855 υπογράφηκε η πρώτη εμπορική και ναυτιλιακή συμφωνία μεταξύ Ελλήνων και Οθωμανών Τούρκων.

Την εποχή της βασιλείας του Όθωνα δόθηκε βαρύτητα στην οργάνωση της διοίκησης και σε θέματα α-

σφάλειας και οικονομίας. Ωστόσο, ο τρόπος διακυβέρνησης καθώς και πολλές βασιλικές αποφάσεις δημιούργησαν δυσαρέσκεια. Τα εθνικά κτήματα δεν δόθηκαν στους αγρότες και τους ακτήμονες, οι περισσότεροι από τους αγωνιστές του 1821 παραμερίστηκαν ενώ η ληστεία στην ύπαιθρο μεγάλωνε την ανασφάλεια και την αναταραχή.

Η λαϊκή δυσαρέσκεια κατά του Όθωνα οδήγησε στην οργάνωση επαναστατικού κινήματος, που είχε σκοπό να τον εξαναγκάσει να παραχωρήσει Σύνταγμα. Το κίνημα εκδηλώθηκε στις 3 Σεπτεμβρίου του 1843. Μονάδες του στρατού, με επικεφαλής τον συνταγματάρχη Δημήτριο Καλλέργη και τον αγωνιστή του 1821 Ιωάννη Μακρυγιάννη, περικύκλωσαν μαζί με πλήθος λαού τα ανάκτορα (στη σημερινή πλατεία Συντάγματος) ζητώντας Σύνταγμα. Τον επόμενο χρόνο ψηφίστηκε Σύνταγμα και το πολίτευμα της χώρας μεταβλήθηκε από απόλυτη μοναρχία σε συνταγματική μοναρχία.

Στα επόμενα χρόνια οι αντιδράσεις κατά της βασιλείας του Όθωνα δε σταμάτησαν. Το φθινόπωρο του 1862 ξέσπασαν επαναστατικά κινήματα σε διάφορες περιοχές της Πελοποννήσου και της Στερεάς Ελλάδας. Ο Όθωνας έχασε το θρόνο του και μαζί με τη βασίλισσα Αμαλία επέστρεψε στην πατρίδα του, τη Βαυαρία.

Κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Όθωνα διαδόθηκε η «Μεγάλη Ιδέα», δηλαδή η επέκταση των συνόρων του ελληνικού κράτους και η απελευθέρωση των υπόδουλων Ελλήνων που εξακολουθούσαν να ζουν κυρίως στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Εμπνευστής της «Μεγάλης Ιδέας» και ένας από τους θερμούς υποστηρικτές της στάθηκε ο Ιωάννης Κωλέττης. Ο Κωλέττης ήταν υπουργός των Εσωτερικών της ελληνικής επαναστατικής Κυβέρνησης και αργότερα σύμβουλος του Καποδίστρια. Το 1844 ανέλαβε πρωθυπουργός της χώρας

μέχρι τον θάνατο του, το 1847. Υποστηρικτής της «Μεγάλης Ιδέας» ήταν και ο ίδιος ο βασιλιάς Όθωνας.

Γλωσσάρι

Βαυαρία: Περιοχή της Γερμανίας.

Ανασυγκρότηση: Αναδιοργάνωση.

Εκπαιδευτικό σύστημα: Ο τρόπος οργάνωσης της εκπαίδευσης ενός κράτους.

Δημοτικά σχολεία: Σχολεία της στοιχειώδους (πρωτοβάθμιας) εκπαίδευσης.

Ελληνικά σχολεία: Παλιός τύπος σχολείων μεταξύ Δημοτικού και Γυμνασίου.

Διδασκαλείο: Σχολείο εκπαίδευσης δασκάλων.

Εθνικά κτήματα: Τα κτήματα που ανήκαν στο ελληνικό κράτος.

Ακτήμονας: Αυτός που δεν έχει κτηματική περιουσία.

 Οι πηγές αφηγούνται...

1. Η ενδυμασία των κατοίκων της Αθήνας

«Όλοι οι Έλληνες, όποιας τάξης και όποιας καταγωγής κι αν είναι, ξυρίζουν τα μάγουλα και το πηγούνι και κρατούν το μουστακάκι. Όταν πενθούν αφήνουν γένια. Οι κομποί, που έχουν φαβορίτες κατά τη μόδα της Ευρώπης, στραβοκοιτάζονται από τους καλούς πολίτες. Μέσα στις συνήθειες των παλικαριών είναι να σφίγγουν υπερβολικά τη μέση. Οι άνδρες είναι που φοράνε εδώ κορσέ... Οι Αθηναίες φοράνε μια μεταξωτή ή τσίπινη φούστα, ανάλογα με την τάξη τους, με μια βελούδινη ζακέτα ανοιχτή μπροστά. Φοράνε το κόκκινο φεσάκι στραβά, για να πέφτει στο αυτί και, τις περισσότερες φορές, περιορίζονται να τυλίγουν

γύρω από το κεφάλι τους μια χοντρή πλεξούδα των μαλλιών τους, στριμμένη με ένα φουλάρι».

Έντμοντ Αμπού, Η Ελλάδα του Όθωνος, πρόλογος, επιμέλεια και σχολιασμός Τάσος Βουρνάς, Αθήνα, χχ., σσ. 54-55.

2. Η επανάσταση της 3ης Σεπτεμβρίου

«Μη μολύνετε την Τρίτην Σεπτεμβρίου. Η Τρίτη Σεπτεμβρίου δεν είναι κτήμα ολίγων. Εμείς οι γράφοντες την προετοιμάσαμεν· ο στρατός της πρωτευούσης την ενήργησεν· ο εν αυτή λαός τη συνέδραμε· το έθνος όλον την εστήριξεν· μη μολύνετε την Τρίτην Σεπτεμβρίου είναι το αξιολογώτερον συμβάν του δεκάτου ενάτου αιώνας».

Αλέξανδρος Σούτσος, Η μεταβολή της Τρίτης Σεπτεμβρίου, Αθήνα 1844, σ. 56.

3. Ο Ιωάννης Κωλέττης θέτει τις βάσεις της «Μεγάλης Ιδέας» (απόδοση στα νέα ελληνικά)

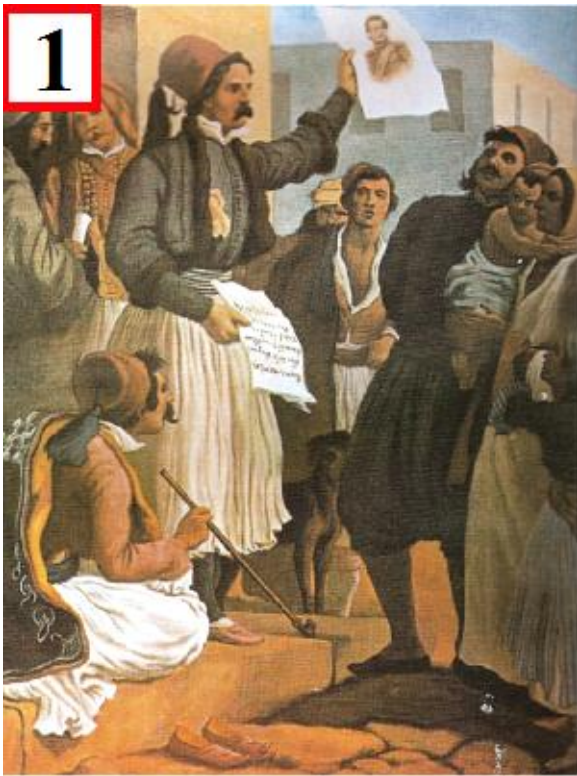
«Λόγω της γεωγραφικής της θέσης, η Ελλάδα αποτελεί το κέντρο της Ευρώπης. Όρθια και έχοντας στα δεξιά της την Ανατολή και στα αριστερά της τη Δύση, προορίζεται να φωτίσει με την πτώση της τη Δύση και με την αναγέννησή της την Ανατολή. Τον πρώτο προορισμό τον εκπλήρωσαν οι πρόγονοί μας, ο δεύτερος πρέπει να εκπληρωθεί από εμάς. Στο πνεύμα του όρκου αυτού και της μεγάλης αυτής ιδέας, είδα πάντοτε τους πληρεξουσίους του έθνους να συνέρχονται για να αποφασίσουν όχι πλέον για την τύχη της Ελλάδας αλλά για την τύχη της ελληνικής φυλής. Πόσο θα ήθελα να ήταν παρόντες σήμερα εδώ οι Γερμανοί, οι Ζαΐμηδες, οι Κολοκοτρώνηδες, οι αλλοτινοί πληρεξούσιοι της Εθνοσυνέλευσης και εκείνοι που πήραν τα όπλα για τον κοινό αυτό σκοπό, για να συμφωνήσουν μαζί

πόσο απομακρυνθήκαμε από τη μεγάλη εκείνη ιδέα της πατρίδας, την οποία είδαμε για πρώτη φορά να εκφράζεται στο τραγούδι του Ρήγα. Με ένα πνεύμα τότε ενωμένοι, όσοι ονομαζόμαστε Έλληνες, πετύχαμε εν μέρει το σκοπό μας. Τώρα όμως εμείς, οι οποίοι κρατώντας στο ένα χέρι τη σημαία της θρησκείας και στο άλλο τη σημαία της ελευθερίας κοπιάσαμε για πολλά έτη για την απελευθέρωση όλων των ομόδοξων χριστιανών, ασχολούμαστε με μάταιες διακρίσεις Ελλήνων και Ελλήνων, χριστιανών και χριστιανών». Η της Τρίτης Σεπτεμβρίου εν Αθήναις Εθνική Συνέλευσις. Πρακτικά, Αθήνα, σσ. 190-191.

Ματιά στο παρελθόν

Η Βουλή των Ελλήνων και ο Άγνωστος Στρατιώτης
Το κτίριο, στο οποίο στεγάζεται σήμερα η Βουλή των Ελλήνων, ήταν αρχικά το ανάκτορο του βασιλιά Όθωνα. Χτίστηκε την περίοδο 1836-1843. Το 1929 ο τότε πρωθυπουργός Ελευθέριος Βενιζέλος αποφάσισε να στεγασθεί εκεί το Ελληνικό Κοινοβούλιο. Ένα χρόνο νωρίτερα ανεγέρθηκε μπροστά από το Κοινοβούλιο, σε σχέδια του αρχιτέκτονα Αδριανού Λαζαρίδη, το Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη, ο πιο ιερός τόπος του ελληνικού κράτους προς τιμήν όσων έχασαν τη ζωή τους στους αγώνες για την ελευθερία.

1

▲
Η ανακοίνωση της εκλογής του Όθωνα στον ελληνικό θρόνο, έργο του Πέτερ φον Ες, Αθήνα, Εθνική Βιβλιοθήκη

2

▲
Ο Ιωάννης Κωλέττης

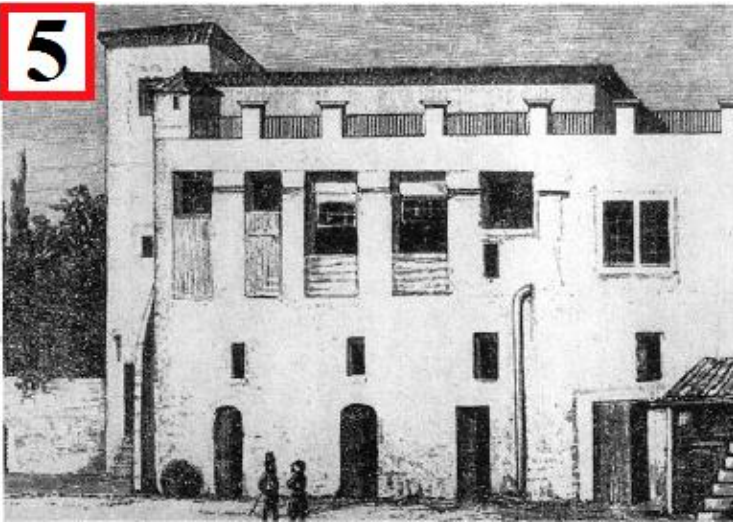
3

▲
Ο βασιλιάς Όθωνας

4

▲
Η βασίλισσα Αμαλία

5

Προσχέδιο της
πρόσοψης του
πρώτου
ελληνικού
Πανεπιστημίου
στην Αθήνα

6

Λαϊκή λιθογρα-
φία με το εξεγερ-
μένο πλήθος την
3η Σεπτεμβρίου
1843, Αθήνα,
Μουσείο Μπενά-
κη

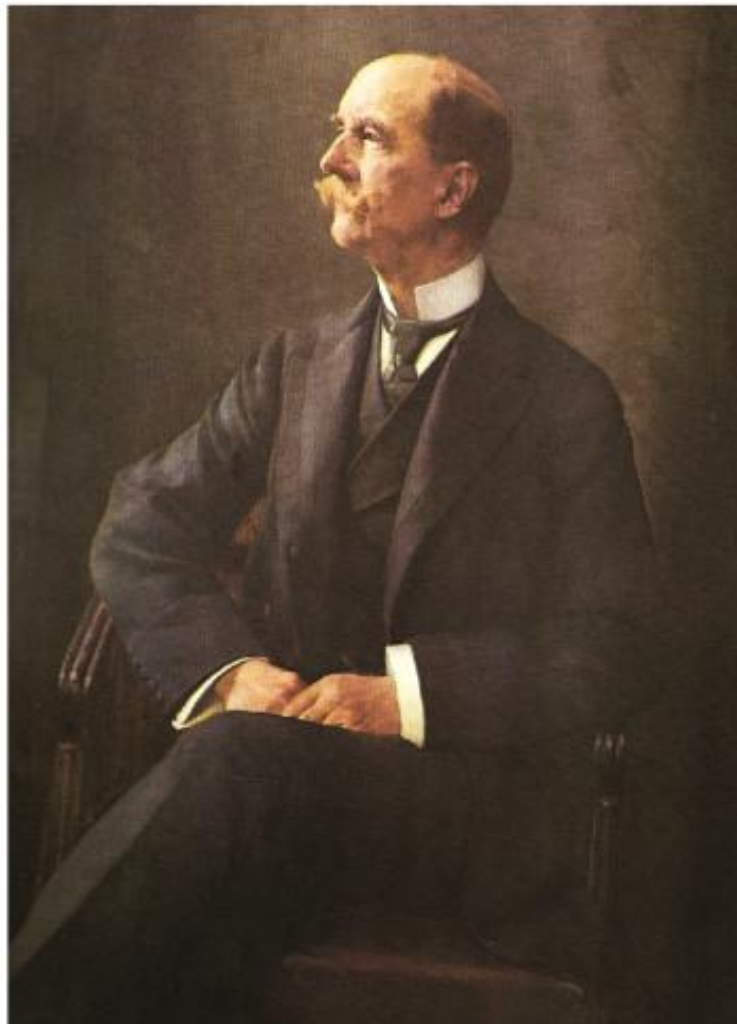
Ερωτήματα

- Για ποιους λόγους πραγματοποιήθηκε η επανάσταση της 3ης Σεπτεμβρίου 1843 και ποιο ήταν το αποτέλεσμα της;
- Ποιο ήταν το περιεχόμενο της «Μεγάλης Ιδέας»; Θα σας βοηθήσει η Πηγή 3.

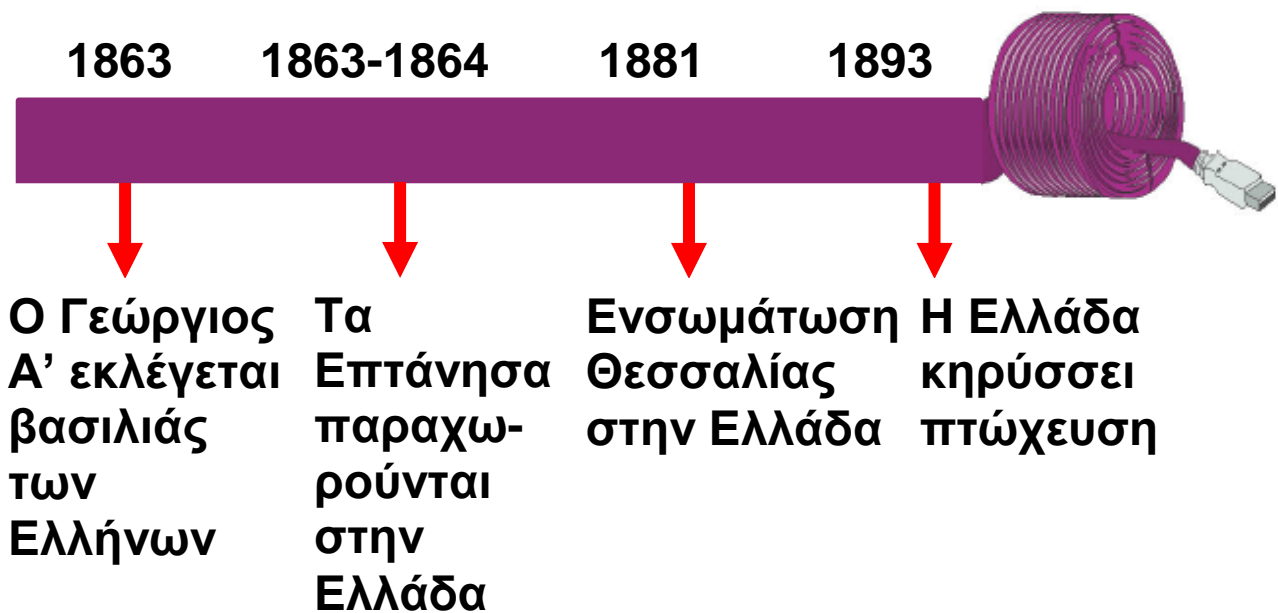
Κεφάλαιο 2

Η βασιλεία του Γεωργίου Α' - ο Χαρίλαος Τρικούπης

Μετά την απομάκρυνση του Όθωνα, νέος βασιλιάς της Ελλάδας επιλέχθηκε από τις Μεγάλες Δυνάμεις ο Δανός πρίγκιπας Γεώργιος, ο οποίος κυβέρνησε τη χώρα για μισό περίπου αιώνα. Από τους πιο δραστήριους πρωθυπουργούς, με τους οποίους συνεργάστηκε, ήταν ο Χαρίλαος Τρικούπης

Ο βασιλιάς Γεώργιος Α',
Αθήνα, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο

Η απομάκρυνση του Όθωνα οδήγησε στην εκλογή του Δανού πρίγκιπα Γεώργιου, ο οποίος ανακηρύχθηκε βασιλιάς των Ελλήνων (1863). Την ίδια χρονιά οι Άγγλοι παραχώρησαν τα Επτάνησα στην Ελλάδα, ως δώρο στο νέο βασιλιά.

Ο Γεώργιος Α' βασίλευσε για πενήντα περίπου χρόνια. Στη διάρκεια της βασιλείας του κατέβαλε προσπάθειες για τον εκσυγχρονισμό της χώρας και την εδαφική της επέκταση. Το 1864 ψηφίστηκε νέο, πιο δημοκρατικό Σύνταγμα που περιορίζει ακόμη περισσότερο την εξουσία του βασιλιά και αναγνώριζε για την Ελλάδα το πολίτευμα της βασιλευομένης δημοκρατίας. Επίσης την εποχή αυτή, εκτός από τα Επτάνησα, ενσωματώθηκε στο ελληνικό κράτος η Θεσσαλία (1881) καθώς και ο σημερινός νομός της Άρτας, με αποτέλεσμα να αυξηθεί ο πληθυσμός αλλά και οι καλλιεργήσιμες εκτάσεις.

Για την προσάρτηση του νομού της Άρτας στην Ελλάδα συνέβαλε αποφασιστικά ο Χαρίλαος Τρικούπης. Ο Τρικούπης, που ήταν νομικός και διπλωμάτης, διετέλεσε υπουργός και αργότερα πρωθυπουργός της χώρας. Γνωρίζοντας καλά τις περιορισμένες δυνατότητες του

ελληνικού κράτους, δεν ενθάρρυνε τα ένοπλα επαναστατικά κινήματα στις περιοχές της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας που κατοικούσαν υπόδουλοι Έλληνες. Αντί γι' αυτό, προτίμησε να τονώσει την ελληνικότητα των αλύτρωτων περιοχών ιδρύοντας σχολεία και εκκλησίες.

Ο Τρικούπης ενίσχυσε τη δημοκρατία και ασχολήθηκε κυρίως με την οργάνωση του κράτους. Τις περιόδους της πρωθυπουργίας του πραγματοποίησε σημαντικά έργα για τον εκσυγχρονισμό της χώρας, όπως η διάνοιξη της διώρυγας της Κορίνθου και η αποξήρανση της λίμνης Κωπαΐδας, παίρνοντας δάνεια και από το εξωτερικό. Παράλληλα, βελτίωσε τις συγκοινωνίες με την κατασκευή οδικού και σιδηροδρομικού δικτύου.

Καθώς όμως η Ελλάδα είχε δανειστεί μεγάλα ποσά και οι φόροι δεν συλλέγονταν σωστά, τα έξοδα του κράτους ήταν περισσότερα από τα έσοδα. Το 1893 ο Τρικούπης κήρυξε πτώχευση και λίγο αργότερα η χώρα δέχτηκε Διεθνή Οικονομικό Έλεγχο, προκειμένου να πληρωθεί το υπέρογκο δημόσιο χρέος της.

Γλωσσάρι

Αλύτρωτες περιοχές: Οι περιοχές που δεν απελευθερώθηκαν και έμειναν έξω από τα σύνορα του ελληνικού κράτους. Οι πληθυσμοί των περιοχών αυτών ονομάζονται «αλύτρωτοι» και το ζήτημα «αλυτρωτισμός».

Λίμνη Κωπαΐδα: Μεγάλη λίμνη στην περιοχή της Στερεάς Ελλάδας. Με την αποξήρανσή της δημιουργήθηκαν πολλά καλλιεργήσιμα εδάφη, ενώ καταπολεμήθηκε και η αρρώστια της ελονοσίας που ταλαιπωρούσε τους κατοίκους.

Διεθνής Οικονομικός Έλεγχος: Έλεγχος της οικονομίας της χώρας από διεθνή Επιτροπή.

Υπέρογκος: Πάρα πολύ μεγάλος, υπέρμετρος.

📖 Οι πηγές αφηγούνται...

1. Ψήφισμα της Βουλής των Επτανήσων (απόδοση στα νέα ελληνικά)

«Τα νησιά Κέρκυρα, Κεφαλονιά, Ζάκυνθος, Λευκάδα, Ιθάκη, Κύθηρα, Παξοί να ενωθούν με το Βασίλειο της Ελλάδας και να αποτελούν για πάντα αναπόσπαστο μέρος του σε μια αδιαίρετη πολιτεία υπό τη συνταγματική βασιλεία του Βασιλιά των Ελλήνων Γεωργίου Α' και των διαδόχων του. Κέρκυρα, 23 Σεπτεμβρίου 1863».

Χαρίλαος Τρικούπης. Η ζωή και το έργο του, τόμ. 1, Έκδοση της Βουλής των Ελλήνων, επιμέλεια Αικατερίνη Φλεριανού, Αθήνα 1999, σ. 203.

2. Ο Ισθμός της Κορίνθου

«Η διάνοιξη του Ισθμού της Κορίνθου, η οποία έχει ήδη εξασφαλισθεί, θα χρησιμεύσει ως μέσο κατάδειξης και πραγμάτωσης της ναυτικής υπεροχής των Ελλήνων. Οι περισσότεροι αξιόπιστες στατιστικές αποδεικνύουν σε όλους την αλήθεια αυτή... Τα κέρδη της διώρυγας της Κορίνθου θα υπερβούν, συγκριτικά, τα αντίστοιχα της διώρυγας του Σουέζ και θα αποτελούν μια από τις σημαντικότερες οικονομικές δραστηριότητες της εποχής».

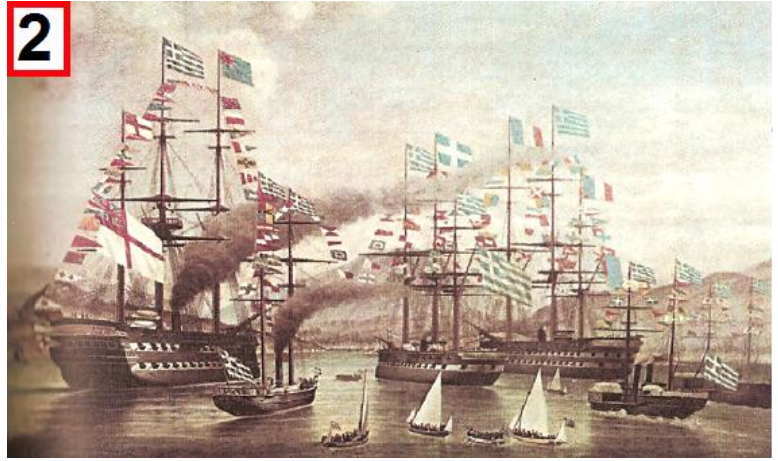
Άρθρο της εφημερίδας Παλιγγενεσία, 28 Ιουνίου 1890, το οποίο περιέχεται στην έκδοση της Βουλής των Ελλήνων, Χαρίλαος Τρικούπης. Η ζωή και το έργο του, τόμ. 1, επιμέλεια Αικατερίνη Φλεριανού, Αθήνα 1999, σ. 740.

Ματιά στο παρελθόν

Η Βιομηχανική Επανάσταση

Η περίοδος από το 1770 έως και τα τέλη του 19ου αιώνα χαρακτηρίζεται από σημαντικά τεχνικά και τεχνολογικά επιτεύγματα, ιδιαίτερα στη Δυτική Ευρώπη. Η Βιομηχανική Επανάσταση, όπως αποκαλούνται οι εξελίξεις αυτές, διακρίνεται σε δύο φάσεις. Κατά την πρώτη περίοδο, που φτάνει έως το 1830, οι μηχανές από ατμό αποτέλεσαν τη βάση της ανάπτυξης. Η ανάπτυξη της κλωστοϋφαντουργίας και η επέκταση του σιδηροδρομικού δικτύου αποτελούν τον καθρέπτη της νέας εποχής. Στη δεύτερη περίοδο, μετά το 1850, η εφεύρεση συνθετικών υλικών συνέβαλε στην περαιτέρω ανάπτυξη. Η περίοδος αυτή χαρακτηρίζεται από τη χρήση του πλαστικού, του πετρελαίου και του ηλεκτρισμού. Όμως η Βιομηχανική Εποχή είχε και θλιβερές συνέπειες, όπως οι άσχημες συνθήκες διαβίωσης στις μεγάλες πόλεις και η εκμετάλλευση της παιδικής εργασίας.

Ζωγραφική απεικόνιση της άφιξης του Γεωργίου Α' στην Ελλάδα, Αθήνα, Εθνική Πινακοθήκη

Η παραχώρηση των Επτανήσων στην Ελλάδα, έγχρωμη λαϊκή λιθογραφία

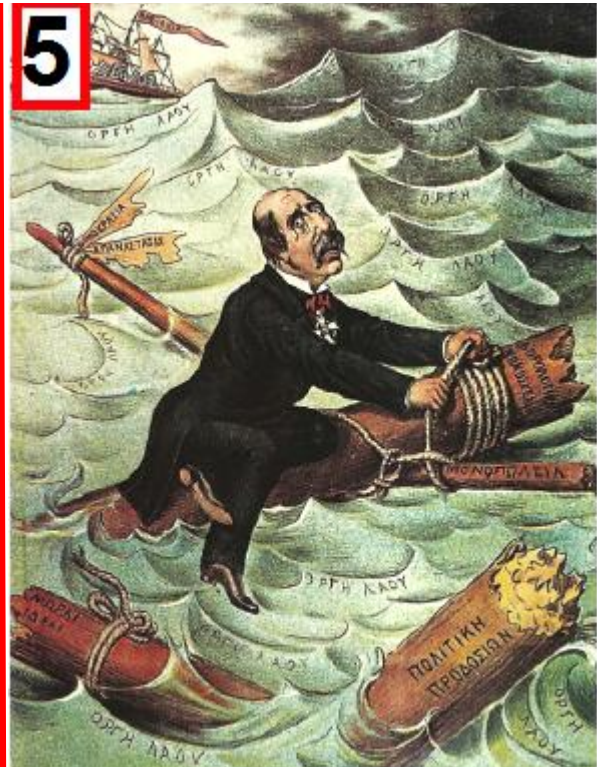
Κωνσταντίνος Βολανάκης, Η διάνοιξη του Ισθμού της Κορίνθου, Αθήνα, Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος

**Ο ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ
ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΣ ΠΡΟΣ
ΕΥΡΕΣΙΝ ΔΑΝΕΙΟΥ**

Ο ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΣ ΠΡΟΣ ΕΥΡΕΣΙΝ ΔΑΝΕΙΟΥ

**ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ:
ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΣ
ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΣΕ ΚΥΜΑΤΑ
ΑΓΡΙΑΜΕΝΑ ΚΙ ΑΝ ΔΕΝ
ΑΛΛΑΞΟΥΝ ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ
ΑΛΟΙΜΟΝΟΝ ΣΕ ΜΕΝΑ**

ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ - ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΣ ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΣΕ ΚΥΜΑΤΑ ΑΓΡΙΑΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΝ ΔΕΝ ΑΛΛΑΞΟΥΝ ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΑΛΟΙΜΟΝΟΝ Σ' ΕΜΕΙΝΑ

Γελοιογραφίες που απεικονίζουν τον Τρικούπη να αγωνίζεται για την εξεύρεση δανείου (αριστερά) και να πνίγεται στη θάλασσα της λαϊκής κατακραυγής (δεξιά)

👉 Ερωτήματα

- Πώς χαρακτηρίζετε την πολιτική του Τρικούπη και γιατί;
- Με βάση την Πηγή 2, ποια ήταν τα προσδοκώμενα οφέλη από τη διάνοιξη του Ισθμού της Κορίνθου;

Κεφάλαιο 3

Επαναστατικά κινήματα στη Μακεδονία και την Κρήτη

Μετά τη συγκρότηση του ελληνικού κράτους, στις περιοχές που έμειναν έξω από τα σύνορά του συνεχίστηκαν τα επαναστατικά κινήματα, με σκοπό την απελευθέρωσή τους από την οθωμανική κυριαρχία. Ιδιαίτερα στη **Μακεδονία** και στην **Κρήτη** οι επαναστατικές ενέργειες ήταν πολλές.

Φανταστική απεικόνιση με τον Όθωνα και την Αμαλία να κατευθύνουν τις επαναστατικές ενέργειες των Ελλήνων

1854

Επαναστατικό κίνημα στη Μακεδονία

1866

Κρητική Επανάσταση Ολοκαύτωμα στο Αρκάδι

1878

Επανάσταση στο Λιτόχωρο

1896

Νέες εξεγέρσεις σε Κρήτη και Μακεδονία

Το 1854 οργανώθηκε στη Μακεδονία επαναστατικό κίνημα εναντίον των Οθωμανών, με τη συμμετοχή εθελοντών από την ελεύθερη Ελλάδα. Τη στρατολογία, τον εφοδιασμό και την αποστολή εθελοντών αναλάμβαναν συνήθως μυστικές εταιρείες από την ελεύθερη Ελλάδα, όπως η «Αδελφότης» και η «Εθνική Άμυνα», καθώς το ελληνικό κράτος υιοθετούσε επίσημα ουδέτερη στάση. Παλιοί και έμπειροι αγωνιστές, όπως ο Θεόδωρος Ζιάκας και ο Τσάμης Καρατάσος, μαζί με ντόπιους Μακεδόνες πολέμησαν εναντίον των Τούρκων αλλά αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τη Μακεδονία, ύστερα από μεσολάβηση των Μεγάλων Δυνάμεων και κάτω από την πίεση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Μερικά χρόνια αργότερα, το 1878, Έλληνες επαναστάτες από την ελεύθερη Ελλάδα και τη Μακεδονία ξεσηκώθηκαν και κήρυξαν την ένωσή της με το ελληνικό κράτος. Ο λοχαγός Κοσμάς Δουμπιώτης αποβιβάστηκε στο Λιτόχωρο της Πιερίας με εθελοντές. Με τη βοήθεια του Επισκόπου Κίτρους Νικόλαου οι επαναστάτες αντιμετώπισαν πολυάριθμες τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις, αλλά τελικά ηττήθηκαν και διασκορπίστηκαν.

Παρόλο που η επανάσταση στη Μακεδονία το 1878 απέτυχε, η ελληνική Κυβέρνηση την επικαλέστηκε στο Συνέδριο του Βερολίνου για να πείσει τις Μεγάλες Δυνάμεις να μην παραχωρήσουν την περιοχή στη Βουλγαρία, που την διεκδικούσε. Έτσι, η Μακεδονία παρέμεινε επαρχία της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Παρακινημένη από την προσάρτηση των Επτανήσων στο ελληνικό κράτος, επαναστάτησε το 1866 η Κρήτη ζητώντας να ενωθεί με την Ελλάδα. Η Κρητική Επανάσταση κορυφώθηκε με το ολοκαύτωμα στο Αρκάδι. Στη μονή Αρκαδίου, κοντά στο Ρέθυμνο, κλείστηκαν επαναστάτες για να αντιμετωπίσουν τα τουρκικά στρατεύματα. Εκεί κατέφυγαν και γυναικόπαιδα για να

προστατευθούν. Οι πολιορκημένοι, για να μην αιχμαλωτιστούν από τους Τούρκους, ανατινάχθηκαν το Νοέμβριο του ίδιου χρόνου.

Το ολοκαύτωμα στο Αρκάδι σκόρπισε μεγάλη συγκίνηση στη Δυτική Ευρώπη. Ωστόσο, μετά από σύσκεψη των Μεγάλων Δυνάμεων, το ελληνικό κράτος αναγκάστηκε να μην υποστηρίξει επαναστατικά κινήματα εντός της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας αλλά και να πληρώσει αποζημίωση στους Οθωμανούς.

Το 1896 η Μακεδονία και η Κρήτη εξεγέρθηκαν ταυτόχρονα αλλά οι πολεμικές επιχειρήσεις διακόπηκαν και πάλι, μετά από παρέμβαση των Μεγάλων Δυνάμεων. Ως αντάλλαγμα, ο Σουλτάνος υποχρεώθηκε να παραχωρήσει αυτονομία στην Κρήτη. Οι ένοπλοι αγώνες, αν και με καθυστέρηση, άρχισαν να δικαιώνονται.

Γλωσσάρι

Στρατολογία: Συγκέντρωση στρατευσίμων για κατάταξη τους στο στρατό.

Εταιρεία: Ομάδα ανθρώπων που συνεργάζονται για την πραγματοποίηση κοινού σκοπού.

Συνέδριο Βερολίνου: Πραγματοποιήθηκε το καλοκαίρι του 1878 αναφορικά με την τύχη των Βαλκανικών εδαφών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

 Οι πηγές αφηγούνται...

1. Απόψεις για τη δραστηριοποίηση της Ελλάδας έναντι των αλύτρωτων Ελλήνων (απόδοση στα νέα ελληνικά)

«Η ελεύθερη Ελλάδα έχει ιερό καθήκον, το οποίο επιβάλλουν η κοινή καταγωγή, η γλώσσα, η θρησκεία, τα πολύχρονα πάθη και αυτή ακόμα η αυτοσυντήρηση να φροντίζει για ολόκληρο τον Ελληνισμό, για

τους στενότερους δεσμούς του, για την οργάνωσή του και τη θωράκισή του με όλες τις αρχές, σύμφωνα με τις οποίες κάθε ελεύθερο έθνος ζει, πολιτεύεται και ενεργεί».

Δήμος Θεσσαλονίκης, Επιστημονικό Συμπόσιο Χριστιανική Μακεδονία. Ο από Θεσσαλονίκης Οικουμενικός Πατριάρχης Ιωακείμ Γ' ο Μεγαλοπρεπής, Θεσσαλονίκη 1994, σ. 133.

2. Διαμαρτυρία του Φιλεκπαιδευτικού Συλλόγου Στρώμνιτσας, 12 Μαρτίου 1878 (απόδοση στα νέα ελληνικά)

«Εμείς, φροντίζοντας για τους εαυτούς μας, ερχόμαστε να διακηρύξουμε μπροστά σε ολόκληρο τον πολιτισμένο κόσμο του παρόντος και των επόμενων αιώνων ότι ως Μακεδόνες και απόγονοι των ευγενών εκείνων εκπολιτιστών της Ασίας, με κανένα τρόπο δεν θέλουμε ούτε δεχόμαστε να αποτελέσει η πατρίδα μας μέρος της Βουλγαρίας. Εμείς οι κάτοικοι της Στρώμνιτσας δεν θέλουμε να μπούμε κάτω από οιονδήποτε σλαβικό ζυγό, διότι είμαστε και θέλουμε να είμαστε Μακεδόνες και σταθερό μέλος της μεγάλης ελληνικής οικογένειας».

Ευάγγελου Κωφού, Η επανάστασις της Μακεδονίας κατά το 1878, Θεσσαλονίκη 1969, σσ. 317-318.

3. Επιστολή του Κωνσταντίνου Παπαρρηγόπουλου προς τον Χαρίλαο Τρικούπη, 20 Μαΐου 1882 (απόδοση στα νέα ελληνικά)

«Είναι ανάγκη να ορίσουμε τι εννοούμε ελληνισμό στη Μακεδονία. Αν εννοούμε μόνο τους καθαρούς Έλληνες, χαθήκαμε. Όπως έχουν τώρα τα πράγματα, είναι ανάγκη ο επίσημος Ελληνισμός της Μακεδονίας να περιλάβει όλους όσους υπάγονται στην Ορθόδοξη

Εκκλησία και οι οποίοι έχουν δικαίωμα στην πατρική της προστασία. Και γι' αυτό ο πατριάρχης υποστηρίζει δημόσια τη θέση ότι είναι αρχηγός όχι μόνο των Ελλήνων αλλά και όλων των ορθοδόξων, θέση, που αφού διαδόθηκε στη Μακεδονία, ξεσήκωσε την οργή των προξένων και των πρακτόρων μας».

Χρήστος Καρδαράς, Ιωακείμ Γ' - Χαρίλαος Τρικούπης. Η αντιπαράθεση. Από την ανέκδοτη αλληλογραφία του Οικουμενικού Πατριάρχη (1878-1884), Αθήνα 1998, σσ. 124-125.

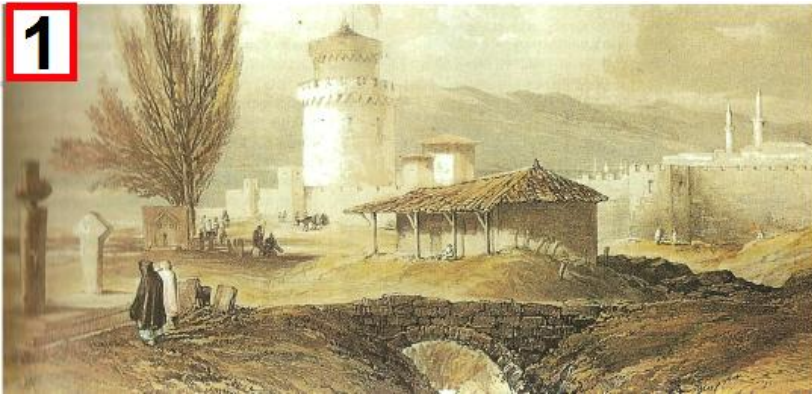
 Ματιά στο παρελθόν

Ίδρυση του Ερυθρού Σταυρού

Τον Ιούνιο του 1859 ο Ελβετός Ερρίκος Ντυνάν βρέθηκε στο Σολφερίνο, μία κωμόπολη στη Βόρεια Ιταλία όπου είχε διεξαχθεί αιματηρή μάχη ανάμεσα στα αυστριακά και τα γαλλοϊταλικά στρατεύματα. Ο Ντυνάν για αρκετές μέρες ασχολήθηκε με την περίθαλψη των περίπου 9.000 τραυματιών που είχαν μείνει αβοήθητοι. Τις οδυνηρές εντυπώσεις του τις κατέγραψε σε σχετικό βιβλίο, το οποίο υπήρξε η αφορμή για τη δημιουργία του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού λίγα χρόνια αργότερα, το 1863.

1

Ο Λευκός Πύργος στη Θεσσαλονίκη, χαρακτηριστικό του 19ου αιώνα, Αθήνα, Γεννάδειος Βιβλιοθήκη

2

Απεικόνιση της ανατίναξης της μονής Αρκαδίου (1866)

3

Φανταστική απεικόνιση του αγώνα στο Αρκάδι, Αθήνα, Εθνική Πινακοθήκη

4

Μακεδόνες επαναστάτες το 1878

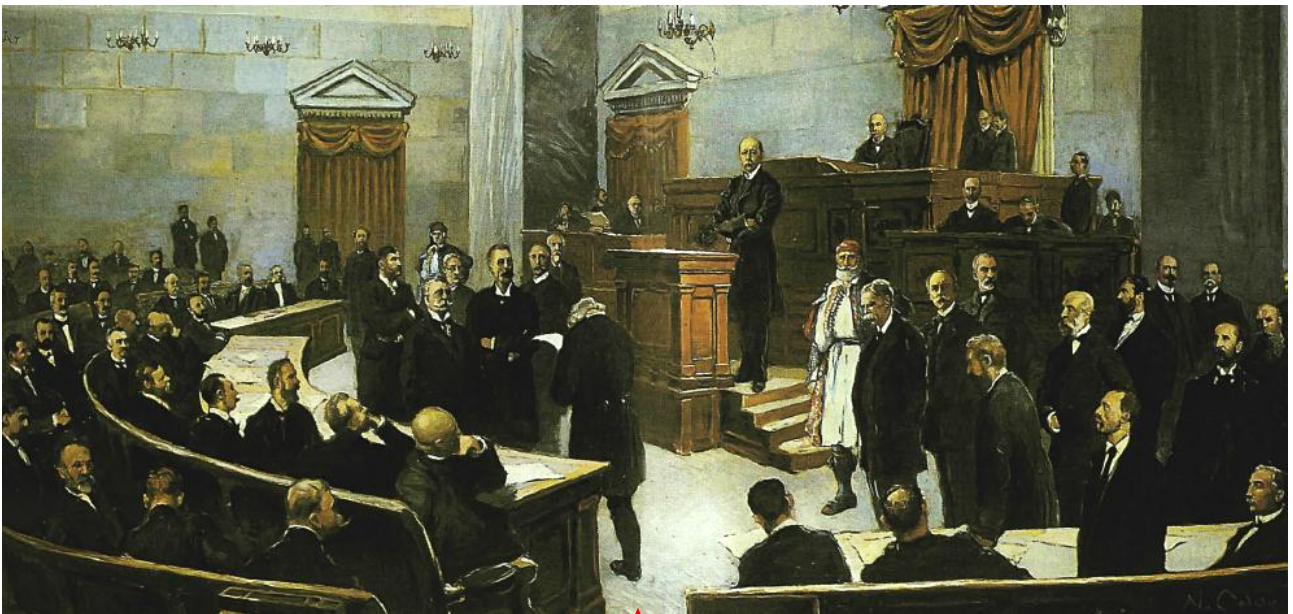
Ερωτήματα

- Τι γνωρίζετε για το ολοκαύτωμα στο Αρκάδι το 1866 και την επανάσταση στο Λιτόχωρο το 1878;
- Με βάση τα κείμενα των πηγών και το εικονογραφικό υλικό, ποιες ομάδες Ελλήνων συμμετείχαν στις επαναστατικές ενέργειες στις αλύτρωτες περιοχές;

Κεφάλαιο 4

Η Ελλάδα στα τέλη του 19ου αιώνα

Στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα η Ελλάδα κατέβαλλε προσπάθειες για να πλησιάσει το επίπεδο οργάνωσης των ανεπτυγμένων κρατών. Ωστόσο, πολλά εσωτερικά προβλήματα, όπως η ληστεία αλλά και η οικονομική κρίση, δημιούργούσαν εμπόδια. Ο 19ος αιώνας τελείωσε με τον ατυχή Ελληνοτουρκικό Πόλεμο του 1897.

Ζωγραφική αναπαράσταση συνεδρίασης της Βουλής, Αθήνα, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο

1875

1893

1897

↓
Αρχή της
Δεδηλωμένης

↓
Η Ελλάδα
κηρύσσει
πτώχευση

↓
Ελληνοτουρκικός
Πόλεμος

Στα μέσα του 19ου αιώνα η Ελλάδα, έχοντας ως πρότυπο τις προηγμένες χώρες της Δύσης, έκανε σημαντικές προσπάθειες εκσυγχρονισμού. Το Σύνταγμα του 1864, επηρεασμένο από τα Συντάγματα του Βελγίου και της Δανίας, προέκρινε το σύστημα της μίας Βουλής με θητεία τεσσάρων χρόνων. Όμως ο βασιλιάς Γεώργιος εξακολουθούσε να παρεμβαίνει στη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος, επιβάλλοντας συχνά τη δική του άποψη.

Μόνο την επόμενη δεκαετία και έπειτα από ενέργειες του Τρικούπη καθιερώθηκε η αρχή της δεδηλωμένης (1875). Σύμφωνα μ' αυτήν, ο βασιλιάς ήταν υποχρεωμένος να αναθέτει τον σχηματισμό κυβέρνησης στον αρχηγό του κόμματος που τον υποστήριζε η πλειοψηφία της Βουλής. Την εποχή αυτή δυο ήταν οι κυριότεροι πολιτικοί σχηματισμοί που εναλλάσσονταν στην εξουσία: το κόμμα του Χαρίλαου Τρικούπη, που υποστήριζε τον εξευρωπαϊσμό της χώρας και το αντίπαλο κόμμα του Θεόδωρου Δηλιγιάννη, που στηριζόταν στα πιο φτωχά κοινωνικά στρώματα.

Τα χρήματα που δανείστηκε η Ελλάδα από το εξωτερικό στη δεκαετία του 1880, εξαντλήθηκαν γρήγορα. Την οικονομική κρίση επιδείνωσε και η κατάρρευση του εμπορίου της σταφίδας σε παγκόσμιο επίπεδο, καθώς η σταφίδα αποτελούσε το βασικό γεωργικό προϊόν που εξήγε η χώρα. Έτσι, η πτώχευση του ελληνικού κράτους το 1893 ήταν αναπόφευκτη.

Εκτός από τα οικονομικά προβλήματα, το ελληνικό κράτος είχε να αντιμετωπίσει και το φαινόμενο της ληστείας. Συμμορίες ληστών, που ζούσαν συνήθως στην ύπαιθρο ανάμεσα σε νομάδες κτηνοτρόφους, δρούσαν ως τα προάστια της πρωτεύουσας ενώ δημιουργούσαν ταραχές και στα σύνορα της χώρας. Το 1870, μάλιστα,

ληστές απήγαγαν και δολοφόνησαν Άγγλους περιηγητές στο χωριό Δήλεσι της Βοιωτίας, δυσφημίζοντας την Ελλάδα στο εξωτερικό.

Στο μεταξύ στην Κρήτη ξέσπασε ξανά επαναστατικό κίνημα, που ενισχύθηκε με στρατό και στόλο από την ελεύθερη Ελλάδα. Τότε η Τουρκία κήρυξε τον πόλεμο εναντίον της Ελλάδας. Καλά οργανωμένες τουρκικές δυνάμεις εισέβαλαν το 1897 στη Θεσσαλία και στη συνέχεια στη Στερεά Ελλάδα, νικώντας τον ελληνικό στρατό. Ο Ελληνοτουρκικός Πόλεμος του 1897 τερματίστηκε μετά από παρέμβαση των Μεγάλων Δυνάμεων. Η Ελλάδα υποχρεώθηκε να πληρώσει στην Τουρκία μεγάλη χρηματική αποζημίωση. Για τον λόγο αυτό, πήρε νέο δάνειο από τις Μεγάλες Δυνάμεις, με τον όρο αυτές να διαχειρίζονται ορισμένα από τα έσοδα του κράτους.

Την εποχή αυτή κυριάρχησε το γλωσσικό ζήτημα, η διαμάχη για το είδος της γλώσσας που έπρεπε να χρησιμοποιείται επίσημα από το κράτος (δημοτική ή καθαρεύουσα). Μετά το 1880, στη λογοτεχνία χρησιμοποιήθηκε η δημοτική γλώσσα και παρουσιάζονταν συχνότερα τα θέματα της καθημερινής ζωής. Σημαντικοί λογοτέχνες του 19ου αιώνα ήταν ο Κωστής Παλαμάς και ο Κωνσταντίνος Καβάφης στην ποίηση, ο Γεώργιος Βιζυηνός και ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης στην πεζογραφία. Στη γλυπτική ξεχώρισε ο Γιαννούλης Χαλεπάς ενώ στη ζωγραφική διακρίθηκαν ο Νικηφόρος Λύτρας, ο Νικόλαος Γύζης, ο Κωνσταντίνος Βολανάκης και ο Γεώργιος Ιακωβίδης. Την ίδια εποχή ο δημοτικιστής Γιάννης Ψυχάρης έγραφε: «Ένα έθνος, για να γίνει έθνος, θέλει δυο πράγματα. Να μεγαλώσουν τα σύνορά του και να κάμη φιλολογία δική του».

Γλωσσάρι

Νομάδες κτηνοτρόφοι: Κτηνοτρόφοι που μετακινούνται από τόπο σε τόπο.

Γλωσσικό ζήτημα: Η διαμάχη ανάμεσα στους δημοτικιστές και στους αρχαϊστές για το είδος της ελληνικής γλώσσας που θα καθιερωνόταν ως επίσημη γλώσσα του ελληνικού κράτους. Οι δημοτικιστές υποστήριζαν τη χρήση μιας γλώσσας κοινής και κατανοητής απ' όλους, ενώ οι αντίπαλοι τους ήθελαν μια γλώσσα που συγγένευε με την αρχαία ελληνική.

🔗 Οι πηγές αφηγούνται...

1. Η αρχή της δεδηλωμένης (απόδοση στα νέα ελληνικά)

«Για να διορθωθεί η κατάσταση πρέπει να γίνει ειλικρινά αποδεκτή η θεμελιώδης αρχή της κοινοβουλευτικής κυβέρνησης, ότι δηλαδή τα υπουργεία λαμβάνονται από την πλειοψηφία στη Βουλή. Ενόσω η Βασιλεία προσφέρει την εξουσία, τη διάλυση και τις επεμβάσεις ως βραβείο στις μειοψηφίες της Βουλής, θα πολλαπλασιάζονται επ' άπειρον οι μνηστήρες της εξουσίας. Όταν όμως (η Βασιλεία) αποφασίσει ειλικρινά να δηλώσει ότι μόνο την πλειοψηφία θα καλεί στην εξουσία, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι και στην Ελλάδα, όπως και αλλού, δεν θα μείνει για πολύ έκθετο το επίζηλο αυτό έπαθλο, αλλά θα συνεννοηθούν οι μειοψηφίες για τις υποχωρήσεις, που πρέπει να γίνουν σε κάθε περίπτωση, ώστε να συγχωνευθούν σε πλειοψηφία».

Άρθρο του Χαρίλαου Τρικούπη στην εφημερίδα Καιροί, 29 Ιουνίου 1874. Έκδοση της Βουλής των Ελλήνων, Χαρίλαος Τρικούπης. Η ζωή και το έργο του, τόμ. 1, επιμέλεια Αικατερίνη Φλεριανού, Αθήνα 1999, σ. 125.

2. Η κορινθιακή σταφίδα

«Η κορινθιακή σταφίδα καλλιεργείται από τον Ισθμό ως την Αρκαδία, σ' όλες σχεδόν τις ακτές, βόρειες και δυτικές, του Μοριά. Ο καρπός έχει ένα χρώμα γαλαζωπό και μέγεθος φραγκοστάφυλου. Δεν έχει κουκούτσια και είναι κρεμασμένος σε μακρουλά τσαμπιά. Μαζεύουν την κορινθιακή σταφίδα την ίδια εποχή με όλα τα άλλα σταφύλια. Μόλις την κόψουν, την ξεραίνουν στο φούρνο, την αμπαλάρουν και την στέλνουν στη Αγγλία. Αν η Ελλάδα σταματούσε να παράγει αυτούς τους μικρούς πολύτιμους καρπούς, δεν θα υπήρχαν πια ούτε plum-puddings, ούτε plum-cakes (πουτίγκες και κέικ), ούτε καμιά απ' αυτές τις λιχουδιές που έχουν για βάση τους την κορινθιακή σταφίδα. Αν η αρρώστια της σταφίδας που κατέστρεψε στα 1852 τα δύο τρίτα της σοδειάς, είχε χτυπήσει τα κλήματα, η Αγγλία θα στερούνταν την πιο αγνή της απόλαυση και η Ελλάδα το πιο ουσιαστικό από τα εισοδήματά της».

Έντμοντ Αμπού, Η Ελλάδα του Όθωνος, πρόλογος, επιμέλεια και σχολιασμός Τάσος Βουρνάς, Αθήνα, χχ., σσ. 96-97.

3. Στον ατυχή Ελληνοτουρκικό Πόλεμο του 1897 στο πλευρό των Ελλήνων έλαβαν μέρος και πολλοί Φιλέλληνες, αρκετοί από τους οποίους σκοτώθηκαν στα πεδία των μαχών. Προς τιμήν τους ο Κωστής Παλαμάς έγραψε το παρακάτω ποίημα:

«Ω παλικάρια αλλόγλωσσα κι αλλόφυλα και ξένα,
αλλά σαν απ' των σπλάχνων μας τα σπλάχνα φυτρωμένα.

Απ' τα νερά της Μεσογείου στα κύματα του Αδρία

Κι από του Πίνδου τα έλατα στων Άλπεων τα χιόνια
πέρα ως τη χώρα της κιτριάς κι ως τη χρυσή Ιταλία
και ως του παγοστέφανου Βοριά τα μεγαλεία
τα ονόματά σας ο τρανός ο αντίλαλος ας φέρει
ω ξένοι, απ' της Ελλάδας σας ολόφεγγο αστέρι».
**Κ. Παλαμάς, Χαιρετισμός των νεκρών
Φιλελλήνων(1897)**

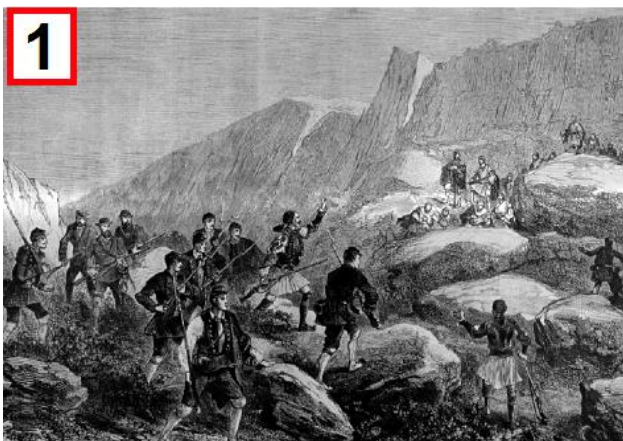
 Ματιά στο παρελθόν

Η Μετανάστευση

Η οικονομική κρίση, που αντιμετώπισε η Ελλάδα τις τελευταίες δεκαετίες του 19ου αιώνα, προκάλεσε μεγάλα προβλήματα στον αγροτικό πληθυσμό της χώρας. Πολλοί άνδρες κυρίως από την Πελοπόννησο και τη Στερεά Ελλάδα, στην πλειονότητά τους αγρότες, υποχρεώθηκαν τότε, εξαιτίας των προβλημάτων στο εμπόριο της σταφίδας, να μεταναστεύσουν στο εξωτερικό αναζητώντας καλύτερες συνθήκες ζωής. Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής αποτέλεσαν δημοφιλή προορισμό των Ελλήνων μεταναστών. Εμπορικοί πράκτορες και εταιρείες ακτοπλοϊκών μεταφορών φρόντιζαν για την ασφαλή μεταφορά τους στις νέες πατρίδες. Ήταν η αφετηρία μιας μεταναστευτικής κίνησης, που επρόκειτο να συνεχιστεί και τον 20ο αιώνα.

**Έλληνες μετανάστες φτάνουν στις ΗΠΑ στις αρχές
του 20ου αιώνα**

1

▲
Η ληστεία στην Ελλάδα κατά τον 19ο αιώνα αποτέλεσε ένα από τα σοβαρότερα προβλήματα

2

▲
Σκηνή από τη μάχη του Δομοκού (1897), πίνακας του Γεωργίου Ροϊλού, Αθήνα, συλλογή Λάμπρου Ευταξία

3

▲
Γιαννούλης Χαλεπάς, «η Κοιμωμένη», στον τάφο της Σοφίας Αφεντάκη

4

▲
«Τα κάλαντα», πίνακας του Νικηφόρου Λύτρα

Η οδός Πανεπιστημίου στην Αθήνα το 1899, πίνακας του Π. Μαθιόπουλου, Αθήνα, Εθνική Πινακοθήκη, συλλογή Κουτλίδη

Πίνακας του Γ. Ροϊλού, «οι Ποιηταί». Στρατήγης, Γ. Δροσίνης, Ι. Πολέμης, Κ. Παλαμάς, Γ. Σουρής και ο Αριστομένης Προβελέγγιος, Αθήνα, συλλογή Φιλολογικού Συλλόγου «ο Παρνασσός»

Ερωτήματα

- Ποιες νομίζετε πως υπήρξαν οι σημαντικότερες εξελίξεις για το ελληνικό κράτος στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα;
- Με βάση την Πηγή 3, σε ποιους αφιερώνονται οι συγκεκριμένοι στίχοι του Παλαμά και γιατί;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 2ου ΤΟΜΟΥ

ΕΝΟΤΗΤΑ Γ

Η Μεγάλη Επανάσταση (1821-1830)

4. Η επανάσταση στη Στερεά Ελλάδα	5
5. Η επανάσταση στα νησιά του Αιγαίου	12
6. Η επανάσταση στην Ήπειρο, τη Θεσσαλία και τη Μακεδονία	19
7. Η άλωση της Τριπολιτσάς	26
8. Οι αγώνες του Κανάρη	33
9. Η εκστρατεία του Δράμαλη – Δερβενάκια	39
10. Ο Μάρκος Μπότσαρης	45
11. Ο Ιμπραήμ στην Πελοπόννησο - ο Παπαφλέσσας	50
12. Η δεύτερη πολιορκία του Μεσολογγίου - ο Διονύσιος Σολωμός	56
13. Οι αγώνες του Καραϊσκάκη	63
14. Ο Φιλελληνισμός	70
15. Η παρέμβαση των Μεγάλων Δυνάμεων και η Ναυμαχία του Ναυαρίνου	77
16. Οι Εθνοσυνελεύσεις και η πολιτική οργάνωση του Αγώνα	83
17. Ο Ιωάννης Καποδίστριας και το έργο του	89
18. Το τέλος της Επανάστασης και η ελληνική ανεξαρτησία	95

ΕΝΟΤΗΤΑ Δ.....102

Η Ελλάδα στον 19ο αιώνα

1. Η βασιλεία του Όθωνα - ο Ιωάννης Κωλέττης	106
--	-----

2. Η βασιλεία του Γεωργίου Α' - ο Χαρίλαος Τρικούπης	114
3. Επαναστατικά κινήματα στη Μακεδονία και την Κρή- τη	121
4. Η Ελλάδα στα τέλη του 19ου αιώνα	128

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του Νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων/ ΙΤΥΕ -ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.